JUBALFLITSEN
Digitaal magazine van Jubal Dordrecht. Jaargang 60.

No. 1
MAART 2021



85 jaar lid van Jubal:
Wim van Bezooijen

Interview Hans Kloppert:
9 jaar voorzitterschap in 9 vragen

Wat is jouw meest memorabele Jubal-moment?

Het kampioensjaar 1992
Edwin Bogert, Nanda Alewijnse **en** ***Johan van der Werff*** **blikken terug**

Hoe gaat het nu bij Jong Jubal?

Nieuwe materiaalwagen Jong Jubal

Jubal Rubbish **& Columns:** AP en John F.!

INHOUD:

03 In gesprek met Hans Kloppert: *9 jaar voorzitterschap in 9 vragen*
10 Het Seizoen tot nu toe
11 Jubal Rubbish
12 Historische foto: DCH-Finals 1993
13 Grote Club-actie groot succes
14 Even voorstellen: Amy Monster en Rayven Brok
16 Benoemen van Ereleden, Leden van Verdienste en Vrijwilligers van Verdienste.
18 Al 85 jaar lid van Jubal: Wim van Bezooijen
21 Interview Wim van Bezooijen
27 Back to the Future: 1936
33 Wat is je meest memorabele Jubal-moment?
39 Kruiswoordpuzzel
40 Column John Franken: 'Oranje Virus'
43 Kampioensjaar 1992
69 Jubal Rubbish
70 Drum Corps in de media
72 Nieuwe Jong Jubal materiaalwagen
74 Hoe gaat het nu bij Jong Jubal?
79 Nieuwe leden stellen zich voor:
80 BigBand News
81 Uyt den Ouden Doosch
83 Column A.P.: *Eeuwig Oranje*
85 Uitsmijter/colofon
86 Sponsoren











Redactioneel

Beste lezers,

De Flitsen is opnieuw tot leven gekomen tijdens de coronacrisis, en die crisis houdt wat langer aan dan we wellicht allemaal gedacht hadden een jaar geleden. Stiekem kijken we als redactie erg uit naar de tijd waarin Jubal weer volop actief is, zodat we al die activiteit ook in de Flitsen naar voren kunnen brengen. Maar tot het zover is, hebben we gelukkig nog lang geen gebrek aan inspiratie.
Deze editie is misschien wel afwisselender dan ooit, en ik weet zeker dat iedere lezer in deze editie nieuwe dingen over Jubal zal leren waar hij of zij nooit bij stil heeft gestaan. En dit zal je hopelijk beseffen hoe bijzonder Jubal voor ons allemaal is. Vergeet bij het lezen ook niet dat iedereen zijn steentje bij kan dragen. Want een einde is in zicht, en ook voor Jubal is er werk aan de winkel om uit deze coronacrisis te komen. Wat we in 110 jaar hebben opgebouwd willen we ook zeker in de toekomst beschermen, en iedereen kan daar zijn unieke bijdrage aan leveren.

Heel veel plezier met het lezen van deze nieuwe editie van d e Flitsen!

Maarten Walraven

In gesprek met voorzitter Hans Kloppert

9 jaar voorzitterschap in 9 vragen

Door Maarten Walraven



Op een zonnige zaterdagmiddag spreek ik Hans. Van achter een beeldscherm natuurlijk, gelukkig zijn we allebei inmiddels ervaren met lesgeven en videobellen via Microsoft Teams. Mijn voorstel was om zo'n half uur te babbelen over 9 vragen die ik hem van tevoren had opgestuurd. Maar ondertussen hadden we allebei wel het idee dat we daar natuurlijk veel langer over kunnen doorpraten. In deze 9 vragen vraag ik Hans naar zijn ervaringen van 9 jaar voorzitterschap van Jubal Dordrecht.

"Na lang aandringen van diverse bestuursleden ben ik in 2011 in het bestuur gekomen. De eerste aanjager jaren daarvoor al was André Tempelaar, maar ook Cees Bogert en uiteindelijk heeft Bert van Maaren me over de streep getrokken hem op te volgen als voorzitter. Ik zag me ooit wel in het bestuur terecht komen, maar vond het actief doen altijd toch het leukst aan deze mooie club. En nog steeds eigenlijk."

Het was vast niet makkelijk om het stokje over te nemen na 100 succesvolle jaren Jubal.

Er waren immers drie grote kopstukken (Antoin Peeters, Jan Dubbeldam, Bert van Maaren), die het bestuur verlieten. Dat is niet mis natuurlijk...

Voelde je vooral 'peer pressure' van het 100-jarig jubileum, of zag je vooral kansen voor vernieuwing in 2012?

"Het is natuurlijk een hele eer om de positie als voorzitter aangeboden te krijgen. Tegelijkertijd legt dit ook een grote druk op je. Als dagelijks bestuurslid heb je toch een drukke functie. 2011 was natuurlijk een belangrijk jaar in de geschiedenis van de vereniging, maar peer pressure? Nee, dat voelde ik niet van dat jaar. Er was niet een plan om het roer om te gooien of zo, we keken naar de toekomst en zagen daar mooie kansen. Zo rolden we eigenlijk meteen door in het 80-jarig jubileum van Jong Jubal. Ook vóór mijn voorzitterschap heb ik al vaak mijn stempel op projecten bij Jubal kunnen drukken, zoals winterguard The Misters en diverse theatershows. De rol van voorzitter was geen enorme verandering voor mij. Het was dus eerder een jaar van settlen. Er waren immers drie grote kopstukken (Antoin Peeters, Jan Dubbeldam, Bert van Maaren), die het bestuur verlieten. Dat is niet mis natuurlijk."

Veel leden en alumni beschrijven 2013 nog steeds als de 'perfecte storm' waarin alles op zijn plek viel. Dit is in de successen en prijzen in ieder geval terug te zien. Voelde dat voor jou ook zo?

"2013 was inderdaad een geweldig jaar, niet alleen voor Jubal overigens. 5 trips naar het buitenland waaronder een succesvolle tour door Italië waren hoogtepunten voor Jubal. Maar een parade door Genk met vele tienduizenden toeschouwers was juist voor Jong Jubal besteedt dat jaar. Ook 10 Jong Jubal Kids die dat jaar in de brass meespeelden, daar word je toch helemaal blij van! Het is goed voor te stellen dat 2013 bij veel mensen blijft hangen, misschien juist omdat we dat jaar alle kampioenschappen wonnen. Als je op finals goed piekt, blijft het jaartal goed hangen met name bij alumni. In 2013 leek bijna alles te werken en vanzelf te gaan, maar dat was ook wel eens in jaren dat er geen kampioenschap werd behaald. En de jaren waarin Jubal niet kampioen werd op DCE waren er dikwijls juist de leukste busreizen. Maar al met al was 2013 vrijwel alleen maar succesvol.

Het enige echt negatieve wat ik me aan 2013 kan herinneren is dat ik na ons optreden in Villemomble (Frankrijk) een heel boze Jacques Delannoy aan de lijn kreeg, dat we de school waar we omgekleed hadden beschamend slecht hadden achter gelaten. Het comité had hem verteld dat Jubal nooit meer uitgenodigd zou worden. Ook ris-

Ik ben altijd al groot voorstander geweest van 'alternatieve' optredens naast de contests, taptoes en parades.



keerden we niet uitbetaald te worden voor dit optreden. Er was nogal het een en ander in en met de tafeltjes en spullen van de (basisschool)leerlingen gedaan en uitgehaald en er waren diverse beschadigingen aan dingen. Ook schijnt de bureaulade van één van de docenten te zijn geforceerd/opengebroken. Ik heb toen een excuusbrief naar de wethouder van onderwijs van de gemeente van dat plaatsje gestuurd met de welgemeende excuses namens het bestuur en aangeboden de eventuele schade te zullen vergoeden."

In 2014 begon een serie serieuze podiumoptredens, allereerst met Havasi in Boedapest. Chef Special en de VVAL volgden in de jaren erna. Is dit een serieuze toekomst voor Jubal, of blijft het bij leuke schnabbels als de kans zich voordoet?

"Ik ben altijd al groot voorstander geweest van 'alternatieve' optredens naast de contests, taptoes en parades. In mijn tijd als drum major probeerden we van een concertje in bijvoorbeeld Nice en San Remo al meer te maken dan alleen een stilstaand optreden. Ook 2001 en 2003 met de theatershows zijn daar denk ik goede voorbeelden van. En later ensembles bij jubilea en bijvoorbeeld de opening van het Onderwijsmuseum. We hebben als club zoveel meer in huis dan we ons misschien wel realiseren. Diverse connecties met evenementenbureaus en artiesten hebben geleid tot prachtige optredens voor met name de drumline in Litouwen en de bijdragen die we hebben geleverd aan de concerten van Havasi en bij Vrienden van Amstel Live. En met deze optredens zal het wat mij betreft zeker niet stoppen. Ik denk dat er absoluut een markt is voor een entertainment drumline, maar ook voor horns en guard zie ik mogelijkheden. Voor leden maar vooral ook voor oud-leden kan dit een mooie ontwikkeling zijn.

Ik ben druk bezig geweest met mogelijke optredens rondom het Eurovisiesongfestival en de terugkeer van de Formule 1 races op het circuit van Zandvoort. Daar gooide Corona toch wel het meeste roet in het eten. Maar... ja... een serieuze toekomst zie ik er zeker in. Alle connecties warm houden en nieuwe relaties aanboren. Het maakt niet uit wie je bent, maar wie je kent zeg ik altijd maar. Het is iets geweldigs om te doen naast je corps business. Want hier werken we samen met

Er kwam eigenlijk pas een moment van besef toen mijn naam klonk in San Antonio: 'under the direction of Hans Kloppert...'.

professionele organisaties. Jubal blijft in de kern een vereniging die een hobby aanbiedt, alhoewel we dat samen wel enorm professioneel aanpakken. Het is eigenlijk bizar wat wij als 'amateurs' voor elkaar kunnen krijgen!"

We kennen je natuurlijk al langer als de man achter de Jubal USA tours, maar in 2015 mocht je dit voor het eerst combineren met het voorzitterschap. Hoe was die combinatie?

"Ja, de USA Tours... Dat is echt mijn ding, sowieso is Amerikaans drum corps echt mijn ding. Ik heb ze alle vijf mogen organiseren, natuurlijk niet in m'n eentje. En dat zal ik in de toekomst – ook nadat ik van het bestuur afscheid neem (ik ben niet herkiesbaar bij de komende ledenvergadering) – zeker voor de club willen blijven doen. De tours hadden allemaal hun eigen ups en downs, en de ene tour liepen we tegen meer problemen aan dan de andere. Maar dat is bij World Class drum corps niet anders. Uiteindelijk zijn het stuk voor stuk geslaagde tours geweest.

De combi voorzitter en de organisatie van de USA Tour... Die was wat mij betreft qua beleving echt niet anders dan in de eerdere drie tours. Ik had het tijdens de tour even druk als tour director – los van het feit dat ik ook voorzitter was. Daar heb ik eigenlijk niet eens zo bij stil gestaan. Er kwam eigenlijk pas een moment van besef toen mijn naam klonk in San Antonio: *'under the direction of Hans Kloppert...'*.

Het was enkel even anders als er regels worden verbroken tijdens de tour. Dan komt je eindverantwoordelijkheid als voorzitter erbij kijken, en moet je hierop actie ondernemen. Wat met alle tours natuurlijk wel zo was, is dat ik wel eens wat repetitietijd moest missen doordat er van alles geregeld moest worden. Daar baalde ik dan wel van, met name voor mijn line-maten. Trots als een pauw als je je eigen club zo ver van huis – in het Mekka van drumcorps – zo gaaf ziet presteren. Al die tours!"

Over 2016 kunnen we genoeg positieve aspecten bedenken. Een goed ledenaantal op alle gebieden, sterke shows, veel programma's (Jubal, Jong Jubal, JIP, Winds), indrukwekkende optredens en tournees. Maar wat sprong er voor jou écht uit in 2016?

"Een echt hoogtepunt voor mij? Dat waren er toch wel meerdere. Taptoe Borculo was een bijzonder optreden. Voor het eerst in lange tijd weer een gezamenlijk optreden van Jubal en Jong Jubal. Toen ik zelf nog bij Jong Jubal zat (1975-1981) was dat altijd een droom van iedere Jong Juballer... We hebben die dag geweldige groepsfoto's kunnen maken.

Ook vond ik de Italië tour van 2016 er absoluut uit springen. Toffe contacten met onze bevriende Italiaanse corps daar! Veel showoptredens, en dat is bij een buitenlandse tour niet altijd mogelijk. Maar deze tournee waren we bij de IMSB Championships in Lecco, te gast bij Millenium in

Verdello, in Amaseno (omgeving Rome, een tocht van 700km), Quanda la Banda Passo in Modena en San Felice, En opnieuw te gast bij Unity (Mosson) in Cogollo. En niet te vergeten: twee toffe vrije dagen in Rome en Venetië! Zulke buitenlandse tours zijn toch echt wel de kersen op de taart als je bij een club als Jubal zit. Een veel collega korpsen volgen Jubal vol verwondering tijdens zulke tours, met altijd de vraag hoe Jubal het toch allemaal voor elkaar krijgt."

Een WMC jaar waarin zowel Jubal als Jong Jubal hun gezicht hebben laten zien. Jong Jubal trad (onbejureerd) op in de openingsceremonie, Jubal is al jaren deelnemer in de competitie. Voor heel musicerend Nederland is een WMC jaar extra bijzonder. Maar je hoort soms ook het tegengeluid dat het WMC niet helemaal Jubals straatje is. Ben je het daarmee eens?

"Dat WMC is al jarenlang natuurlijk een onderwerp van gesprek of zelfs discussie. Mijn eerste optreden op het WMC was op de openingsceremonie in 1989. Toen deden we nog niet mee in competitie. Ik had vroeger niet zo'n hoge pet op van het WMC eerlijk gezegd. En kon me lang wel vinden in de mening van veel anderen dat er "appels met peren" vergeleken werden, en dat veel verschillende stijlen korpsen allemaal in dezelfde categorie beoordeeld werden.

Maar het is en blijft een indrukwekkend evenement, de W staat niet voor niets voor Wereld. De bejurering heeft zich ook positief ontwikkeld. De komende editie wordt zelfs beoordeeld met een boxen systeem, iets wat we in de drum corps wereld natuurlijk al lang gebruiken.

In elk land waar we komen, hebben we fans. Overal waar we komen in het buitenland worden we als haast rockstars/kampioenen ontvangen en wordt er van alles extra voor ons geregeld.

Ik vind zeker dat Jubal aan het WMC deel moet nemen, het is ook maar eens in de vier jaar. Als er een junior division wordt geïntroduceerd zou het ook zeker een verrijking kunnen zijn voor Jong Jubal. Er wordt beweerd dat deelname ook erg goed is voor potentiële uitnodigingen voor optredens in de jaren daarna. Ik denk dat dat in ons geval wel meevalt. Of misschien wel tegenvalt, het is maar hoe je het bekijkt."



Met veel internationale optredens en de show 'Vincent' wilden we in 2018 vooral laten zien wat Jubal is als Nederlandse vereniging. Kun je anekdotes bedenken van mensen uit het buitenland die kennis maken met Jubal? Wat vinden ze precies zo bijzonder aan ons Jubal?

Allereerst kennen we kennen natuurlijk onze vaste Franse fanclub uit de regio Lille en Croix (zeker de oudere leden en alumni onder ons). Vroeger liepen ze de hele route van de parade mee met hun cassetterecorder

waar dan dezelfde nummers die we speelden tig keer opgenomen werden. Zij zijn de club altijd trouw gebleven en waar mogelijk zoeken ze ons altijd op. Al was het 50 kilometer rijden op een oud brommertje.

In elk land waar we komen, hebben we fans. Overal waar we komen in het buitenland worden we als haast rockstars/kampioenen ontvangen en wordt er van alles extra voor ons geregeld. Burgemeesters trekken hun eigen portemonnee open om de club wat te drinken aan te bieden...

Ik kan me nog goed mijn eerste jaar bij Jubal (1982) herinneren. Toen hadden we in oktober een optreden in Frankfurt bij Höchster Schlossgarde, toen een toonaangevend drumcorps in Duitsland. Leden van die club zaten huilend aan de voorlijn, zo tof vonden ze het dat Jubal bij hen te gast was.

In Amerika – waar onze activiteit toch goed bekend is – komen de fans na een contest speciaal naar je toe om te zeggen hoe geweldig ze ons vinden, ook dat we helemaal uit Europa vandaan komen om daar op te treden. Wie de laatste twee tours is mee geweest weet zich het ontvangst in Cedar Grove bij het Holland Festival vast goed te herinneren.

Buitenlandse optredens zijn bijzonder en leveren je dus ook internationale fans op. In de toekomst moeten we flexibel blijven en misschien wel flexibeler worden in onze optredens. Want er zijn genoeg interessante optredens, outdoor en indoor, waar we qua afmetingen niet direct onze drum corps show op kunnen toepassen. Dat kan een belemmering zijn, maar we kunnen ook in mogelijkheden denken om dit soort gave optredens mogelijk te maken."

Jong Jubal kreeg de smaak te pakken wat betreft internationaal optreden. In 2018 was dit weer 'terug van weggeweest' met een enkel optreden in Frankrijk, in 2019 werd het aantal optredens en landen meteen meer: Duitsland, Frankrijk, en België. Wat heeft hier het roer omgegooid?

"Ik ben zelf ook Jong Juballer geweest, en het staat natuurlijk voorop dat een buitenlands optreden een grotere operatie is als je dit met kinderen doet. Ik ben blij dat we de buitenlandse optredens ook voor Jong Jubal weer op de agenda hebben kunnen zeten. Ik ben bewust zelf actief op zoek gegaan voor Jong Jubal om optredens in het buitenland te kunnen genereren. Dat begon eerder al door Jubal en Jong Jubal gezamenlijk aan te bieden voor een optreden. Je hebt dan niet alleen 2 spetterende optredens, maar ook de mogelijkheid om in de finale een machtig gezamenlijk corps te hebben van 150(+) leden. En als een optreden voor Jubal niet uitkwam qua planning, lukte het steeds vaker om Jong Jubal voor zo'n optreden te strikken. Er is zeker een markt voor de jeugd, maar we moeten er wel zelf achteraan. In 2020 hadden we bijna een super optreden tijdens de Fashion Week in Parijs voor elkaar voor Jong Jubal. Het liefst zou ik de jeugd nog een keer op een meerdaagse trip naar een DCUK contest in Engeland, of Rastede in Duitsland zien gaan..."

Ja, in 2020 verliep veel anders natuurlijk. Veel teleurstellingen, maar misschien ook nieuwe kansen. Als je één positieve verandering van 2020 moest noemen die we er in de toekomst in zouden kunnen houden, welke zou dat dan zijn?





Vijf (ex)voorzitters van Jubal (vlnr): Wim Opmeer (1973-2000), Cees Bogert (2000-2003), Hans Kloppert (2012-2021), Wim van Bezooijen (1960-1972), Bert van Maaren(2003-2011)

"Als dieptepunt kan ik in ieder geval noemen dat de huidige situatie niet is wat ik voor ogen had om mijn voorzitterschap van deze geweldige club mee te beëindigen. Een positieve verandering, en ik ga er van uit ook blijvend, is dat er meer online contact is. Online repetities hebben fijn gewerkt waar normale repetities niet mogelijk waren. Voor Jong Jubal een speciaal thuis-studie programma opgezet, waar we ook zonder corona in de toekomst mee verder kunnen. Bij Jubal hebben we Smartmusic aangeschaft. Een geweldig programma waar iedereen thuis mee aan de slag kan. In mijn werk merk ik normaal dat grote veranderingen in het onderwijs zo'n 8 jaar duren om echt te implementeren. Deze oplossingen voor online repeteren zijn in een paar weken in gang gezet en kunnen een waardevolle toevoeging blijven.

Nog een positief punt uit 2020 is de samenwerking en het overleg met collega verenigingen en corps. Juist doordat we verder van elkaar werden verwijderd, werden de contacten erg nauw. En ik ben erg blij met de goede opbrengsten van de financiële acties en extra ondersteuning van het Louisafonds. Eindelijk, die lang gekoesterde wens voor een nieuwe Jong Jubal vrachtwagen lijkt nu een stuk eenvoudiger vervuld te kunnen worden.

En dan nog een klein stukje voor 2021: we hebben op dit moment goede gesprekken met de gemeente Dordrecht over de gebiedsontwikkeling en de repetitielocatie(s) van Jubal. Wordt vervolgd..."

Het Jubal-seizoen 2021 tot nu toe

Onder ‘normale omstandigheden’ gebeurt er in het voorseizoen niet zo veel, behalve repeteren en zijn er hooguit de eerste winter guard en indoor percussion of winds-optrerdens geweest. Jubal heeft zich echter niet ingeschreven voor het online-indoor-circuit, dus rest ons de repetities voor het (onzekere) zomerseizoen.

Door Peter Franken



Laatste fysieke repetitie van 2020

Na de versoepelingen van de zomer van vorig jaar was iedereen hoopvol gestemd op een enigszins ‘normaal’ seizoen in 2021. Helaas ging het met het aantal besmettingen in de regio Dordrecht niet de goede kant op en werd er voornamelijk thuis online gerepeteerd. In de vorige Flitsen heeft u kunnen lezen met welke methoden dit gebeurt.
In het weekend van 10 en 11 december was het niveau van besmettingen echter op een punt dat het weer veilig was om bij elkaar te komen, zodoende is er op die vrijdag en zaterdag nog 1 fysieke repetitie geweest in het JMC. Daarna volgde de nieuwe lockdown en op het moment van schrijven zitten we daar nog steeds in.

Stemmen

Zijn er dan helemaal geen noemenswaardige clubactiviteiten geweest in de afgelopen maanden? Niet heel veel, maar noemenswaardig is wel dat op 17 maart het JMC is gebruikt als stemlocatie. Uiteraard wordt er in het gebouw aan de Jan Ligthartlaan al jaren bij ledenvergderingen gestemd en elke repetitie onze instrumenten (voor het laatst dus op 11 decemer ;-), maar die woensdag kon er ook op leden voor de Tweede Kamer worden gestemd.

Badge

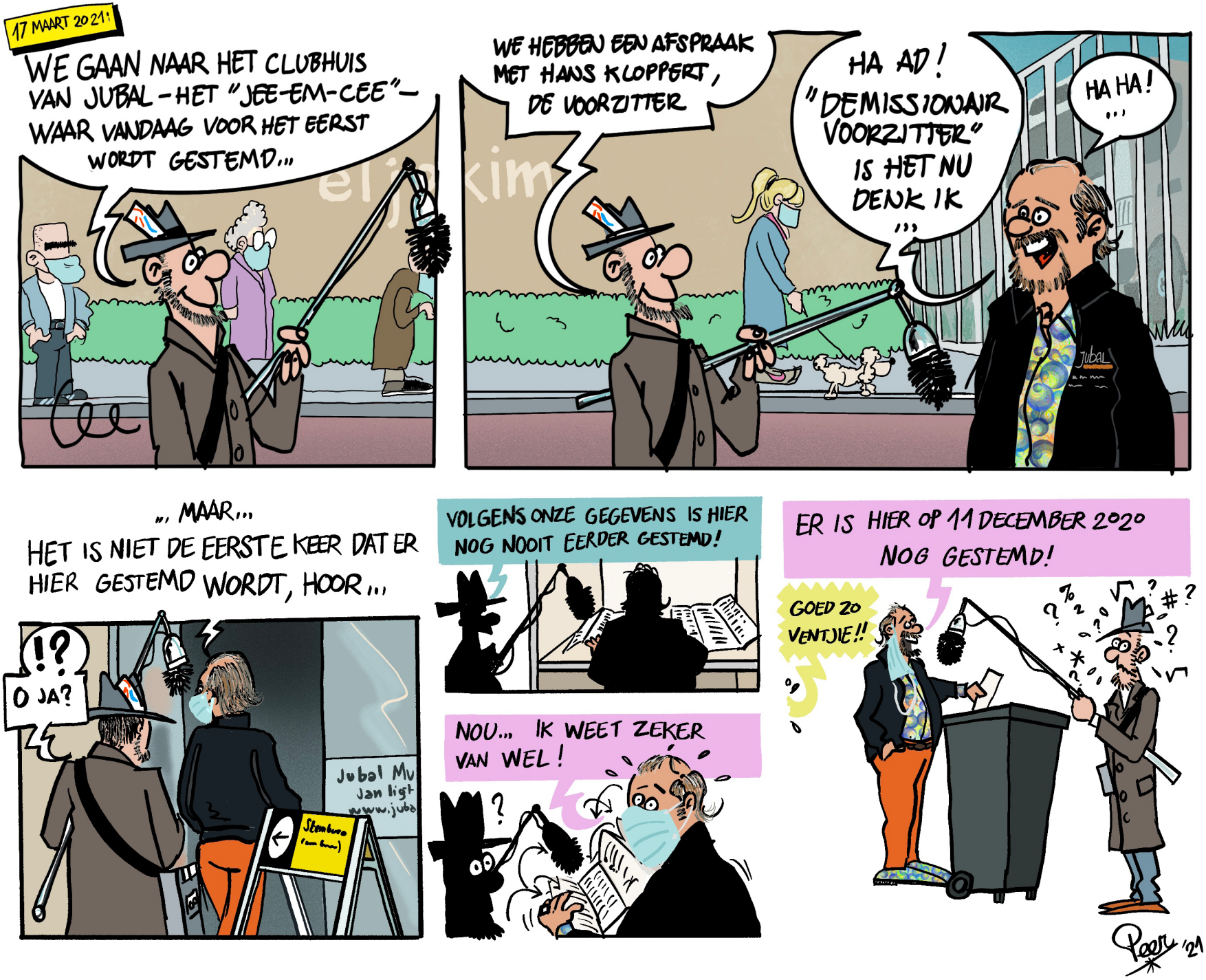
In de tussentijd is er op initiatief van Michelle van der Jagt door Peter Franken een badge ontworpen om alle leden die de vereniging trouw zijn gebleven in 2020 te bedanken en om hen een hart onder de riem te steken voor dit bijzondere jaar uit de Jubal-geschiedenis. Inmiddels heeft elk Jubal en Jong Juballid deze badge ontvangen.

Jong Jubal weer naar buiten

Met de laatste versoepelingen mag Jong Jubal weer buiten op Rijkswaterstaat repeteren. Voor Jubal is dit helaas nog te vroeg, maar ook daar verwachten we binnenkort weer naar buiten te mogen en dat er wellicht na de zomervakanties weer wat optredens op de agenda komen...

JUBAL RUBBISH

17 MAART 2021: HET JMC WORDT GEBRUIKT ALS STEMLOCATIE, DE LOCALE OMROEP IS ER BIJ...



HISTORISCHE FOTO:



FOTO: THEO VINK 1993

25 september 1993

Tijdens de European Music Games Finals van 2019 was het veld behoorlijk drassig aan de voorlijn, maar dit was niets vergeleken met de DCH Finals van 1993 in het Goffert Stadion in Nijmegen. De hele dag had het al flink geregend en met prelims was het veld al behoorlijk kapot gelopen. 's Avonds is het veld 10 meter naar achteren geschoven, maar het regende nog steeds flink. Toen Jubal eenmaal op het veld stond, stonden de leden tot aan hun enkels in de zuigende modder. Hoewel Jubal het kampioenschap die avond prolongeerde, waren de meeste leden toch niet blij, omdat je onder deze omstandigheden niet alles eruit kon halen zoals je normaal gesproken zou verwachten. Dat er tijdens dat optreden maar twee leden zijn gevallen mag een wonder heten!

Grote Club-actie groot succes

Door Demy van der Jagt

U heeft het vast en zeker al voorbij zien komen; de Grote Clubactie was ook deze keer weer een daverend succes! De leden (Jubal én Jong Jubal) konden met het verkopen van loten een potje opbouwen voor een toekomstige USA-tour of Jubal indoor-unit. Uiteraard bleef er ook een gezond gedeelte over voor een gezamenlijk doel: vervanging zoeken voor het o zo geliefde maar o zo afgeschreven Jong-Jubal busje!

Ook dit jaar was er de mogelijkheid om een zogeheten Superlot te kopen. Daarmee koop je in 1 klap 50 loten waarvan dus gelijk € 120,- rechtstreeks naar de club gaat! Er zijn maar liefst 8 van deze klappers verkocht. Een speciaal bedankje dus voor diegene die een superlot gekocht hebben, jullie bijdrage wordt enorm op prijs gesteld. Een aantal van hen zijn hiernaast te vinden.

Maar, of je nu 1 lot heb gekocht of 50, de Financiële Commissie wil namens de gehele vereniging graag IEDEREEN die een lot heeft gekocht enorm bedanken voor hun bijdrage! Tot volgend jaar?

CARNISSEFINANCE
FAST FORWARD INTO THE FUTURE
WWW.CARNISSEFINANCE.NL

BRIGHT FINANCIALS

DIPA Systeemwanden

Met heel veel dank
aan de kopers van de superloten:
Rien Koekkoek
Erik van Doorn
Nicole Boer *(voorzitter Wilhelmus Sliedrecht)*
Jan en Betty van der Straaten
Carnisse Finance *(oud-lid Rob Stemmer)*
Bright Financials *(oud-lid Johan Kooij)*
DIPA Systeemwanden *(oud-lid Dion van Spanje)*



Door Stephanie Roggekamp

EVEN VOORSTELLEN:

Het seizoen 2021 is begonnen, met weer een aantal nieuwe leden. Leden die zijn overgekomen van Jong Jubal en leden van buitenaf. Ze stellen zich aan u voor en in deze editie:

Amy Monster



Vanaf haar zevende liep Amy al bij Jong-Holland. Haar moeder gaf, voordat Amy bij Jong Holland kwam, les en haar zus liep mee op het veld. Dit is dan ook de reden dat ze met drumcorps in aanraking is gekomen. Jubal leerde ze logischerwijs via de wedstrijden kennen.

Bij de guard zit Amy helemaal op haar plek. *"Door corona heb ik nog niet veel bij Jubal kunnen doen, maar de open training vond ik erg leuk."* De wedstrijden zijn hetgeen waar het guardlid het meest naar uitkijkt. *"Ik ben benieuwd hoe dit seizoen gaat verlopen, maar ik heb er veel zin in!"*

"Ik ben benieuwd hoe dit seizoen gaat verlopen, maar ik heb er veel zin in!"



EVEN VOORSTELLEN:

Rayven Brok



Rayven is 15 jaar en komt uit Vlijmen, nabij Den Bosch. Jubal heeft hij leren kennen door Jubal-leden die net als hij bij Percussion Unlimited liepen. *"Ik wilde heel graag lid worden van Jubal, omdat iedereen hier erg gemotiveerd is. Dat spreekt mij aan, net als de Amerikaanse stijl. De shows van Jubal zijn altijd erg gaaf."*

Rayvan zal je zien lopen met een snare in de percussion. Vanaf zijn negende bespeelt hij al dit instrument. *"Voorheen liep ik nog bij een marching band, maar ik kwam erachter dat de Amerikaanse stijl en de gedrevenheid meer mijn ding is."* Het allereerste weekend vond hij geweldig. *"Het was precies wat ik ervan verwacht had. De gedrevenheid en de gezelligheid die deze club uitstralen bevielen mij meteen. Ik hoopte op nog veel meer van dit soort weekenden, maar helaas kwam corona. Repeteren was vanaf toen niet meer mogelijk."* In de zomer zijn er nog een aantal zaterdagen geweest dat hij in real life gerepeteerd heeft. *"Deze dagen waren erg leerzaam."*

Waar Rayven het meest naar uit kijkt? *"De optredens, de tour en mijn eigen ontwikkeling binnen de club. Ik leer veel van verschillende personen binnen Jubal en vind het daarom ook leuk om de vooruitgang te zien van mijn eigen muzikale ontwikkeling."* Deze ontwikkeling wil hij tijdens de optredens laten zien.

"Ik heb erg veel zin in het nieuwe seizoen." De percussionist hoopt dan ook dat Jubal weer zo snel mogelijk kan beginnen. Door corona is het nog afwachten hoe het allemaal gaat lopen, maar Rayven staat er positief in. *"Ik heb zin om te beginnen en te doen wat ik het allerliefst doe: drum corps."*

De positieve snare speler wil de club graag nog wat meegeven: *"Ik ben Jubal erg dankbaar dat ik deze kans op mijn 15e krijg. Deze kans zal ik met beide handen aanpakken en er een leuke, leerzame en gezellig tijd van maken."*

"Ik heb zin om te beginnen en te doen wat ik het allerliefst doe: drum corps."

Benoemen van Ereleden, Leden van Verdienste en Vrijwilligers van Verdienste.


TAMBOERS - EN PYPERSCORPS
„JUBAL" DORDT
Uit dankbaarheid voor de vele diensten, tijdens zijn 25 jarig lidmaatschap aan onze vereniging bewezen, werd:
C. PONTE
In de bijeenkomst van 11 Oct. 1947 benoemd tot:
VERDIENSTELIJK OUD LID
zijn opvatting van het Jubal lidmaatschap zal voor ons steeds een voorbeeld blijven!
Namens het bestuur
Voorz.
Secr.
Penn.

Het is alweer enige jaren geleden dat het bestuur van Jubal een lid van de vereniging heeft benoemd tot Erelid en of Lid van verdienste. Hoog tijd om in het 110de levensjaar van Jubal misschien enkele Ereleden of Leden van verdienste te benoemen.

Op de ledenvergadering worden altijd aspirant leden geïnstalleerd als lid, jubilarissen gehuldigd, maar zelden Ereleden of Leden van Verdienste benoemd. Maar ook vrijwilligers welke zich uitermate inzetten voor vereniging worden niet in het zonnetje gezet.

Het bestuur van Jubal wil daar graag verandering in brengen door middel van een commissie die voorstellen doet voor het benoemen van Ereleden, Leden van verdienste en Vrijwilliger van verdienste.

De commissie heeft als taak om een lijst samen te stellen met een voorstel voor Ereleden, Leden van Verdienste en Vrijwilligers van Verdienste, die de eerstkomende ledenvergadering benoemd kunnen worden. Deze lijst zal voorgedragen worden aan het bestuur, waarna het bestuur het voorstel in overweging neemt.

Het is de bedoeling dat dit een permanente commissie is en bestaat uit 3 tot 5 leden, die maximaal 5 jaar zitting hebben en aftreden volgens een rooster.

Naast genomineerden, die door de commissie bepaald worden, kunnen ook stemgerechtigde leden de commissie benaderen met eventuele voorstellen.

De commissie bestaat uit: *Kitty Boone, Laura Naaktgeboren, Ciska Trouw, John van Maaren* en *Johan van der Werff.*

Namens de commissie Ereleden en Leden van Verdienste,

Johan van der Werff


THE CHOICE
OF THE CHAMPIONS
Quantum MkII
MAPEX
Jubal

Al 85 jaar lid van Jubal:

Wim van Bezooijen

Door: Ciska Trouw

bronnen: Interview met Wim door Antoin Peeters uit het boek “Eeuwig Oranje” en Johan van der Werff

Wim van Bezooijen is in 1936, op zijn 9de verjaardag, lid geworden van Jubal. Hij kon geen dag langer wachten! Inmiddels is Wim 94 jaar oud, en 85 jaar lid van Jubal. Respect voor deze heer!
Door dit vroege lidmaatschap is Wim nog een van de weinigen die de oprichter van Jubal, meneer Scheurkogel, heeft gekend (oprichting Jubal in 1911). Meneer Scheurkogel was docent, en Wim zat bij hem in de klas.





Dhr. Scheurkogel, oprichter en Ere-directeur van Jubal

Wim begon zijn carrière bij Jubal in opleiding tot fluit. In 1936 was trompet spelen er nog niet bij, omdat men dacht dat dit slecht was voor de longen van kleine kinderen. Iedereen was toen ontzettend bang voor TBC (tuberculose; een bacterie die in het lichaam ontstekingen veroorzaak, voornamelijk in de longen) wat in die tijd veel heerste.

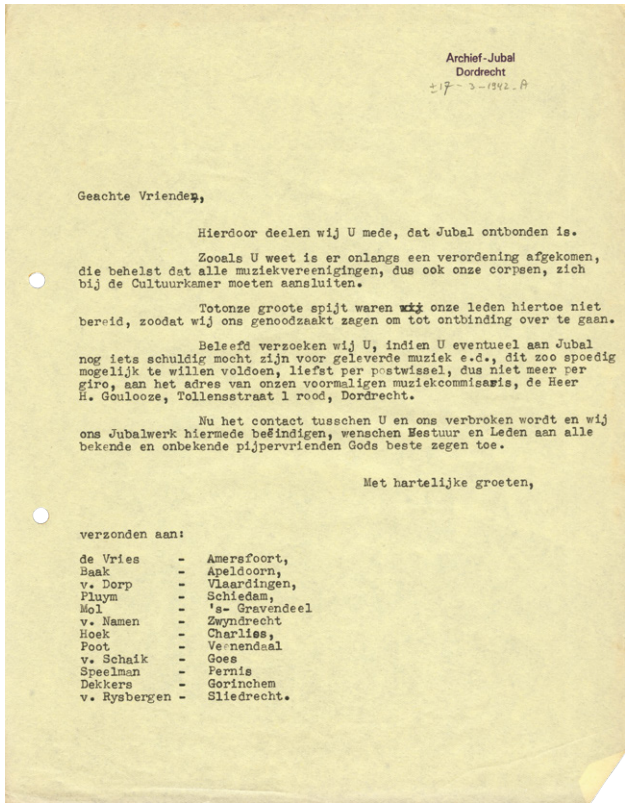
In 1942 werd Jubal 'staatsgevaarlijk' verklaard, omdat de club zich weigerde aan te sluiten bij de Duitse Kulturkammer. Jubal hield 'officieel' op te bestaan, maar ging ondergronds verder onder de naam *CJMV groep 3*. Ook Wim was hierbij betrokken.

Wim vertelde in het Jubileumboek 'Eeuwig Oranje' uit 2011 dat Juballers in het diepste geheim samenkwamen in een school in die periode. Zij maakte geen muziek in de oorlogsjaren, maar lazen met elkaar uit de Bijbel en kletsten met elkaar. Ook hielden ze een loterij. De conciërge hield in de gaten of er geen militairen aan kwamen, en waarschuwde de Juballers dat ze stil moesten zijn als hij de zware voetstappen van militairen hoorde. Er was toen ook een avondklok, waardoor ze om 20:00u weer thuis moesten zijn. De jeugd mocht na 20:00u niet meer alleen op straat.

Als uiteindelijk de razzia's (klopjachten) in de Tweede Wereldoorlog beginnen, is het onmogelijk om nog bij elkaar te komen voor de Juballers. Ze moeten zelfs onderduiken om te voorkomen dat ze niet opgepakt worden door de Duitsers!

In het diepste geheim zijn een paar Juballers in de oorlog bezig om instrumenten bij elkaar te sprokkelen. Dit gebeurde van het geld van de loterij. Het was een zeer gevaarlijke onderneming om de instrumen-

Deze brief werd rond 17 maart 1942 verstuurd naar alle bevriende korpsen in Nederland, om aan te kondigen dat Jubal Dordrecht zal worden ontbonden, omdat de leden zich weigerden zich aan te sluiten bij de Kulturkammer van de bezetter. Hierop zou het instrumentarium door de Duitsers in beslag worden genomen, waaronder de mooie Engelse paradetroms die door de Dordtse bevolking aan Jubal werd geschonken ter gelegenheid van het zilveren jubileum in 1936. Juballers wisten nog enkele instrumenten achter te houden en die te verstoppen, voornamelijk begraven in moestuinen.
Jubal ging ondergronds verder en illegaal werd nieuw percussionmateriaal vervaardigd in een door leden zelf opgezette tromfabriek 'De Geitevel'. Met deze instrumenten kon Jubal direct na de bevrijding al weer optreden.



Archief-Jubal
Dordrecht
±17-3-1942-A

Geachte Vrienden,

Hierdoor deelen wij U mede, dat Jubal ontbonden is.

Zooals U weet is er onlangs een verordening afgekomen, die behelst dat alle muziekvereenigingen, dus ook onze corpsen, zich bij de Cultuurkamer moeten aansluiten.

Totonze groote spijt waren xxx onze leden hiertoe niet bereid, zoodat wij ons genoodzaakt zagen om tot ontbinding over te gaan.

Beleefd verzoeken wij U, indien U eventueel aan Jubal nog iets schuldig mocht zijn voor geleverde muziek e.d., dit zoo spoedig mogelijk te willen voldoen, liefst per postwissel, dus niet meer per giro, aan het adres van onzen voormaligen muziekcommissaris, de Heer H. Goulooze, Tollensstraat 1 rood, Dordrecht.

Nu het contact tusschen U en ons verbroken wordt en wij ons Jubalwerk hiermede beëindigen, wenschen Bestuur en Leden aan alle bekende en onbekende pijpervrienden Gods beste zegen toe.

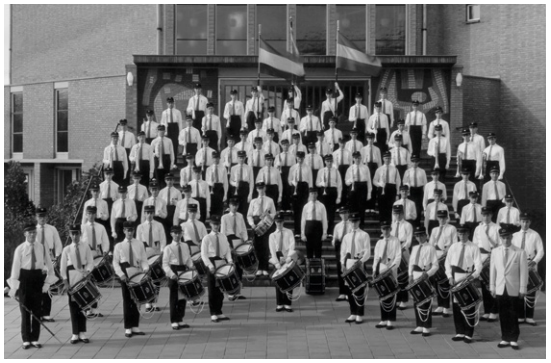
Met hartelijke groeten,

verzonden aan:

de Vries - Amersfoort,
Baak - Apeldoorn,
v. Dorp - Vlaardingen,
Pluym - Schiedam,
Mol - 's- Gravendeel
v. Namen - Zwyndrecht
Hoek - Charlise,
Poot - Vlaardingen
v. Schaik - Goes
Speelman - Pernis
Dekkers - Gorinchem
v. Rysbergen - Sliedrecht.



Eerste optreden na de bevrijding


Eerste corpsfoto met het Amerikaanse brass-instrumentarium in 1963



Optreden in Ahoy' voor de NCRV-Minivoetbalshow in 1978

ten te bemachtigen, je kon echt niemand vertrouwen in die tijd.

De bevrijding was heel bijzonder voor Jubal, want het was het enige corps, samen met het orkest van het Leger des Heils, dat toen mocht optreden. Dat kwam doordat de andere muziekverenigingen zich wél hadden aangesloten bij de Duitse Kulturkammer. Wim beschrijft de jaren na de oorlog als ware gloriejaren voor Jubal. Jubal groeide als kool en er waren non-stop optredens.

Het werd in de jaren '50 duidelijk dat Wim een uitgesproken mening had. Hierdoor heeft hij verschillende bestuursfuncties gehad. De penningmeester uit die tijd was het niet met de ideeën van Wim eens, en heeft op een dag de geldkist en een grote zak met de hele Jubal-administratie voor zijn voordeur achtergelaten. Er is nooit meer wat van de penningmeester vernomen.

Bestuursfuncties:
1954 – 1955: Materiaalcommissaris
1955 – 1959: Secretaris
1960 – 1972: Voorzitter

Wim heeft aan de wieg gestaan van een aantal bijzondere en grote veranderingen van Jubal, zoals de omslag van fluit naar trompet, met de Amerikaanse invloeden. Maar Wim heeft er ook voor gezorgd dat Jubal een zelfstandige vereniging is geworden tijdens zijn jaren als voorzitter in 1965.

In 1972 stopt Wim als voorzitter van Jubal, nadat hij dit 11 jaar is geweest. Hij is toen nog tot 1978 trompet blijven spelen en zijn laatste optreden was op 9 juli 1978 in Duinkerke.

Wim van Bezooijen



Juballers zijn er in alle soorten en maten, daarnaast in een grote variatie in leeftijd. Het komt niet zo vaak voor dat we een Juballer mogen eren die 85 jaar lid is. Lid geworden in 1936, dat kunnen maar weinig Juballers zich nog voorstellen. Met een leeftijd van 94 jaar is Wim nu 85 jaar Juballer! R.E.S.P.E.C.T.!

Met trots zullen wij, John Franken en Ciska Trouw, dit eerbetoon aan u opdragen. Ook al is het op afstand... wat een eer, een ontmoeting met het Jubal-DNA, is het om een *Oranje Partizaan* die destijds richting heeft gegeven aan het Jubal van NU. En ja: vele Partizanen zijn hem opgevolgd en zullen hem volgen in de strijd naar visie, ontwikkeling, zoektocht en koers naar: EEUWIG ORANJE!

Met dank aan zijn zoon Pim van Bezooijen die alles op beeld heeft vastgelegd en subliem heeft willen monteren. Tnx Pim!

Door: John Franken & Ciska Trouw
Met medewerking van Pim van Bezooijen

Context: waarom dit interview?

Jubal bestaat 110 jaar; onze continuiteit heeft de huidige generatie te danken aan zijn voorgangers.
Bijzondere mensen verdienen een bijzondere erkenning en waardering.
85 jaar lid!
Diverse bestuursfuncties uitgeoefend, waaronder voorzitter (1960-1972)
Dit interview krijgt een bijzondere plek in ons clubblad: De Flitsen! Ja: De Flitsen bestaan weer!

Bekijk het volledige interview hier op YouTube.



Jeugd

De jeugd is belangrijk, altijd al geweest. Jong Jubal bewijst al jaren dat het aan de Europese Top staat. En daar heeft “Groot Jubal” (zo heette dat toen) van geprofiteerd en doet dat nog steeds.

Hoe bent u eigenlijk uw muzikale carrière gestart bij Jubal?

Precies op mijn verjaardag ben ik lid geworden van Jong Jubal, ik kon niet wachten! Ik werd toen verwelkomd door Cees Ponte (oudoom van John en Peer Franken!). Cees Ponte schreef mij in voor 10 cent (in de huidige tijd zou dat 4 cent) per maand zijn. In die tijd (de nasleep van de crisisjaren) was mijn vader werkloos; het Jubalbestuur had toen besloten om in alle gevallen de contributie te halveren!

Kon u een beetje goed toeteren?

Ik wilde heel graag trommelen. En trommelen was heel populair in die tijd dus dat ging voor mij niet door. Om aspirantleden niet teleur te stellen werd een noodmaatregel in het leven geroepen: de fluit. De fluit niet van plastic of celluloid, maar gewoon een of ander Japans of Chinees piccolo-fluitje. En die fluit speelde je “recht-vooruit”. Later kregen wij bij Jong Jubal de dwarsfluit. En verwonder je niet: het was een zwarte ebbenhouten dwarsfluit met slechts één klep! En die dwarsfluit was veiliger als je gewoon rechtvooruit liep. Je zat met die oude fluit altijd in de nek van je voorbuurman te blazen... hoewel we in die jaren nauwelijks buiten kwamen. De uitdaging was toen uiteraard de muziek, maar ook om de muziek “van het bladje” te leren.

Was er in uw tijd al een Onderling Concours (ONCO); zoja: heeft u net als uw zoon Pim wel eens een prijs gewonnen?

Nou ik heb op de trommel wel wat prijzen gewonnen, nooit een eerste prijs. Ik heb er ook nooit echt mijn best voor gedaan…

Jubal in het Daar en Dan

Iedereen – en wij in het bijzonder – hebben met veel interesse uw verhalen/interview in het Jubileumboek Eeuwig Oranje gelezen. Een jongensboek en dan met name rond de 50-er en 60-er jaren. Mooi om terug te zien dat de strijd binnen het bestuur, de conflicten en de ontwikkelingen binnen de vereniging eigenlijk een beetje bij Jubal horen. Dat kunnen jongeren van *nu* zich maar – begrijpelijkerwijs – weinig voorstellen.

En op basis van dat interview: wij zien u eigenlijk als een Oranje Partizaan met een missie: oog voor De Vereniging, gevoel voor "het Juiste en Recht" aan uw zijde.

U bent best wel – met de kennis van nu – koersbepalend geweest voor de toekomst van Jubal en het Jubal van *nu*. Met dit interview kijken we terug naar die tijd.

Ambitie

U bent tot 1978 nog actief muzikant geweest; ook nadat u als voorzitter van Jubal (in 1972) was gestopt.

U heeft in de periode vanaf 1954 t/m 1972 diverse bestuursfuncties uitgeoefend: materiaalcommissaris, secretaris, voorzitter. We gaan het niet hebben over sappige verhalen of roddels die u destijds heeft meegemaakt. Want ook al is het roddelen en alle ellende verjaard; het past niet bij u om op enigerlei wijze kwaad te spreken over anderen. Dat siert u!

Wat vindt u van de stelling: *"zonder Ambitie geen Ontwikkeling, zonder Ontwikkeling geen continuïteit!"* Kunt u dat nader uitleggen met voorbeelden in de tijdsgeest waarin u actief lid was?

In die tijd waren er landelijke Pijperdagen, vooral op Hemelvaart en Pinksterdagen. In de ene keer was dit in Zwolle, dan in Amsterdam, Sneek, Leiden, 's Gravendeel. En ik heb toen als secretaris van Jubal altijd aan die evenementen meegewerkt. Ik kreeg toen een keer brief uit Sneek (Advendo), waarin werd gerefereerd naar de notulen van de laatste vergaderingen (Organisatie Landelijke Pijperdagen) waarin deze persoon uit Sneek schreef dat hij vond *"dat u het met uzelf en uw vereniging nogal getroffen hebt. U zet u zelf en de vereniging op een nogal aardig voetstuk!"*.

Nou toen heeft Piet Pellikaan (2e secretaris) een brief naar Advendo Sneek gestuurd waarin met scherpe bewoordingen stond dat Wim en zijn "hartswerk" zich zo diep beledigd voelde naar aanleiding van die eerste brief van Advendo. Nou, dacht ik toen:





Cor Koekkoek
Hij vond het heel normaal om met Wim te worden aangesproken, maar dan moet je eerst een drempel over. Wim was zeer benaderbaar en best een prettig persoon.



Walter van Kalkeren
Ik herinner mij Wim nog wel als voorzitter en hij was erg vriendelijk. Ik heb helaas geen smakelijke anekdotes en misschien zegt dat ook wel iets over hem: een onberispelijke, correcte en bescheiden man.



Ramon Opmeer
Vroeger werden de vergaderingen bij de bestuursleden (gerouleerd) thuis gehouden. Dat ging gepaard met vele sigaretten/sigaren en de nodige neutjes.

Ramon Opmeer
omdat er toen nog geen e-mail was werd ik als postbode gebruikt om documenten te brengen/halen. Persoonlijk vond ik hem best wel streng overkomen.

Ramon Opmeer
Trouwens dikke pluim voor 85 jaar lidmaatschap 💪💪



"die (briefschrijver Advendo) zie ik nooit meer"...

Een paar jaar later nam ik afscheid als voorzitter van Jubal. De eerste die mij kwam feliciteren was de toenmalige secretaris van Sneek, waarbij hij ruiterlijk toegaf dat hij *"het wel aardig fout had gehad"*... Jubal was namelijk in die tijd erg ambitieus en trok nog wel eens flink aan de bel. De ambities lonkten ook naar het buitenland. Ik had in die jaren contact met een "ombudsman" (impresario) die verenigingen contracteerde voor optredens in het buitenland. In die jaren zorgde ik voor de bussen van de EDAD en afspraken met organisaties.

Zonder wrijving geen glans!

Nu is Jubal altijd een club geweest van tegenstellingen, strijd en discussies tussen voor- en tegenstanders over de richting die Jubal op moest gaan in die tijd (jaren 1960 en 1970 en ook later in de jaren 1990, 2011). Een ander oud collega bestuurslid (Dick Beekhuis) vertelde ons: *"het huis in de Valeriusstraat 30 ruikt nog naar de rook".* En er werd ook flink wat "neutjes" gedronken. Dit heeft vooral te maken dat de bestuursvergaderingen van toen vooral bij iemand thuis werden gehouden.

Hoe was die sfeer binnen die bestuursvergaderingen? Stressvolle vergaderingen? Vaak bolle ramen of knallende deuren? Hoe ging u daarmee om?

Het was niet fijn, het was haat, háát en nijd. Ik schreef toen een stuk in de Flitsen naar aanleiding van een bijbelstuk: *"Vestig op Prinsen geen vertrouwen!"*. De essentie kwam erop neer dat: je kunt nog zo hoog zijn, ze belazeren de boel toch! En dat werd mij toen op een gegeven moment kwalijk genomen. Want ja: wie voelde zich nou aangesproken als "de Prins"? De toenmalige penningmeester dacht dat ik bezig was hem uit het bestuur te werken. Iets wat nooit waar geweest is, maar die (de penningmeester) benadrukte dat door de kas/de geldkist en boekhouding van de vereniging bij mij in de Willemstraat op de stoep achter te laten, die ik na mijn werk aantrof...

Als u daar nu op terugkijkt; waar bent u als voorzitter, als mede-bestuurder, maar vooral als Juballer trots op wat u in uw ambtsperiode heeft bereikt?

Nou ja 'trots'... ik ben heel blij in de tijd van de crisis die bestuursleden onder elkaar hadden heb weten te bezweren. Ja... er was es een keer een ruzie tussen twee bestuursleden en één die het allemaal nog beter wist. Toen heb ik een stuk uit de Bijbel voorgelezen (iedere bestuursvergadering werd met gebed geopend). Het ging over een gelijkenis die Jezus gedaan had en deze aan het begin van de vergadering had voorgelezen; die vergadering die is gegaan zonder enig lelijke woorden. Aan het eind, toen we naar huis liepen zei Arie van Spijk (ik heb nog steeds contact met zijn echtegenote Josien),: *"Wim waar haalde jij die openingszin vandaan. Ik heb zo tegen deze vergadering opgezien... maar toen jij met inleidende schriftlezing klaar was, bedacht ik me: nou 'de dominee' heeft ze allemaal op een rijtje gezet/in het gareel gebracht!"*



Het bestuur van Jubal (met echtgenoten) tijdens een feestelijke receptie ter gelegenheid van het 55-jarig jubileum in 1966.



Edwin Bogert
On the very very side... Met 85 jaar lidmaatschap heb je, uiteraard gecorrigeerd voor de nodige inflatie e.d., wel voor zo'n €25.000 aan contributie ingebracht 😂😂😂!

En: kunt u een situatie herinneren waar u destijds als bestuurslid/voorzitter erg tegenop heeft gezien?

Ik was voorzitter van Jubal, afdeling CJMV van de Eben Haëzer. Er waren eens vier avonden in Kunstmin waarin de jubileumavonden van de vereniging geopend werden met gebed. Daar zag ik tegen op, snap je? Ik had op zondagsschool vaak gebeden, maar daar in die grote zaal in Kunstmin met 850 man! Nou, daar stond Willem in zijn zondagse pak. Ik zei toen tegen Dirk Jongeneel (die toen voor de belichting zorgde): *"wil je me een plezier doen? Als ik straks de avond op toneel met gebed open, wil je dan een schijnwerper richten zodat ik geen mens in de zaal kan zien?"* Dirk kon zich dat ook goed voorstellen; hij zou het ook niet durven, moest Dirk bekennen.

Wij hebben wat leden, oud-leden en kinderen van oud-leden gevraagd wat zij van Wim van Bezooijen vinden. Bijna iedereen geeft ons terug dat u een zeer prettig mens, heel benaderbaar en tegelijkertijd u ook als onberispelijk, correct, en een bescheiden en strenge man bent.

Jubal in het *hier* en *nu*

U bent al zo'n 85 jaar lid. Iemand heeft eens uitgerekend wat u totaal aan contributie heeft bijgedragen. (zie testimonial Edwin Bogert)

Volgt u Jubal nog een beetje? Wat ziet u aan overeenkomsten van het Jubal van *nu* en *toen* (uw actieve periode)?

Dat lijkt niet op elkaar. Vroeger was Jubal meer een vereniging die veel mensen had die van dezelfde "kleur" waren, waarin je elkaar meerdere dagen zag. Zaterdag op de repetitie en zondags in de kerk. Het was toch wel een club die veel gemeen had.

Jubal van nu is een commercieel bedrijf geworden, dat is het gewoon: een commercieel bedrijf met een culturele inslag. En niet alleen cultureel maar ook een sociale inslag! Want die sociale inslag die werkt nog steeds mee! Wat ik dus wel gehoord heb is dat als iemand een Amerika



Het bestuur van Jubal ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum in 1961.

Dik Beekhuis (destijds secreatris)
Het huis in de Valeriusstraat 30 ruikt nog naar de rook!



Johan van der Werff
na zijn voorzitterschap maakte hij deel uit van de redactie van de Jubal Flitsen waar ik in die tijd ook in zat.
In die tijd werden de clubbladen bij iemand van het technisch team thuis gestencild, maar dat ging vanwege een slecht stencilmachine geregeld mis.
Wim was in een aantal gevallen de reddende engel, omdat hij als administrateur van het Johan de Witt-gymnasium daar de clubbladen kon drukken.

Johan van der Werff
In 2020 heeft Wim een aantal keren een belrondje gemaakt om met iedereen die bij hem op bezoek kwam te informeren naar gezondheid en welzijn.



tour niet kan betalen, dan zorgt de vereniging dat het toch goed komt!

Jubal is tegenwoordig een bedrijf, product of project geworden waarin leden sneller uitvliegen dan in “onze tijd”.
Daarnaast zien leden het ook als een satelliet voor de stap naar het Walhalla *Amerika.* Vroeger speelden leden met gemak nog 20 jaar mee, terwijl nu vaak: een instructiefunctie of andere carrière lonkt na slechts gemiddeld 4 tot 8 jaar spelend lidmaatschap.

Wat vindt u daarvan? Zouden we meer moeten investeren in behoud van leden of ziet u het als een kans voor innovatie, ontwikkeling en verjonging?

In onze tijd – en wat toen goed werkte – is toch regelmatig per jaar clubavonden houden, waarin veel zelfwerkzaamheid aan vastzat, en ook sportdagen organiseren… als de club gedeeltelijk met vakantie was werd voor de andere (achterblijvers) sportmiddagen georganiseerd. Ik heb toen persoonlijk roeiwedstrijden in het Wantij georganiseerd en daar zijn nog foto’s van!

Wim in het *hier* en *nu*

Wij begrijpen dat u nu herstellende bent van het Coronavirus en aan het revalideren bent. Het is jammer dat wij dit interview niet fysiek en live mogen doen, want een coryfee ontmoeten als Wim van Bezooijen, 85 jaar lid, 85 jaar Oranje Bloed, overkomt ons niet elke dag. Ik (John F.) heb ook nooit geweten, ben mij niet bewust geweest dat toen ik nog samen met uw zoon Pim trompet bij Jong Jubal speelde dat er ook nog een andere voorzitter was die Wim heette! En nu speelt zoon Pim weer een rol als interviewer/geluids- en cameraman voor dit speciale moment.

Oranje Bloed

Oranje is de kleur van Jubal. Wij kunnen niet bevestigen of ontdekken in de historie van Jubal of dat altijd zo is geweest. Wel is in de uniformering altijd de kleur oranje te vinden (behalve bij het geel/zwarte uniform/jaren ’70)).
De laatste (minstens: 25) jaren wordt gesproken over het hebben van het Oranje Bloed. Het veronderstelt dat iedere Juballer dat Oranje Bloed heeft en dat altijd bij zich zal dragen. Het is bijna iets sekte-achtigs…

Herkent u dat: *Oranje Bloed* als metafoor voor *Juballer voor Eeuwig?*
Wat betekent dat voor u?

Ik heb in Jubal een heel stuk van sociale en culturele en religieuze opvoeding gehad. Ik heb het nog steeds, voor (het oude) Jubal een heel warm hart!

Tot slot

Beste meneer Van Bezooijen, beste Wim. Hartelijk dank dat wij dit interview in aangepaste vorm en op afstand met u mochten hebben. Het ga u goed en blijf gezond!

Tot snel en dan echt: Tot ziens!!

BACK TO THE FUTURE

Door Peer

SURVIVALGIDS JUBAL 1936

Stel je voor: je ligt thuis in bed. Je bent die avond, na het lezen van het boek ‘Eeuwig Oranje’ in slaap gevallen. De volgende ochtend word je wakker en het lijkt het wel alsof alles om je heen begint te draaien, je zicht wordt troebel en het geluid om je heen lijkt steeds sneller en steeds hoger te gaan totdat je zicht helemaal zwart wordt en het geluid helemaal stil is. Even later komt je zicht en gehoor weer terug. Je kijkt om je heen... Alles ziet er anders uit dan zoëven. Om een of andere onverklaarbare manier ben je verder in de tijd gereisd. In dit geval naar 1936. Hoe overleef jij als eind-twintigste eeuwer het Jubal van 1936?



Ik word wakker en kijk verdwaasd om me heen. Het is koud en daar werd ik wakker van. Slaperig kijk ik om me heen. Geen dekbed, maar een laken en een deken. De gordijnen hebben merkwaardige motieven en ook het behang is heel druk. Naast mij een wekker. Zo’n ouderwetse met zo’n irritant tik-tak geluid. Daarnaast ligt een hoornen bril. Als ik die op doe, is alles ineens veel helderder en scherper. Het is dus blijkbaar mijn bril en ik begin een donkerbruin vermoeden te krijgen: het is weer eens zover, ik ben in een andere tijd wakker geworden.

Ik kijk eens wat beter mijn kamer rond. Ik zie een boekenkast met studieboeken en leesboeken. De leesboeken hebben kaften met alleen de titel en de naam van de schrijver. Daar waar ik normaal mijn stripboekenverzameling zou moeten vinden zie ik een aantal boeken van Marten Toonder en de avonturen van Mikkie de Muis, die verdacht veel op Mickey Mouse

Zo aan de kleding en de gordijnen en behang te zien, denk ik niet dat ik een mellophone-koffer hoef te verwachten…



lijkt, en ‘Olijk en Vrolijk’. Donald Duck heet in deze boeken ‘Woerd Snater’…
Mijn bureau is van degelijk kersenhout. Daarop ligt een leren onderlegger en een aantal potloden en een kroontjespen. Daarnaast allemaal schriften en onder een studieboek ‘Algemeene Kunstgeschiedenis en Aestetica’ vind ik een (open) inktpot. Over een met lichtgroene velours meubelstof bekleedde degelijke bureaustoel hangt mijn broek; een middenbruine tweed-pantalon. In de kast vind ik een flinke stapel witte overhemden en een aantal stropdassen. Geen t-shirts, hoodies of ander bekend materiaal. Op de bovenste plank vind ik een donkergrijze garibaldi-hoed en een zwarte spoorpet. Die spoorpet komt mij bekend voor van mijn opa… Het zal toch niet? Vlug check ik de hanger met de stropdassen en mijn vermoeden wordt bevestigd: daar hangt een oranje stropdas met 2 groene diagonale strepen…

Naast mij kledingkast zie ik op een lage ladenkast een platte schaal met daarop een diepe schaal met daarin water. Daarnaast staat een schenkkan ook gevuld met water. Daarnaast een soort mok met een houten tandenborstel met gele haren en een ouderwets scheermes en zeep en een dasharen kwast. Een tinnen tube ‘Blendax’ waar blijkbaar tandpasta in zit. Ik doe wat tandpasta op de borstel en poets mijn tanden met het water uit de schaal. Getver, wat smaakt die tandpasta vies. Het smaakt gewoon naar zeep, met wat schurende korrels erin. Vlug spoel ik mijn mond door mijn handen in de schaal met water te vullen. Daarna was ik mijn gezicht met wat ijskoud (!) water uit de schenkkan. Aan de zijkant van de ladenkast hangt een handdoek waarmee ik mijn gezicht afdroog. Ik zie een pot met pommade, dat is voor mijn haar denk ik en ik probeer hiermee, samen met een hoornen kam, mijn slaperige kapsel wat te fatsoeneren. Aan de zijkanten en de achterkant is mijn haar gemillimeterd en bovenop is het een stuk langer. Het zal wel mode zijn, denk ik maar.

Ik inspecteer nog eens wat beter mijn kamer en ik zie nog een stapelbed met twee lege bedden. Van wie zouden die zijn? De spoorpet en oranje stropdas zullen vast van Jubal zijn, maar welk instrument zou ik bespelen? Zo aan de kleding en de gordijnen en behang te zien, denk ik niet dat ik een mellophone-koffer hoef te verwachten… onderin de kast zie ik een klein koffertje met darin een metalen muziekstandaard. Daarnaast een klein koffertje met een celluloid dwarsfluitje… ik was er al bang voor. In een linnen tas daarnaast een ob-long boekje van ongeveer A5-formaat met een zeer dikke kaft waarin ik Jubal muziek zie, met de klassiekers ‘Mina’ en de ‘Jubal Marsch’.
Ik leg alles weer terug en sluit de kast en ga naar beneden.
Aan de keukentafel zie ik 2 jongens en 2 meiden zitten en een oudere man, waarvan ik er maar vanuit ga dat dat mijn vader is voor in ieder geval vandaag. Hij leest de krant. Achter iets wat op een fornuis lijkt staat een vrouw pap te koken. Op tafel zie ik een bruin brood, waar dikke plakken van af zijn gesneden. De meiden eten brood met roomboter en jam. ‘Zo ben je daar eindelijk, slaapkop’, zegt de man als hij zijn krant laat zakken en mij ontwaart bij de lege stoel aan de keukentafel. ‘Ja, het is kennelijk laat geworden gisterenavond’, antwoord ik. ‘Je moet ook niet zo lang blijven lezen. Dat is niet goed voor je ogen’ zegt hij dan en leest weer verder in zijn krant. Op de voorpagina zie lees dat het Duitse leger het gedemilitariseerde Rijnland



weer heeft ingenomen en daarmee het Verdrag van Versailles overtreedt. Bovenaan de krant zie ik het jaartal 1936 staan. 1936! Dat is 85 jaar geleden. De tijd dat mijn opa fluit speelde dus!

Een van de jongens staat op en zegt: *'Ik moet piesen'*, en loopt via de achterdeur de tuin in. Daar loopt hij een klein hokje binnen. WC's niet in het huis dus, ik was er al bang voor.
Het is zaterdag, dus dan zal er wel repetitie zijn toch? *'Hoe laat begint ook alweer de repetitie vandaag?'*, vraag ik voor de zekerheid?
'Zoals gebruikelijk, om twee uur. Waar zit je toch met je hoofd de laatste tijd?. En nu opschieten, want je moet naar school!'.
Naar school?
Op zaterdag?
Ja, blijkbaar is de zaterdag-ochtend een gewone (of 'gewoone' zoals ze daar zeggen) werk- en schooldag. En ik mag samen met mijn jongere broer naar de Christelijke H.B.S. aan de Groenmarkt.

We begonnen de ochtend met gymnastiek op het plein achter de school. Daarna met bijna 40 medeleerlingen een les over kunstgeschiedenis over het impressionisme en over de Nederlandse kunstenaar Vincent Willem van Gogh. Daarna op de fiets weer naar huis om te eten en daarna weer op de fiets naar het C.J.M.V.-gebouw aan de Burgemeester de Raadtsingel voor de repetitie met Jubal.

Wat opvalt op straat: bijna geen auto's, maar wel karren met paarden en hondenkarren(!). Verder heel veel fietsers en wandelaars en bijna alle mannen en vrouwen die ik tegenkom dragen hoeden. Eenmaal bij het C.J.M.V.-gebouw aangekomen gaan we naar binnen. Mijn broer naar een zaal boven, om daar met Jong Jubal - dat 4 jaar geleden opgericht was - te repeteren. Ikzelf naar een klein zaaltje beneden, waar ik samen met andere tweede fluitisten les kreeg van meneer Hol. Een van de aanwezige leden in het Jong Jubal-zaaltje: de jonge Wim van Bezooijen. Een zaal verderop moet Cees Ponte en mijn opa zitten te fluiten bij de eerste fluitisten. De trommels en trompetten (signaalhoorns) repeteerden ergens anders in Dordrecht, want het geluid zou de repetitie van de fluitisten verstoren, maar bovenal de rust bij de buren te zeer verstoren. Ook toen al waren de Dordtenaren al klagers dus...

Ik was verbaasd hoe weinig moeite het me kostte om op de fluit te spelen, als werd ik door een andere entiteit bestuurd speelde ik met groot gemak de klassiekers 'Mina' en 'De Heil J.U.B.A.L.-Marsch' mee. Er werd hard gewerkt, want het aanstaande 25-jarige jubileum - waar de voorbereidingen al twee jaar eerder waren begonnen - naderde al snel.
Die volgende woensdag zou er een theatershow in Kunstmin worden gegeven met de titel 'De Jubal-jubelavond'. Onder leiding van de heer Schotel werd het tweede deel van de repetitie een deel van dat programma doorlopen en was zelfs toegankelijk voor publiek. Hier werd een soort televisie-uitzending uit de toekomst van wel 25 jaar later gespeeld. 1961 dus, als Jubal haar 50-jarige jubileum zou vieren. Ik word wel weer tussen diverse tijdsperioden heen-en-weer geslingerd dacht ik nog.

Ik zal maar niet vertellen dat anno 2021 de teller al op 4 tournees zou staan. Weliswaar niet betaald door een rijke Amerikaan, maar toch...

Later in het verhaal komt er nog een rijke Amerikaan langs die zo enthousiast is geworden nadat hij Jubal heeft zien optreden, dat hij Jubal een tournee door de Verenigde Staten aanbiedt. Door mijn 'lijnmaten' werd daar nogal lacherig over gedaan, als zou zoiets nooit kunnen gebeuren (een tournee door het oosten van Nederland vonden ze al ver genoeg). Ik zal maar niet vertellen dat anno 2021 de teller al op 4 tournees zou staan. Weliswaar niet betaald door een rijke Amerikaan, maar toch...

Na de repetitie weer naar huis, alwaar de maaltijd al op ons stond te wachten. Een 'gewone' broodmaaltijd met roomboter en boterhammen die moeder met een groot broodmes van het brood afsneed. Na de afwas ging iedereen naar de huiskamer om naar de radio te luisteren. Een televisie was nog nergens te bekennen, laat staan een computer of een mobiele telefoon. Ik besluit te gaan douchen en ik loop het huis door op zoek naar iets wat op een badkamer lijkt. In geen enkele kamer of kast kan ik iets van een bad of een douche vinden. Weer in de huiskamer deel ik voorzichtig mee:
'ik wil gaan douchen'.
Iedereen kijkt op.
'Ik wil gaan douchen?' herhaalt mijn vader op geaffecteerde toon. 'We wonen hier niet op stand, hoor! "Douchen". Hier stroomt gewoon de Oude Maas, ja? Niet de Vegt! Baden doe je in het badhuis hier verderop in de Goeverneurstraat. Neem je zeep en een handdoek mee? En haast je, want om zeven uur sluiten ze."
Grinnikend en hoofdschuddend keren ze weer terug naar de radiouitzending waarin wordt verteld over de vorderingen van de bouw van de Moerdijkbrug. Later, in december van dat jaar zou die feestelijk door Koningin Wilhelmina worden geopend, onder muzikale begeleiding van het Dordtse Jubal... De naam Jubal in het landelijke nieuws is blijkbaar heel gewoon in die tijd.

In de dagen erna wordt ik steeds weer wakker in het jaar 1936 en op de woensdagavond is het dan zover: de in de Dordtse Courant groots aangekondigde theatershow in Kunstmin. De zaal is helemaal uitverkocht en de show heeft veel succes. Aan het einde van de avond klimt Burgemeester Pieter de Gaay Fortman op het podium en neemt het woord. Hij richt zich tot de de oprichter van Jubal en tevens voorzitter van de C.J.M.V. Scheurkogel (hij heet blijkbaar Arend Jan), leider Schotel en alle leden van Jubal, en biedt namens de gehele Dordtse bevolking een compleet nieuw percussion-instrumentarium aan. Helemaal uit Engeland zijn er 12 diepe paradetroms en een overslag trom



(bass drum) gekomen. Omdat ze via 'gewoon' scheepstransport niet op tijd in Dordrecht aan zouden zijn gekomen zijn ze zelfs per KLM-vliegtuig opgehaald. Dit werd door de leden met luid gejuich ontvangen.
De volgende dag, op Hemelvaartsdag, werd het nieuwe instrumentarium al trots in gebruik genomen, want Jubal organiseerde die dag - ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum - de landelijke Pijpersdag. Dit bleek een soort festival te zijn waaraan vergelijkbare korpsen aan deelnamen. Deze korpsen bleken met hulp van Juballers te zijn opgericht op diverse plekken in Nederland, dankzij de succesvolle tournees die Jubal deed door het hele land. Die tournees waren dan weer het gevolg van een succesvol optreden in het Olympisch Stadion in Amsterdam in 1928. Die werd namelijk uitgezonden op de radio en zorgde voor nationale



Tegen halfzes zijn in het Oranjepark zo'n 10.000 (!) mensen op de been om deze bijzondere zilveren jubileumtaptoe bij te wonen.

bekendheid. Een greep uit die deelnemende korpsen: Excelsior uit Charlois, harmonie uit Schiedam (tegenwoordig de Rijnmondband), De Pijpers uit Vlaardingen, Jong Holland uit Zwijndrecht, Den Apeldoornsche Pijpers uit Apeldoorn, Juliana uit 's-Gravendeel en het drie jaar eerder opgerichte Tamboer- en Pijperskorps Juliana uit Middelburg.
Die avond van de theatershow in Kunstmin werden alle deelnemende korpsen al ontvangen en ingekwartierd in de Burgeravondschool in het Kromhout.
Die volgende dag, om 08:30 uur, marcheerden alle korpsen door de binnenstad. Helaas gooide het weer roet in het eten, want het regende die dag regelmatig. Ondanks dat stonden de Dordtenaren rijen dik langs de kant om hun Jubal, maar ook de andere korpsen aan te moedigen. Het Dordtse publiek was heel nieuwsgierig naar die gloednieuwe Engelse paradetroms. Om 10:00 werd er een grote kerkdienst gehouden in de Augustijnenkerk, waar alle leden van alle korpsen aanwezig waren. Na de dienst, ongeveer 11:15 uur, verzamelden alle leden zich bij de Groenteveiling aan de Handelskade (tegenwoordig Dokweg), waar een boor klaar lag. Er volgde een boottocht langs de havens en alle rivieren langs Dordrecht. Die boottocht zal ik niet snel vergeten. Waar het eerder op die dag nog regende; nu trokken donkere wolken zich samen en veranderde de regen in flinke slagregens en stak er een storm op. Zo rond 16:00 uur waren we weer terug bij het beginpunt en was het tijd voor alle korpsen om al musicerend naar het Oranjepark te trekken om ons daar op te maken voor de grote taptoe.
Tegen halfzes zijn in het Oranjepark zo'n 10.000 (!) mensen op de been om deze bijzondere zilveren jubileumtaptoe bij te wonen. De taptoe is een groot succes en de meenigte reageert dolenthousiast en de klapper van de avond is uiteraard Jubal.

Dan het einde. De heer Scheurkogel spreekt de menigte toe met woorden van dank en vreugde. Het publiek reageert met massale hoera's. Hoera's voor de heren Scheurkogel, Schotel en Hol. Daarna spelen alle korpsen en zingen alle 10.000 mensen plechtig het Wilhelmus. De korpsen marcheren vervolgens af richting het C.J.M.V.-gebouw waar alle deelnemers een zilveren herinneringsmedaille ontvingen. Zo kwam er een einde aan, volgens het

De muziek die we speelden waren simpele marsen, maar het publiek zong massaal mee. Qua aantallen en qua geluid deed dat niet onder voor een optreden in het Lucas Oil...!

verslag in de Dordrechtse Courant, “een schoonen dag; een dag waarop de geest van Jubal over naar weer heeft gezeegevierd; een dag waarop Jubal heeft getoond dat een concours niet nodig is voor het vieren van een jubileum en dat een onbezorgd en onbekommerd musiceeren, het laten klinken van het vroolijke lied de juiste feestvreugde schept.”

Moe maar voldaan kruip ik die avond weer onder de wol en denk terug aan de grote taptoe. De muziek die we speelden waren simpele marsen, maar het publiek zong massaal mee. Qua aantallen en qua geluid deed dat niet onder voor een optreden in het Lucas Oil...! Tegenwoordig (en wat is ‘tegenwoordig’ eigenlijk in mijn geval) zijn de reacties wat minder enthousiast in onze *home town*.

De volgende dag word ik wakker. Ik kijk om mij heen... De kleuren zijn anders, veel vrolijker. Aan de muur hangt een grote tekening van de drum major van The Cavaliers. Op mijn bureau... een computer! een Amiga 500 deze keer. Ik druk op de spatiebalk en check de datum: 23 maart 1992! Naast mijn bed zie ik een koffer. Geen picolo-fluitje deze keer, maar een heuse, goudkleurige G-mellophone. Ik ben benieuwd wat deze dag mij gaat brengen...

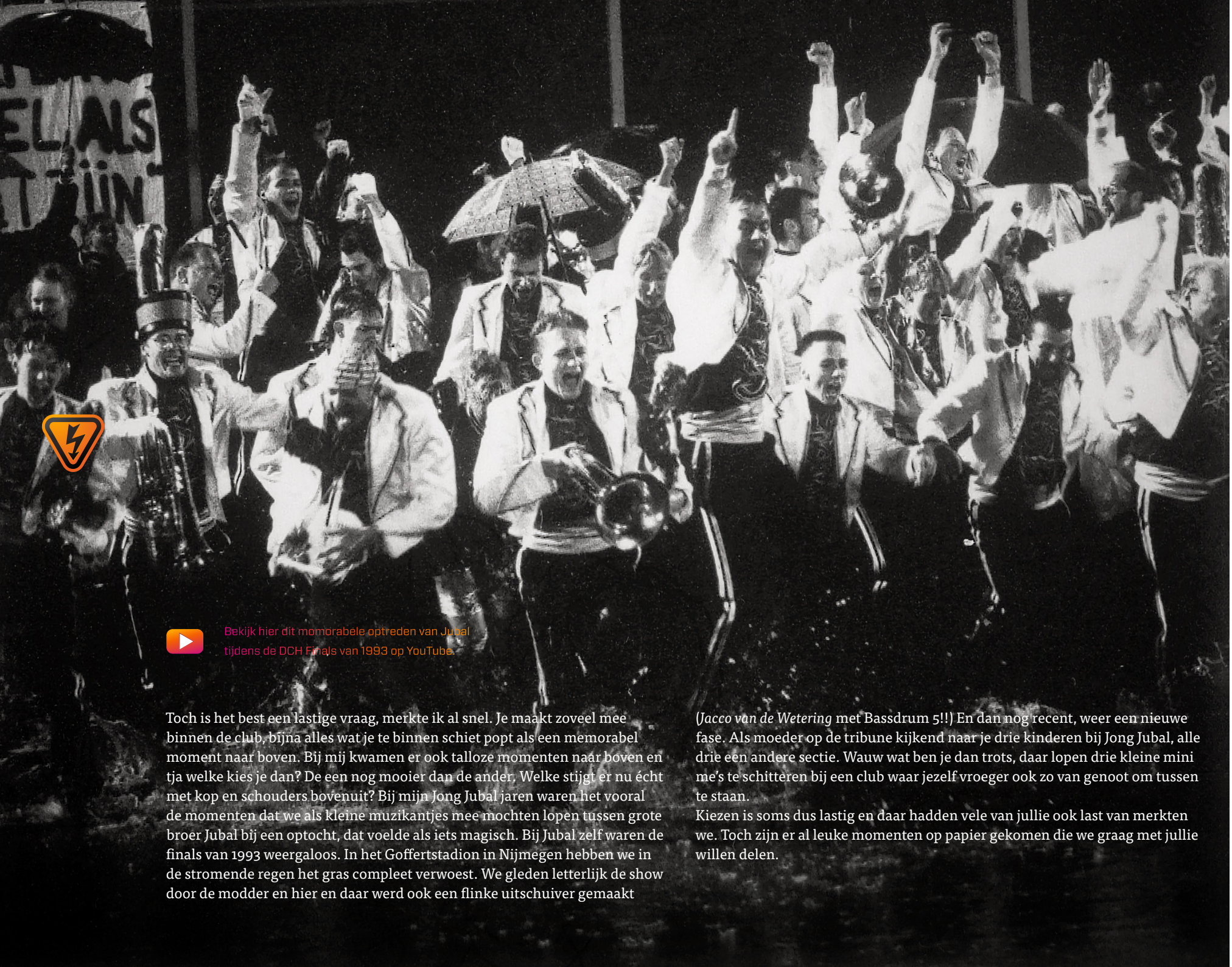




Wat is je meest memorabele Jubal-moment?

Door Isabell Muller en Stephanie Roggekamp

Hier heb ik (Isabell) al meteen een beeld bij en ik word helemaal enthousiast, net als mederedactrice Stephanie die hier ook meteen mee aan de slag wilde gaan. O.k. koppen bij elkaar dus en een korte brainstorm hoe dit aan te pakken. Nou dat was zo gebeurd. Je stelt de vraag aan diverse mensen en de verhalen komen als vanzelf je mailbox binnen. Tjonge, wat een verhalen. Zoveel enthousiasme van zoveel mensen, geweldig om te zien hoe Jubal leeft bij iedereen. En natuurlijk ook veel te veel materiaal om dit in slechts één item te plaatsen. Dus, dit wordt een rubriek die je vaker terug ziet komen! Mocht je nu denken "hé, maar ik weet ook nog wel een gave anekdote te vertellen" Prima kom maar door, we horen je graag. Mailen kan altijd naar de redactie.



Bekijk hier dit momorabele optreden van Jubal tijdens de DCH Finals van 1993 op YouTube.

Toch is het best een lastige vraag, merkte ik al snel. Je maakt zoveel mee binnen de club, bijna alles wat je te binnen schiet popt als een memorabel moment naar boven. Bij mij kwamen er ook talloze momenten naar boven en tja welke kies je dan? De een nog mooier dan de ander, Welke stijgt er nu écht met kop en schouders bovenuit? Bij mijn Jong Jubal jaren waren het vooral de momenten dat we als kleine muzikantjes mee mochten lopen tussen grote broer Jubal bij een optocht, dat voelde als iets magisch. Bij Jubal zelf waren de finals van 1993 weergaloos. In het Goffertstadion in Nijmegen hebben we in de stromende regen het gras compleet verwoest. We gleden letterlijk de show door de modder en hier en daar werd ook een flinke uitschuiver gemaakt (*Jacco van de Wetering* met Bassdrum 5!!) En dan nog recent, weer een nieuwe fase. Als moeder op de tribune kijkend naar je drie kinderen bij Jong Jubal, alle drie een andere sectie. Wauw wat ben je dan trots, daar lopen drie kleine mini me's te schitteren bij een club waar jezelf vroeger ook zo van genoot om tussen te staan.

Kiezen is soms dus lastig en daar hadden vele van jullie ook last van merkten we. Toch zijn er al leuke momenten op papier gekomen die we graag met jullie willen delen.



Elise Trotta

Leeftijd: 14 jaar | 8 jaar lid | Woont in Dordrecht |Guard



Het meest memorabele moment van Elise is de opening van het WMC in Kerkrade in 2017. Als ze eraan terugdenkt, komen alle mooie herinneringen weer terug. *"Het was een zo ontzettend gaaf moment,"* vertelt Elise. *"Heel het stadion zat op dat moment vol. Niet alleen aan de voorkant van de tribune, zoals wij met Jong Jubal normaal gewend zijn, maar alle plekken waren bezet. Tegelijkertijd was het donker en stonden de lichten aan."* Dat geeft volgens haar een extra kick.

Wat het moment extra bijzonder maakt, is dat er een lichtshow op de show 'Sensei' wordt geprojecteerd. *"In het donker kwamen we het veld op lopen. Dat was al gek om mee te maken. Terwijl de show begint, worden er allemaal gekleurde lichten op ons geschenen."* Gedurende de show blijven de lichtshow aan. Solo's worden extra in de spotlights gezet en over het veld bewegen de leden en de lampen feilloos langs elkaar heen.

"Op dat moment was ik zenuwachtig," herinnert Elise zich. *"Maar tegelijkertijd was ik ook weer zo enthousiast; net als de rest van de groep trouwens. Alles bij elkaar zorgde ervoor dat de sfeer op het veld erg goed was."* De gehele tijd blijft het guardlid lachen, omdat ze zo van het moment geniet. Zodra de show voorbij is, doven de lichten weer en loopt het corps in het donker van het veld af. Wanneer Jong Jubal het stadion uitloopt, komen er allemaal mensen naar haar en de rest van de groep toe. *"Ze gaven aan dat ze het ontzettend gaaf vonden."* Elise weet zeker dat het een unieke beleving was, toch hoopt ze het vaker mee te maken. Ook wil ze nog iets meegeven aan nieuwe leden: *"Geniet van elke training en elk optreden, want voor je het weet is het seizoen voorbij. Elk jaar wordt het ook leuker en makkelijker."*



Maarten Groenendijk

Leeftijd: 22 |5 jaar lid | Woont in Utrecht | Pit



Voor Maarten is zijn meest waardevolle herinnering dat hij in 2018 tijdens de USA-tour een Amerikaans corps voor het eerst in real life hoorde. De hele opbouw naar dat moment, vond hij erg bijzonder.

"Ik kan het mij nog zo goed herinneren," beschrijft Maarten het moment. *"De hele dag was het al spannend."* Dat kwam volgens Maarten niet alleen vanwege het optreden, maar ook door de regen. *"Het regende zo hard dat ik bang was dat de optredens niet door zouden gaan. Ik dacht alleen maar: dit moment gaan ze toch niet van me afnemen?"* Het eerste wat hij ziet als hij het terrein wordt opgereden, is de truck van de Cavaliers. *"Meteen toen al dacht ik: holy shit, al de drumcorps video's heb ik online gezien, maar nu ga ik het in het echt meemaken."*

Voor zijn gevoel kan hij niet meer stilzitten in de bus. *"Ik kan me nog zo goed herinneren dat ik tegen iemand zei: 'Ik moet iets slopen.' Op dat moment was ik zo enthousiast,"* lacht Maarten. Als de marimba-speler aan het moment terugdenkt, begint hij te glimlachen van oor tot oor. Hoe meer hij vertelt, hoe groter zijn glimlach wordt.
Op het veld zijn de Cavaliers alvast aan het repeteren. Maarten heeft een plek rond de 40 yard bemachtigd. Al lange tijd verlangt hij naar dit eerste moment. Als het eenmaal zover is, overtreft het al zijn verwachtingen. *"De eerste noot begon, en ik dacht alleen maar: wauw! De hele opbouw daarnaartoe is voor mij echt memorabel."*

Uiteindelijk zit Maarten na de training weer in het publiek. Ditmaal om de complete shows te bekijken en te beluisteren. *"Ik voelde me op dat moment erg gefocust."* Dit is dé ervaring waar hij zo naar verlangde: drumcorps in





het echt bewonderen, met alles erop en eraan. *"Ik had even niks aan mijn hoofd. Het was puur en alleen dat moment. Even geen studiestress of iets anders. Gewoon rust en enthousiasme."*

"De hele USA-tour voelde als een grote roze wolk," vertelt Maarten. *"Het was precies zoals ik me had ingebeeld, maar dan zelfs nog beter. Geen moment van stress; gewoon doen wat je leuk vindt, met je beste vrienden om je heen. Zodra we weer mogen: sign me up."*

Aan de mensen die twijfelen over Jubal wil Maarten dit nog meegeven: *"Als ik terugkijk op de afgelopen jaren, dan zie ik dat het een groot deel heeft uitgemaakt van mijn ontwikkeling en vriendschappen. Ook heb ik er mooie herinneringen aan overgehouden. Tijdens Jubal studeerde ik nog. Als ik de vriendschappen van school vergelijk met Jubal, dan zijn ze bij Jubal zoveel sterker."*

"Ik zou de club echt voor geen goud willen missen. Met elkaar heb je soms geen zin meer, omdat je bijvoorbeeld lange repetities hebt, maar je gaat als groep door. Je werkt naar een collectief toe. De discipline die nodig is om school, sporten, werken en Jubal zo te managen, is goed voor de ontwikkeling voor de rest van je leven. Niet alleen persoonlijk, maar ook professioneel gezien."

Kan ik met toch een bepaalde verantwoordelijkheid de reputatie van Jubal helpen hoog te houden? Dit waren allemaal vragen die een week lang door mijn hoofd spookten.

Mark Bogert

Leeftijd: 37 |29 jaar lid | Woont in Dordrecht | alumni

Mark Bogert heeft ook veel warme herinneringen aan zijn Jubal jaren, er zijn talloze momenten waar hij met veel plezier aan terug denkt. Zijn meest memorabele moment wat hem nog het meest bij staat was het moment waarop Ronald Wassink hem benaderde om het stokje van hem over te nemen als captionhead voor de hornline.

"Het overviel mij, want dit had ik nooit zien aankomen. Ik was namelijk niet zo'n ster op een blaasinstrument en om heel eerlijk te zijn heeft dat ook nooit mijn interesse gehad. Het werd met de paplepel in gegoten, dus ik moest wel aan zo'n ding gaan lurken. Na eenmaal thuis gekomen van de eerste tour in Amerika kon ik voor een aantal dagen (liefst maanden) geen trompet meer horen.
Maar toen die vraag toch op een of andere manier kwam, heb ik dit heel serieus genomen en kon ik ook niet direct een antwoord geven. Kan ik dat wel? Heb ik de capaciteiten om een groep te sturen? Kan ik met toch een bepaalde verantwoordelijkheid de reputatie van Jubal helpen hoog te houden? Dit waren allemaal vragen die een week lang door mijn hoofd spookten. Ik



ga zelf nooit een uitdaging uit de weg, dus heb na een week goed nadenken het aanbod aangenomen."

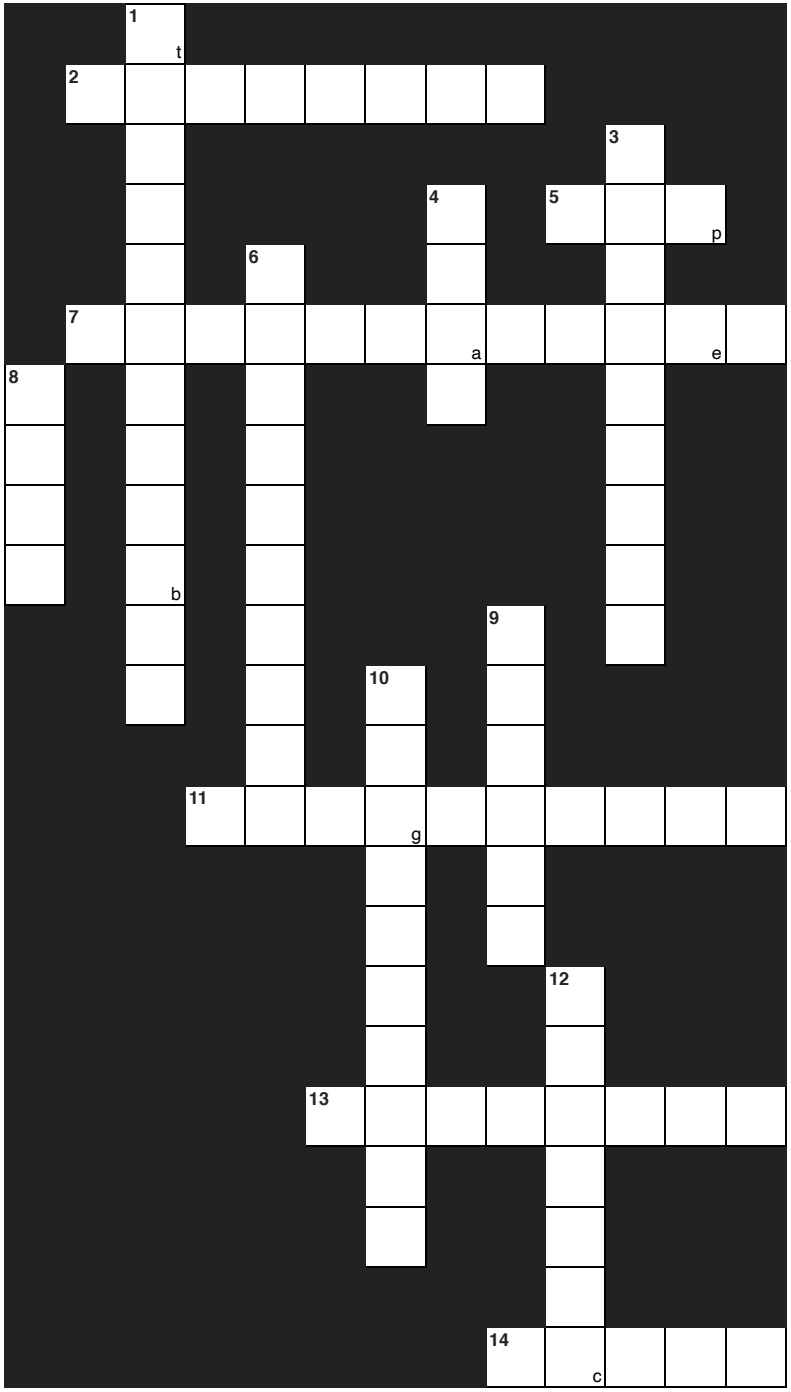
"Op de dag van vandaag ben ik Ronald Wassink, maar natuurlijk vooral ook Jubal erg dankbaar voor deze mogelijkheid. Ik heb er zoveel van kunnen leren, en ook nog steeds in mijn huidige leven pluk ik daar de vruchten van. Ik heb leren organiseren, ik heb muzikaal ontzettend veel van leden, staff-collega's kunnen leren. Hier is mijn interesse voor muziek enorm gegroeid, en het heeft mij heel veel gebracht."

"Ik kon het meest genieten van de momenten om warm-ups te doen met de hornline. Zeker na de zomer, wanneer het niveau toch meestal pas echt optimaal was, gaf het gewoon een kick om dit steeds weer te mogen doen. Dit is wat ik ook het meeste mis aan Jubal. Gelukkig ben ik nog steeds volop met muziek bezig, maar dan in het straatje waar ik mij echt thuis voel (muzikaal). Mede door Jubal kan ik hier goed functioneren. Daar ben ik dankbaar voor. En natuurlijk naast alle uitjes, avondjes zuipen, bus ritten, en compleet afgelegen parkeerplaatsen waar we op de meest bizarre tijden te vinden waren, heb ik ook nog steeds waanzinnige vrienden om mij heen die ook Jubal mij gebracht heeft. De kunst is om deze ellende nu zelf te onderhouden, maar gek genoeg gaat dat geheel vanzelf, vanwege hetzelfde verleden.
Kortom, dank Jubal, voor een waanzinnige tijd, en erg leuk dat ik een stukje mocht schrijven. Succes, en hopelijk brengt de nabije toekomst weer een heleboel mogelijkheden voor jullie.

Lieve groeten, Mark Bogert"



KRUISWOORDPUZZEL



Horizontaal:

2 Over the Rainbow
5 Waar je hoort te staan
7 Lopen en stilstaan en lopen en stilstaan
11 De groep die de show ontwerpt
13 Onmisbaar tijdens tour (vaak rood of blauw)
14 Veel trommels naast elkaar

Verticaal:

1 Drankspel
3 Piepjesmachine
4 Wie betaalt de schade?
6 Instrument met grote bell
8 Kampioensjaar
9 Favoriete kleur
10 Voor te programmeren tempo
12 Rookie taak

Oplossing:

t	b	g	p	e	c	a

Stuur je oplossing naar *flitsen@jubal.org* en maak kans op een mega-coole-Jubal-verrassing!



column

John F.

Heel besmettelijk: het Oranje Virus

De hele wereld staat in het teken van Covid19; een klein pestvirusje dat een omvang heeft van een groene draak. Tegelijkertijd prijs ik mij gelukkig dat ik tig jaar geleden al ben ingeënt: precies, Het Oranje Virus, als dat Virus jouw witte/rode bloedlichaampjes heeft overgenomen, dan kan geen enkel ander virus dat ongedaan maken... in die zin is Covid19 ingehaald door een oud virus: *Orange1911*, een virus dat veel langer onder ons is maakt dat het goed is om vast te stellen: de oudjes doen er toe!!

Deze Flitsen staan in het teken van Oud en Nieuw.. ik vernam via Facebook dat de huidige voorzitter aftreedt, maar ik heb nog niet via datzelfde kanaal of andere (sociale) media mogen vernemen of er al een nieuwe m/v staat te trappelen om het over te nemen. Vaak ben je al in je afscheidstour bezig (lees: schatplichtig) met een bestuurlijke overdracht aan een waardige opvolger, zou je denken.

Ik interpreteerde deze nieuwspost én de reacties die erop volgden als een "gedwongen ontslag" en een bijna oproep tot collectieve verontwaardiging (waarbij ik 'Trumpiaans' niet in de mond waag te nemen). Tenzij je de historie niet kent, vind ik dat nogal opmerkelijk omdat de inhoud van de Statuten van vóór de 1e wereldoorlog al rept over bestuursfuncties en termijnen.

Anyway... Hoe anders ging dat vroeger eigenlijk, zonder internet en social media? Nou, ik zal jullie verklappen dat hun zoektocht over de richting, visie, de eigen rol en signatuur toen ook al een dingetje was...Ik ken/als in actief meegemaakt: nu inmiddels 5 (ex-) voorzitters[1] van *Team Orange*. Wat waren hun worstelingen eigenlijk, zijn die gemeenschappelijk te maken en dat ook nog eens afgetekend tegen hun eigen tijdsgeest? Het is tijd om de Oranje Draden hierin bloot te leggen.

Oud en Nieuw; oud-voorzitter Wim van Bezooijen ging vele leden en bestuursleden voor. Fijne man deze Wim; slechts 85 jaar lid van Team Orange, ijzeren geheugen, welbespraakt en altijd keurig

1. Met Pim (zoon van Wim van Bezooijen) in jaren '70 bij Jong Jubal gespeeld. Destijds me nooit bewust geweest dat Pim erfgenaam was van *Legend* Wim van Bezooijen.
   Daarna jaren '80: Wim Opmeer heeft mijn ambtelijke & bestuurlijke ambities aangemoedigd (privé en werk). Met Cees Bogert in Stichting JMC maar vooral memorabel project Alumni 2011 onuitwisbare ervaringen opgedaan!
   Met Bert van Maaren deel uitgemaakt van het Bestuur en als voorzitter van de Stichting JMC die samenwerking Stichting/Vereniging tot Economische & Oranje Visie kunnen samenvoegen. Trots op: Eigen Huis (JMC)!
   Met Hans K. vanaf 1982 begonnen aan onze Oranje Jeuk (kritisch en altijd streven naar beter!)



'hoe gaan we -en kijken we überhaupt om naar onze vrijwilligers?'

gebleven (zie interview elders in deze Flitsen). Achteraf kan je pas vaststellen wat Wim v B heeft achtergelaten en wat hij aan zijn opvolger, de andere Wim (Opmeer), heeft doorgegeven.. Zie ook de memoires die zijn opgetekend in de musthave: *Eeuwig Oranje* (2011).

En ja, *in the middle:* het moment dat je zelf actief bestuurslid bent, heb je vrienden en tegelijkertijd ook een kritische oppositie; je doet het als bestuurslid en/of voorzitter namelijk zelden goed. Terwijl je toch in de aanloop naar je bestuurscarrière veel vrienden hebt gemaakt met je eigen kijk op dingen en is het natuurlijk logisch dat je uiteindelijk gekozen bent. En als je eenmaal een aantal jaren de man met de hamer bent, je visie hebt kunnen uitvoeren, komt er stilaan intern verzet. Leden gaan zich roeren, van de stilte koersen we naar de openlijke verbale geweldpleging op de jaarlijkse Ledenvergaderingen. Geen pretje voor een voorzitter. Hij vraagt zich in stilte misschien wel af: "Wat heb ik nou eigenlijk bereikt; hoe ziet mijn Oranje Legacy eruit?" Op zich een terechte vraag maar een verkeerde veronderstelling: de voorzitter doet het namelijk niet alleen, ook al ziet hij dat zelf (graag) anders. De voorzitter heeft gelukkig een rijke achterban door zijn bestuur mee te nemen in de successen, strategie maar ook deelgenoot te laten zijn in het Oranje Gezeik. En ja, toegegeven: deze constateringen komen *as we speak* 'vanaf de zijlijn', maar daar plaats ik tegenover dat ik die worstelingen binnen het bestuur ook zelf heb mogen meemaken. Dat maakt mij tot een ervaringsdeskundige in hoe de Bestuurshazen soms kunnen lopen!

En gelukkig is die strijd nodig; strijd over richting, visie maar ook hele banale dingen: 'gaan we écht streetparades doen op zondagen?' En ook: 'hoe gaan we -en kijken we überhaupt om naar onze vrijwilligers?' Die strijd die meer dan 100 jaar loopt en nog steeds gaande is, maakt dit Jubal tot een sterke club! Ik heb heel veel andere 'Ja-Knik-Verenigingen' meegemaakt, waarbij één Goeroe het voor het zeggen leek te hebben, en *guess what:* poef! En weg zijn deze clubs... In feite bepleit ik dus: continuïteit in de strijd zorgt voor continuïteit in de vereniging. Daardoor bereiken we dat het Oranje Virus een blijvertje is...

Laatst kwam ik *soulmate* Erik v D. tegen in de supermarkt; tussen de schappen chips en het bier-domein. Ik mag de naam Jumbo hier noemen, omdat dat mij on the spot (iedere keer als u dit leest) weer extra 100 spaarpunten oplevert. Erik en ik delen een zelfde droom/visie over Oranje, 110 jaar Jubal... En dat terwijl Erik en ik – hoe visionair ook – niet in de bestuurlijke positie zijn om die plannen uit te voeren... Erik en ik zijn slechts bedenkers, en natuurlijk ook PITAS (= *pain in the asses* met ieder een eigen temperament) op elke ledenvergadering. Dat maakt ons tweetjes ondanks de generatiekloof (!) *Virushouders 4 ever.* En daar heeft het vrijdagsavonds extra rondje bij Café Post (dichtbij de habitat van Erik) geen Oranje Ruk mee te maken! Ik hoop

dat Erik en ik die Visie ooit nog eens kunnen delen met de nieuwe voorzitter m/v.

En indachtig mijn *clique* met mede Oranje Virushouder Erik, wens ik de nieuwe voorzitter m/v een *lifeline* naar de toekomst maar ook vooral naar het verleden toe: onze achterban, vrijwilligers, oud-leden inclusief oud staf- en bestuursleden. Die zijn/worden naar mijn mening nogal gauw vergeten. Uit het oog en hup: uit het Oranje Hart... hoe kinderlijk eenvoudig hele volkstammen aan Atelier-krachten én ex-stafleden worden genegeerd en vergeten... Problemen? Gewoon niet over hebben, niet bespreken, als je niet kijkt dan is het er niet... Beschamend vind ik dat! Evengoed: ook wel weer Typisch Oranje...

Bijvoorbeeld: heeft iemand er ooit aan gedacht om *expat* Edwin Bogert een Paastak met eieren te sturen? Wie? Edwin, de broer van Mark/Robin, de oudste telg van ex-voorzitter Cees en Marian die na vele pesterijen wel móest emigreren naar Curacao! Edwin, die notabene heel veel muziek en oranje *vibes* heeft achtergelaten aan de volgende generaties.. diezelfde Edwin die zijn lief Simone heeft kunnen overtuigen om naar Het Beloofde Land te emigreren! Die Edwin dus. En maak ik dan nu een verwijt? Nee, als columnist stel ik slechts een vraag... (en heb een eigen mening). Het staat je uiteraard vrij om je aangesproken te voelen, dat dan weer wel...

Jubal, *Team Orange* HONDERDTIEN. Oud en Nieuw door de zoektocht naar visie, geholpen door het Virus aan elkaar gewaagd en Eeuwig met elkaar verbonden... Er is een bestuurswissel aanstaande, dat wil zeggen onze Ouwe voorzitter treedt af (of hij dat nou leuk vind of niet) en maakt plaats voor een Nieuwe. Ik gun die persoon m/v veel wijsheid en visie toe. Want: Oud en Nieuw... niet/nooit vergeten → we hebben veel te danken aan onze voorgangers, 11 decennia lang waren zij het goede (en soms ook slechte) voorbeeld wat daarna nog moet komen. En ja: het doorgeven van een visie, richting en bewaken van de continuïteit... dat zijn we aan al onze Oranje Virushouders verplicht!

Volgende keer: "de competitie gaat weer beginnen: de strijd om het vlees..."

... het doorgeven van een visie, richting en bewaken van de continuïteit... dat zijn we aan al onze Oranje Virushouders verplicht!

1992

Door Peter Franken

1992, een memorabel kampioensjaar, de derde in het bestaan van Jubal. Is dat seizoen er een geweest van een groot keerpunt in de Jubal-geschiedenis, of was dit wellicht al in 1991 is gebeurd? Na wat speur- en zoekwerk in het Jubalarchief kun je wellicht concluderen dat de basis van die omslag al gedurende het 80ste jubileumjaar is gebeurd; 1991 dus.
Om dit seizoen, en het effect daarvan dus op de verdere koers van Jubal, te kunnen begrijpen, moeten we dus nog een klein stukje terug in de geschiedenis, namelijk 1991...

Winter

Net als de parallax tussen de kalender en de seizoenen begint een kalenderjaar nu eenmaal met de winter, dus laten wij het dan ook maar beginnen met de winter en die begon voor dit verhaal dus in 1991, het jaar dat Jubal haar 80-jarig bestaan vierde. Dit werd niet zo groots gevierd als het 75-jarig jubileum, maar de plannen voor de koers van Jubal waren er niet minder om. De vroege jaren '80 kenmerkten Jubal door de keuze voor een Latin-American-stijl, geïnspireerd door de Hawthorne Caballeros. In 1983 en 1984 een klein uitstapje naar de Jazz-muziek van Chuck Mangione. Die programma's waren heel populair bij zowel de leden als het publiek. In 1985 keert Jubal echter weer terug naar de Latin American stijl, maar is de blik al wel meer naar DCI-corps gericht.

Meer DCI invloeden

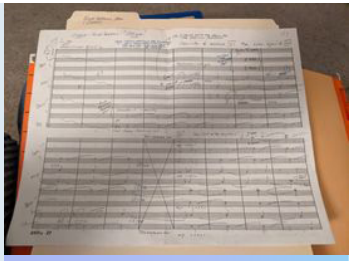
In die vroege jaren '80 ondernemen de eerste Juballers een reis naar de USA om daar DCI corps te bekijken en te volgen. Enkele Juballers gaan zelfs mee op Tour bij The Cavaliers, om daar als vrijwilliger te helpen bij repetities en te helpen bij de verkoop in de Boosterstand. In 1986 vertrekt baritone-speler ***Luigi Trotta*** naar de USA om daar als eerste Juballer bijeen DCI corps te lopen: Sky Ryders uit Hutchingson KS. Het corps (èn Luigi) scoorde goed dat jaar, want het wist tijdens de DCI World Championships beslag te leggen op de 9de plaats. Het jaar ervoor haalde het corps de top 12 niet, dus dit was een grote vooruitgang en de show was een van de grote publiekslievelingen van dat jaar.

De staff van 1991 vond dat het tijd was om het roer om te gooien en naar een spectauclair en vernieuwend programma te zoeken en dit werd dus 'The Four Seasons in Jazz', het eerste echte thema-programma in de Drum Corps-tijd van Jubal. Het idee was geinspireerd op *The Four Seasons in Jazz Fusion* van het Norio Maeda Trio uit 1972.

De gemiddelde leeftijd bij Jubal was in die jaren een flink stuk gedaald, wat wellicht nog het meest zichtbaar was aan de Drum Major: in 1990 loste de toen 18 jarige Ronald van der Windt Jan Dubbeldam af. Ook de staff had in die jaren een verversing ondergaan, waardoor ook daar de gemiddelde leeftijd flink was gedaald.

Madison Scouts

In het jaar 1991 ging de volgende lichting Juballers naar de USA, *Albert Dijkshoorn* (soprano) en *Barry Oosterwaal* (baritone) waagden de oversteek om daar bij de *Madison Scouts* mee te lopen. Eenmaal terug in Nederland wilde met name Albert zijn ervaringen delen op het gebied van Visual (in die tijd nog 'Marching and Manouevring' genoemd). Gedurende het seizoen 1991 nam Luigi



Arrangeur Dave Hill

De oorspronkelijke arrangementen van *The Four Seasons in Jazz* zijn in de herfst van 1990 geschreven door de Amerikaan Dave Hill. Dave is destijds benaderd door Andries van de Graaf om dit unieke project voor Jubal te schrijven. Dave is geen onbekende in de Europese Drum Corps scene, want hij schreef o.a. ook voor de Dagenham Crusaders, Mayflower, Warrington Scouts, Nottingham en Beechmen. Begin jaren 2000 heeft hij nog enkele jaren de muziek voor Starriders geschreven.



Barry Oosterwaal en Albert Dijkshoorn

liepen in 1991 naar bij Madison Scouts en kwamen met een schat aan ervaringen terug, die mede hebben bijgedragen aan de metamorfose van Jubal in 1992.

Bekijk (een deel van) Madison Scouts 1991 hier op YouTube.

Tot aan 1991 had Jubal gewerkt met staffleden die Drum Corps hadden gezien in de USA; 1992 begon dus met een staff met staffleden die het zelf hadden ervaren en dát bleek wél een verschil.

Trotta de taken van Visual Caption Head over van Andries van de Graaf en zo was de transformatie binnen de staff compleet.

Tot aan 1991 had Jubal gewerkt met staffleden die Drum Corps hadden *gezien* in de USA; 1992 begon dus met een staff met staffleden die het zelf hadden ervaren en dát bleek wél een verschil.

Ondanks de ambitieuze plannen wilden de vier seizoenen in 1991 niet echt van de grond komen. De leden moesten erg wennen aan de nieuwe arrangementen van Dave Hill. Het instudeerproces duurde in die tijd so-wie-so al erg lang, als je dit vergelijkt met nu. Het duurde een tijd voordat de muziek samen met de drill begon te klikken, maar langzaamaan begonnen de leden steeds enthousiaster te worden en ook de waardering van het publiek, met name op taptoes, werd steeds groter. De resultaten op contests waren echter niet best. De voorsprong van Beatrix op Jubal groeide steeds meer gedurende het seizoen en Jubal mocht op de dag van de finals blij zijn dat het geen derde plaats behaalde. Met een minieme voorsprong op plaats 3 (Blue Wave uit IJmuiden) werd Jubal tweede op een flinke achterstand op de kampioen, Beatrix uit Hilversum. De teleurstelling onder de leden was groot...

The Next Four Seasons...

Waarom werd besloten om het product een herkansing te geven? Want een product meerdere jaren brengen, dat hoorde al een tijd niet meer bij Jubal. Zeker niet als er een negatief gevoel aan kleefde. De reden was eenvoudig: al reeds in 1990 werd er een plan opgesteld om met Jubal in 1992 een USA Tour te gaan doen. Op de ledenvergadering werd besloten om het programma nog een jaar aan te houden, om zodoende extra goed voor de dag te kunnen komen in de USA. Vanwege problemen met de financiering bij de spelende leden, achtte het bestuur het echter een financieel te wankele basis om deze USA Tour ook echt te gaan doorzetten en zodoende ging Jubal niet naar de USA in 1992, maar kreeg het programma wel een herkansing.

De uitslag van finals 1991 zorgde tevens voor extra motivatie om het niveau omhoog te krijgen en ook dat vormde de basis voor het succes. Brass Caption Head John Franken stelde een plan op met een aantal doelstellingen voor dat jaar. Het hoofddoel? Dat was “DCH Champion 1992”. Nog niet eerder was een dergelijk doel gesteld in de geschiedenis van Jubal. Het idee was eenvoudig: als je een doel hebt, kun je daarna bepalen wat er nodig is om dit doel te bereiken. Eén van de veranderingen was het contact zoeken met het DCH-juryteam. Tijdens een



De staff van 1992
vlnr: Nanda Alewijnse–van Eijk (Color Guard), Jon van der Vlies (Program Coordinator), Jan Dubbeldam (Percussion), Luigi Trotta (Visual), John Franken (Brass), Niek van Spanjke (Technisch Leider)



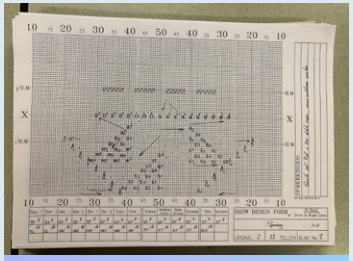
Percussion arrangeur **Jeff Moore** kwam in 1992 twee maal naar Dordrecht om met de percussion en met het hele corps te werken aan het programma.

DCH-congres die op een repetitiedag in Dordrecht werd gehouden, kwamen juryleden naar de repetitie om te kijken en luisteren en daarna met de staff te evalueren.

Een tweede verandering was de aanpak van de visual repetities. Al in de wintermaanden werd er tijd besteed aan visual basics. Hierbij kwamen de ervaringen van Albert Dijkshoorn van pas en zo werd de typerende Madison Scouts-marching-stijl bij Jubal geïntroduceerd. Daarnaast werd er aandacht besteed aan uitstraling van het individu en als gevolg het totale corps. Ook werd er aandacht besteed aan het maken van fouten: eenmaal gemaakte fouten kun je nooit herstellen, wat je wel kunt doen is die fouten zoveel en zo goed mogelijk verbloemen. En het beste is uiteraard om zo min mogelijk fouten te maken.

Daarnaast werd er besloten om in de zomermaanden ook meer te gaan repeteren. Hier hadden de leden wat gemengde gevoelens bij. In 1991 werd er immers ook al meer gerepeteerd dan het jaar ervoor en de resultaten waren niet beter geworden. De sleutel was echter: afwisselen en doseren. De repetities op zaterdagen waren lang, maar afwisselend genoeg en ook met regelmatige pauzes om iedereen enthousiast genoeg en gemotiveerd genoeg te houden.

De arrangementen van Dave Hill uit 1991 vielen dus niet helemaal in de smaak en daarnaast was de ervaring met Amerikaanse arrangeurs niet heel positief als het gaat om deadlines. Er werd besloten om vooral het tweede gedeelte van de show, Autumn en Winter te herschrijven. Dit werd gedaan voor de hornline door Ronald Venderbos en Ronald Wassink; voor de percussion werd er juist wel een Amerikaanse arrangeur benaderd,



Nieuwe drill

Sinds jaren schreef Andries van de Graaf de drill voor Jubal, in 1992 was dit ***Luigi Trotta***. Dit gebeurde nog niet op de computer, zoals tegenwoordig, maar nog gewoon ouderwetsch met fine-liner op papier. De drill-sheets zijn ontworpen dor Michel van Spijk.

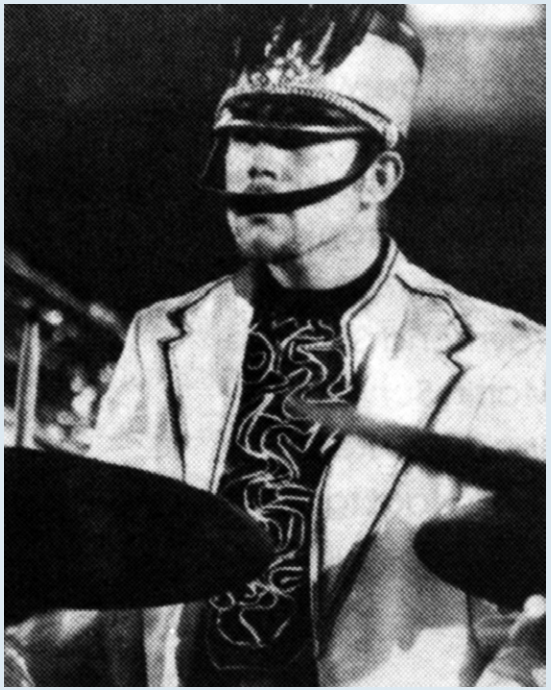
Setboekjes

Nieuw dit jaar waren de zogenoemde 'setboekjes': een klein notitieboekje waar de leden hun eigen coordinaten moesten opschrijven. Per pagina 1 set, met ruimte voor wijzigingen. Op die manier was het makkelijker om een showsegment te beginnen en sets te cleanen.
In de jaren hiervoor werden de leden door een line-instructeur op hun plek gezet. Dit was uiteraard erg tijdrovend.

namelijk *Jeff Moore*. Jeff was destijds de Percussion Caption Head van Madison Scouts en via Albert werden de contacten gelegd.

Allemaal ingrediënten voor een geweldig seizoen dat crescendo zou gaan, zou je zeggen, maar dat was helaas niet zo. Omdat een gedeelte van de winter-repetities werd gebruikt voor het aanleren van de nieuwe marching-style, ging dit ten koste van de muzikale repetitietijd. De arrangementen van Spring en Summer waren weliswaar maar minimaal aangepast, maar er waren wel grote wisselingen in de bezetting. Bij de hornline veel wisselingen van instrument en bij zowel de horline als de percussion flink wat rookies. Daarnaast bleek het moeilijker om slechts een paar nieuwe noten te onthouden - want je hebt tenslotte bijna een jaar wat anders gespeeld - dan een totaal nieuw product in te studeren.

Hans Tims schrijft in het jaarboek van 1992: "Het leek heel logisch; twee seizoenen hetzelfde repertoire spelen. We zouden immers naar Amerika gaan in 1992. Dan moest het product eerder af zijn en dus niet moeilijk om in te studeren... Het is makkelijker om een bekend gegeven te behouden en van daaruit verder te gaan... Al vroeg in het seizoen werd al duidelijk dat al deze stellingen de plank behoorlijk missloegen. We gingen niet naar Amerika en de muziek was helemaal niet makkelijk om in te studeren en dat kwam voor een groot deel doordat je in het begin steeds het nieuwe en het oude arrangement door elkaar dreigde te spelen."



Zo ging het op een vrijdagavond 6 maart bij een gezamenlijke repetitie van de hornlines van Jubal en Beatrix helemaal mis. Om de betrekkingen tussen beide clubs te verbeteren werd er besloten om een gezamenlijk project te doen. Dit werd een soort Space Chords-project ala Blue Devils en na afloop van die repetitie zouden beide hornlines aan elkaar laten horen waar ze mee bezig waren. Nadat de hornline van Beatrix de opener van hun show had laten horen, was het de beurt aan Jubal om de nieuwe versie van Spring ten gehore te laten brengen. Sommige leden waren echter nog behoorlijk onder de indruk van de situatie en bij de tempowisseling van het intro ging het mis. Niet iedereen lette op het intellen van de Drum Major, waardoor die overgang in de soep liep en er uiteindelijk afgeslagen moest worden; vervolgens werd aan de tweede poging begonnen. De conclusie van de staff was dat Jubal er nog niet klaar voor was. De dag erna zou er overdag in Haarlem een Clinic georganiseerd worden door de Blue Devils, en 's avonds zou het geleerde ten gehore gebracht worden door de samengestelde hornlines van diverse korpsen uit Nederland en Duitsland en daarna zouden enkele corps een deel van hun nieuwe programma aan elkaar laten horen, als een soort Corps Preview. Door het debacle van de dag ervoor leek het de staff beter dat Jubal hier niet aan deel zou nemen. Dit tot ongenoegen van leden die juist wilden laten horen en zien waar Jubal nu in staat was.

Die clinic met de Blue Devils viel overigens tegen. BD was niet met alle 128 leden naar Europa gekomen, dus ze waren met een slechts kleine bezetting naar Haarlem gekomen. Ook de instructie was niet breed bezet, en zo kwam het dat we (bij de hornline althans) les kregen van instructeurs van Beatrix... We leerden die dag een 'Tuning in F' en een versie van Space Chords en daarnaast werd Chase the Clouds Away van Chuck Mangione ingestudeerd.

's Avonds werd dit dus voor publiek nog eens opnieuw gespeeld en zo stond er een gemixte hornline van meer dan 80 man (m/v) te spelen. Daarna speelde Blue Wave enkele nummers uit hun nieuwe West Side Story-programma en ook Beatrix liet wat horen. Daarna dus geen Jubal, maar wel Blue Devils.



Ooggetuigeverslag:

Edwin Bogert

1992 was voor Edwin zijn rookie-jaar. Na jaren bij Jong Jubal op sopraan-trompet gespeeld te hebben, mocht hij eind 1991 de soprano-line van Jubal versterken. Al snel werden ook hier zijn talenten ontdekt en speelde hij tot en met 2006 spectaculaire, maar ook ontroerende solo's.
Daarnaast vervulde Edwin tot en met 2010 diverse instructie- en staff-taken, en arrangeerde hij tussen 1996 en 2011 de muziek, en heeft daarmee Jubal mede gevormd tot wat het nu is. Inmiddels woont Edwin samen met Simone op het zonovergoten Curaçao en volgt hij Jubal nog steeds.
Edwin groef voor ons diep in zijn geheugen, naar zijn ervaringen uit zijn rookie-jaar:

1992 was jouw eerste jaar bij Jubal; wat waren je verwachtingen toen je van Jong Jubal naar Jubal ging? (Waar keek je naar uit, waar zag je tegenop, etc...).

Dit staat mij uiteraard allemaal nog zeer scherp voor de geest, nu dit slechts 29 jaar geleden is... Man, man, man, ben met een bulldozer aan het graven geweest na een *'trip down memory lane'*.

Mijn overgang van Jong Jubal naar het grote Jubal bracht in eerste instantie wat gedoe met zich mee, omdat ik de leeftijd van 16 jaar pas zou bereiken op 30 april 1992. Mag je dan in oktober 1991, de start van het nieuwe seizoen, als 15-jarige al over of niet?

Dankzij mijn goede contacten op bestuursniveau en de in dat kader corruptief toegezegde diverse alcoholische versnaperingen werd dit echter toegestaan (dat laatste is overigens niet helemaal waar, want mijn zakgeld liet in die tijd te wensen over). Daarmee was ik wel erg verheugd, enerzijds omdat mijn nog altijd goede vrinden inmiddels allemaal bij groot Jubal waren aanbeland en anderzijds ik er erg naar uit zag om deel uit te maken van het enorme corps.

Ik ben opgegroeid met drum corps en drumc orps werd en wordt voor mij in de kern nog altijd gekenmerkt door massaliteit en uniformiteit. Jubal dus!

Niettemin was het spannend om als (b)rookie naar het grote Jubal te gaan, ook omdat het geluid was dat in 'bus 2' activiteiten plaatsvonden waarvoor je heden ten dage strafrechtelijk vervolgd kan worden. En als rookie was je dan wel het lijdend voorwerp. Ik zal hierover echter verder niet uitweiden. What happened in bus 2 stays in bus 2.

Welk instrument (en partij) speelde je in je laatste jaar bij Jong Jubal en welk instrument (en partij) ging je bij Jubal spelen?

Bij Jong Jubal heb ik altijd sopraan gespeeld, dus ook in mijn laatste jaar. Dit ondanks mijn aanvankelijke wens om te gaan trommelen. Er was echter geen plaats bij de Jong Jubal trommels in 1984, dus dan maar op de sopraan. Thank God! Het kan verkeren in het leven.

In het laatste jaar bij Jong Jubal heb ik samen met bazin Kathie Anakotta een legendarisch duetje gespeeld in de closer die was gebaseerd op de soundtrack van Rocky, waarbij we tweestemmig triple tongue speelden. Klinkt wellicht curieus, maar was het niet. Dat was wel een memorabel momentje.

Toen ik naar Jubal overging ben ik gestart op de 2e sopraan. Later in het 1992 seizoen werd in de opener een maatje ingevoegd waarin in arpeggio vorm een G majeur akkoord werd opgebouwd en ik de eerste noot (G op de balk) mocht spelen. De andere drie nootjes werden, als ik mij niet vergis, gespeeld door Raymond Stuurman (Stuurtie) en Jaco en Albert Dijkshoorn (de Dijkies).

Dat voelde voor mij al als een solo en was reden te meer om mij het apelazarus te repeteren. In de jaren daarna ben ik dan ook eerste viool gaan spelen. De Walenburg te Dordrecht, mijn thuis destijds, is nog blij dat ik aan de andere kant van de wereld woon inmiddels.



Hoe ervoer je het niveauverschil van Jong Jubal naar Jubal in die tijd?

Dat was wel groot, maar vooral omdat je als puber ook persoonlijk nogal een ontwikkeling doormaakt. Bij Jubal hoefde je echter niet met onzin aan te komen en als je dat al poogde werd dat vrij rigoureus de kop ingedrukt.

Die tijd heeft mij in belangrijke mate gevormd en ik heb er de beste vrinden ter wereld aan over gehouden.

Omdat we 'clubhuisloos' waren in die tijd repeteerden we in het Midveld College (het huidige Johan de Witt-gymnasium). Hoe vond je die tijd dat we daar repeteerden en ook feesten hielden?

Weet je, als rookie vind je doorgaans alles prachtig en spannend. Ik was natuurlijk ook al jaren de DSW (later Drechtwerk) gewend, maar eerlijk gezegd maakte mij dat allemaal niet zo uit op dat moment. In die tijd maakte ik ook wat intensiever kennis met de bar na de repetities en tijdens feesten, dus allemachtig prachtig!

In het laatste jaar bij Jong Jubal heb ik samen met bazin Kathie Anakotta een legendarisch duetje gespeeld in de closer die was gebaseerd op de soundtrack van Rocky, waarbij we tweestemmig triple tongue speelden.

Bekijk hier een opname van Jong Jubal tijdens de DCH finals van 1991. Op 12'43" begint het triple-tonguing-duet van Kathie en Edwin.



Gepruts dus ten overstaan van de blauwe Gooiers. Waarschijnlijk is daarna snel de bar opgezocht.

1991 was qua prestaties niet een heel goed jaar voor Jubal geweest. Wel een ambitieus programma: 'Four Seasons in Jazz', maar de resultaten op het contestveld waren niet best en op finals 1991 kreeg Jubal flink om de oren: een flinke achterstand op de kampioen Beatrix en een minieme voorsprong op de nummer 3 Blue Wave.

1992 zou het jaar van 'revanche' worden en mede door de plannen om in 1992 een tour door de USA te gaan doen deed de ledenvergadering besluiten om in 1992 opnieuw 'Four Seasons in Jazz' te gaan spelen, maar wel met een aantal aanpassingen.

Wat kan jij je als 'rookie' herinneren van de dingen die toen speelden?

Dat is wat langs mij heengegaan, omdat ik 1991 niet van dichtbij had meegemaakt. Natuurlijk had ik wel meegekregen dat er wat organisatorische strubbelingen waren geweest en ook de staff bezetting was gewijzigd. Maar op dat moment hield ik me daar niet zo mee bezig, dat kwam pas later.

Qua programma-concept was er geen verschil tussen 1991 en 1992. Toch was het een wereld van verschil. Wat waren die verschillen volgens jou en wanneer (en waarin) ervoer jij dat 'omslagpunt'?

Ook dat kan ik niet precies duiden, maar in 1992 had iedereen er wel zin in. Misschien was dat in 1991 wat minder. Albert Dijkshoorn was net terug uit de USA met nieuwe ideeën die hij bij Madison Scouts had opgedaan en de vernieuwde staff was fanatiek. Kortom, verfrissing en nieuw elan maakte 1992 tot een bijzonder jaar.

Om de bekoelde betrekkingen met Beatrix wat te ontdooien werd besloten om een aantal keer gezamenlijk te repeteren. Zo was er een vrijdag waarop de hornline van Beatrix naar het Johan de Witt kwam om daar samen te repeteren. De repetitie begon uiteraard wat onwennig en aftastend, maar uiteindelijk kwam het los. Toen kwam het moment dat we stuken uit het programma aan elkaar gingen laten horen en toen ging dat bij Jubal niet helemaal goed. Wat kun jij je daar nog van herinneren?

Hahaha, dit was ik echt vergeten. Ik heb er sowieso een handje van om slechte herinneringen te verdringen.

Ik kan me ergens nog voor de geest halen dat er tussentijds afgeslagen moest worden en we weer opnieuw moesten beginnen. Gepruts dus ten overstaan van de blauwe Gooiers. Waarschijnlijk is daarna snel de bar opgezocht.

Later dat jaar was er een clinic met de Blue Devils in Haarlem. 's Avonds was er een soort Corps Preview, maar mede door die in het water gevallen performance op de gezamenlijke repetitie werd er besloten dat Jubal die avond geen optreden zou doen.

Wat kun jij je nog herinneren van die dag

(clinic) en die preview van die avond?

Alleen Blue Devils staan me nog bij op die dag. Een fantastisch corps en ik heb mijn ogen uitgekeken. Iets wat ik, op Scouts 1988 na, eigenlijk alleen had gezien op VHS-cassettes, maar nu in het echt. Onwerkelijk bijna.

Je eerste officiële optreden in een Jubal uniform en dan nog wel op je verjaardag ook, hoe was dat? Was je zenuwachtig/gespannen of viel dat juist wel mee?

In het glimmende Jubal uniform met shako was uiteraard super vet. Uiteraard moesten kort voor het optreden de broekspijpen nog ff aangepast worden en moest ik ook nog ff witte handschoenen voor 7,50 piek aanschaffen. Maar daarvoor hadden we de Jubal materiaalbus met Anneke Stuurman. Toppers, die materiaalmannen en -vrouwen!

Ik wist niet beter dan dat ik op mijn verjaardag altijd met (Jong) Jubal weg was, dus dat was niets nieuws. Maar je bent zeker gespannen en voelt je tegelijkertijd een reus.

De eerste contest was in Huizen dat jaar en Jubal repeteerde voor het eerst op locatie. Kun je je nog iets herinneren van die dag en van de sfeer?

Er staat me bij dat we op een veld achter het wedstrijdveld aan het opwarmen waren en dan kort voor het optreden dus achterlangs over een heuvel vol in het zicht van het publiek aan kwamen zetten. Een oneindige glimmende witte sliert aan bazen en bazinnen die er klaar voor waren.

Of dit Huizen was??? Kan ook volstrekt ergens anders geweest zijn...

Op die eerste contest maakte Jubal veel indruk, alleen al met de opmars. Er leek - ondanks dat er niets aan de uniformering was veranderd - een nieuwe uitstraling te zijn aan het corps (met een bepaalde verbetenheid). Hoe ervoer jij die eerste contest?

Al sla je me dood...

Jubal won die contest met grote overmacht. Concurrent Beatrix had die dag geen goed optreden en werd met bijna 14 punten achterstand op Jubal derde. Ten opzichte van de finale-uitslag van 1991 waren de rollen dus omgedraaid. Voor veel oudere leden was dit een enorme overwinning, maar hoe ervoer jij dit?

Je gaat als rookie uiteraard met de rest mee en bent enorm blij. 14 punten was ongekend, dus we waren in feite al DCH kampioen, want dat haal je nooit meer in.

In die tijd werd de haat/liefde verhouding tussen Hilversum en Dordt wederzijds graag gepromoot en dit was koren op de Jubal molen. Iets waar ik een paar jaar later toch wat anders tegenaan ben gaan kijken, maar daar zal ik de lezers niet (opnieuw) mee vermoeien (ja ja, meedoen is belangrijker dan winnen!!!). Op dat moment voelde het echter goed!

Er staat me bij dat we op een veld achter het wedstrijdveld aan het opwarmen waren en dan kort voor het optreden dus achterlangs over een heuvel vol in het zicht van het publiek aan kwamen zetten. Een oneindige glimmende witte sliert aan bazen en bazinnen die er klaar voor waren.

Wat was voor jou het meest memorabele moment/optreden in dat jaar? (en waarom/waardoor was dat?)

Dat was toch wel het finals optreden. Alles klopte. Jubal sprankelde in het stadionlicht, klonk enorm sterk, was kleurrijk, was creatief, was gefocust en liet ballonnen de lucht in.

Hoe ervoer je de drukke septembermaand? "The road to finals" so to speak. Veel drukker dan een jaar eerder bij Jong Jubal.

In die tijd was niets te veel. Hoe meer, hoe beter!

Hoewel de voorsprong van Jubal op de eerste contest heel groot was, wist Beatrix die achterstand toch flink te doen slinken en de prelims voor finals zelfs om te buigen in een minieme winst. Hoe ervoer jij de druk om te winnen destijds?

Jeff Moore, de percussion caption head van de Madison Scouts, heeft Jubal tussen die optredens door toegesproken. Daar zat niets bij van de haat/liefde verhouding met het Gooi. Dit heeft denk ik wel geleid tot de juiste focus van de club op dat moment.

Niettemin sprong de gehele club na de omgeroepen winst wel zo ongeveer door het plafond, dat dan weer wel. De Beaband verslaan was immers toch wel zo het maximaal haalbare...

Hoe was jouw ervaring van je allereerste finals-performance bij Jubal?

Blij als een aap.

Wat mis je het meest uit die tijd?

Slap geouwehoer met alle Jubal vrinden.

En wat helemaal niet?

Door weer en wind op de fiets naar de repetitie met je koffer achterop die er nagenoeg elke rit minimaal 1 keer afvalt.

Wat zou je de huidige leden willen meegeven?

Haal je rijbewijs en koop een auto waar je koffer in past.

Ook al ben ik inmiddels al meer dan 10 jaar niet meer actief binnen Jubal, mijn liefde voor de club is nooit verdwenen. Dit vooral omdat ik er zoveel aan te danken heb, tot op de dag van vandaag. Ik weet dat het zeer lastige tijden zijn om een club als Jubal te kunnen continueren. Ook zonder COVID is dat ieder jaar al een uitdaging.

Maar de club heeft dergelijke periodes in haar bestaan vaker doorgemaakt en heeft die steeds overleefd. En dat is uitsluitend vanwege 1 reden: de inzet van haar leden. Zonder deze kan een club niet overleven.

Je kunt als lid veel nemen van een club als Jubal, maar je zult ook moeten geven. Blijf de club promoten onder vrienden, kennissen, bekenden en onbekenden, zodat de basis – de leden – sterk is. De rest volgt dan vanzelf.

Je kunt als lid veel nemen van een club als Jubal, maar je zult ook moeten geven. Blijf de club promoten onder vrienden, kennissen, bekenden en onbekenden, zodat de basis – de leden – sterk is. De rest volgt dan vanzelf.

Spring

We vervolgen ons verhaal in de lente van 1992. Het instuderen van de show op de zaterdagen verliep redelijk goed in het voorseizoen. Het waren lange dagen, maar de afwisseling en de regelmatige breaks zorgden ervoor dat iedereen het vol hield en dat de motivatie hoog bleef. Anno nu vinden we deze verdeling heel normaal, maar in de jaren ervoor waren de repetities dus veel intensiever en eentoniger.

Naast de nieuwe marching style werd er tijdens de visual-repetities nog wat anders geïntroduceerd: 'acteren'. Natuurlijk waren er in voorgaande shows wel horn-, stick- en eenvoudige body-movenents, maar dit jaar werd er gewerkt aan acteren en expressie. Nog niet in die mate als tegenwoordig, maar vergeleken met het jaar ervoor was dit een hele grote stap. Ook voor de leden die dit niet gewend waren en het een beetje raar vonden. Maar gedurende het seizoen groeide dit langzaam uit tot iets waarmee de leden zich steeds meer comfortabel mee gingen voelen. Vooral ook omdat de reacties van de jury en het publiek positief waren.



Contest Dordrecht op 13 juni 1992 op het terrein van DFC.

voorseizoen

Optredens in het voorseizoen, die bestonden voornamelijk uit streetparades in België, voordat de echte vuurproef van de show zou komen op Koninginnedag (zo heette dat toen nog). Bij de gebruikelijke aubade bij het stadhuis werd slechts het eerste deel van de show gespeeld; *Spring* en *Summer* dus. *Autumn* was door de hornline al wel ingestudeerd en de percussion was er ook wel aan begonnen, maar de pit-muziek was nog niet ingevuld en dit was een te belangrijk onderdeel om dit muzikaal goed te kunnen brengen. Op koninginnedag werd dus een halve show gebracht, aangevuld met wat straatnummers. In die tijd was dit overigens niet ongebruikelijk en het is pas iets van de laatste jaren dat Jubal een redelijk compleet product kan brengen op Koningsdag.

Eerste contest

23 mei van dat jaar staat bij de meeste Juballers in het geheugen gegrift. Inmiddels waren we zover dat ook Autumn was ingestudeerd en vol zelfvertrouwen toog de Jubal-karavaan naar Huizen voor de eerste contest van dat jaar, maar eerst werd er 's ochtends nog een concertoptreden gedaan in een party-tent in Laren. Ik kan niet terugvinden ter gelegenheid waarvan dit optreden was, maar het was iets voor een Rotary-achtig clubje.

de totale uitstraling van het corps was volgens ooggetuigen die avond 'magisch'.

De ruimte op het podium was uiteraard te klein en het massale geluid kon nauwelijks weg, maar het publiek was enthousiast. Kort daarna vertrokken we dus naar Huizen om daar bij het contestveld te repeteren. Hier werd onder andere wat acteerwerk aan *Autumn* toegevoegd (schuilen voor het onweer en regen en dat soort dingen) en werd de show in grote delen nog eens doorgenomen om aan het zelfvertrouwen te werken.

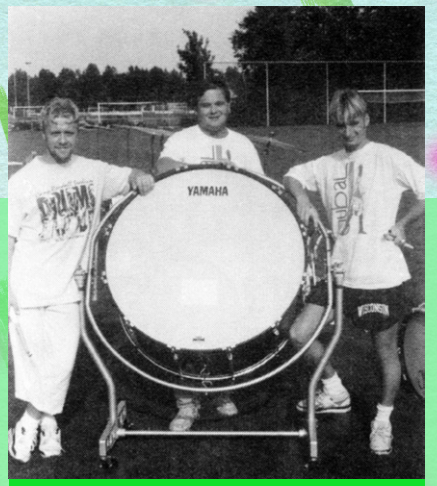
Beatrix was die dag als eerste aan de beurt, omdat zij die avond nog een optreden hadden. Het kwam niet vaak voor dat je als spelend lid op een contest in de gelegenheid kwam om de concurrent te bekijken, dus waren veel Juballers in de buurt van de voorlijn te vinden (daar waar je door de organisatie niet werd weggestuurd) om deze eerste performance van Beatrix te aanschouwen. De concentratie bij Trix was niet hoog en het optreden was dan ook niet wat we van Beatrix gewend waren. Het moest dus te doen zijn om deze eerste contest te gaan winnen.

Het resultaat van alle inspanningen van het voorseizoen was merkbaar op de tribune. Toen Blue Wave nog bezig was aan haar optreden, kwam Jubal aan de zijlijn al oplopen en de transformatie ten opzichte van het jaar ervoor was zo groot dat de aandacht van het grootste deel van het publiek naar Jubal ging: één groot blok wit-oranje-zwart (en licht-groen van de color guard) in opperste concentratie. De marching-style werd tot in de puntjes uitgevoerd en de totale uitstraling van het corps was volgens ooggetuigen die avond 'magisch'.

Het optreden zelf was dan ook heel overtuigend en met veel zelfvertrouwen. Dit leek wel een totaal nieuw Jubal, en... dat was het eigenlijk ook.

De resultaten waren er dan ook naar: Jubal werd overtuigend eerste met 57,5 punten en tot ieders verrassing kwam op 8 punten achterstand niet Beatrix, maar Blue Wave op de tweede plaats. Beatrix behaalde die dag dus de derde plaats op wel 12 punten achterstand op de nummer 1!

De volgende contest, op 13 juni, georganiseerd in Dordrecht, werd ook omgezet in winst, maar hier was Beatrix niet bij aanwezig, en volgens het verslag van Hans Tims in het jaarboek, verliep dat optreden een beetje 'mat', maar ondanks dat toch genoeg voor de winst.



vlnr: *Ian Dove, Jeff Moore, Mark Tarrant*

Buitenlanders

Tegenwoordig vinden we het heel normaal dat leden en staffleden uit diverse uithoeken van Nederland of Europa komen, maar in 1992 was dit nog niet 'normaal'. In de jaren '70 zijn er leden uit Zwijndrecht en Papendrecht en eind jaren '80 is dit al uitgebreid met Hellevoetsluis, Hendrik-Ido Ambacht, Gorinchem, Leiden, Ridderkerk, Sliedrecht, en Breda. In 1992 komt daar onder andere Middelburg bij en de eerste Belgen worden lid van Jubal. Eddy Goossens op snare en Jos Wagemans en Hugo Wellens versterken de contra's. Nieuw was ook dat de staff van de percussion dit jaar werd versterkt met 2 Engelsen: ***Mark Tarrant*** en ***Ian Dove.*** Zij speelden in 1991 nog in de snare-line van Madison Scouts.



Zelf muziek schrijven

Het was geen primeur, dat de muziek voor de hornline door leden van Jubal werd geschreven. Dit gebeurde vroeger namelijk ook al, maar vanaf de Drum Corps-jaren werd de muziek in Amerika gekocht, of werd muziek door Amerikaanse arrangeurs geschreven. Dit laatste leverde nog wel eens problelen op, omdat deze Amerikaanse arrangeurs zich niet altijd aan deadlines hielden. In het verleden werd de muziek onder andere door *Matt Krempasky* (o.a. Reading Buccaneers, Hawthorne Caballeros, Hurricanes en Crossmen), *Antony Yacklich* (Reading Buccaneers, Crossmen), *Thomas McAndrew* (Boston Crusaders, Long Island Sunrisers, New York Skyliners) en zelfs *Wayne Downey* (Blue Devils). Na Dave Hill dus in 1991 gingen - geassisteerd door John Franken - **Ronald Venderbos** en **Ronald Wassink** de horn-muziek schrijven. Gek genoeg werden de shows van 1993 t/n 1997 weer door een Amerikaan geschreven: *Craig Mason* (Madison Scouts), maar vanaf 1998 schrijft Ron Wassink de muziek samen met Edwin Bogert. Vanaf 2009 deed Edwin dit samen met zijn broer Mark Bogert en sinds 2012 wordt de muziek weer geschreven door Ronald Venderbos. En Ronald Wassink schrijft inmiddels al enige jaren de muziek voor Jong Jubal.



Stephan Hendrikse bij Blue Devils

In 1992 loopt er toch 1 Juballer op de Amerikaanse contestvelden. Guardlid *Stephan Hendrikse* was het gelukt om de color guard van *Blue Devils* te komen versterken en won tijdens de 1992 DCI World Championships de prijs voor Best Color Guard. 1992 was voor Blue Devils een jaar va de weg terug naar de top. Blue Devils speelde onder andere Blue Light, Red Light van Harry Connick Jr., en van deze artiest zou Jubal in 1993 en 1994 de muziek spelen.
Dankzij Stephan werd de color guard van Jubal naar weer een hoger plan getild en hij was onder andere de creatieve man achter spraakmakende winter guard-producties van Jubal in de jaren '90, waar onder Sailvation en Cinderella.

Nieuw logo voor DCH

In 1992 verandert ook het logo van Drum Corps Holland. Het oude logo (links) is ontworpen in 1979 en lijkt uiteraard heel veel op het logo van DCI. Rond 1991 stoorde de halve h aan de rechterkant blijkbaar en vond men ook dat 'holland' met een hoofdletter gespeld moest worden. Vanaf 1992 verscheen het nieuwe logo, met de hoofdletter H, op de bekers en de vlaggen. Medailles werde nog niet uitgereikt in 1992, dat gebeurde pas een jaar later.

Ooggetuigeverslag:

Nanda Alewijnse



Op de vraag of ik wat herinneringen wilde delen over 1992 moest ik wel even nadenken... bijna 30 jaar geleden! Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik moest echt even diep graven en wat jaarboeken er op nalezen om weer te weten wat er dat jaar ook al weer gebeurde bij Jubal.

Voor mij persoonlijk begon het jaar 1992 met een (voor mij) tweede seizoen bij Art Development winterguard, waar ik samen met Rozalien en Stephan veel ervaring op heb mogen doen. We zijn zelfs naar Amerika geweest om deel te nemen aan de WGI World Championships! Hierdoor kan ik me niet zo heel veel meer herinneren van de winterperiode met de Jubal guard.

Het was het tweede jaar dat we Four Seasons in Jazz brachten. Ik had dat jaar 'het stokje' overgenomen van Marjo en samen met Rozalien en Stephan stonden we voor wederom een uitdagend programma, waarin van de guard veel gevraagd werd om dit visueel uit te beelden. Vier seizoenen dus vier sferen betekende dus ook vier verschillende uniformen in 1 show. Dankzij het geweldige atelier wat er toen zat waren dat toen ook vier prachtige uniformen: de sjieke mintgroene lentejurken, de uitbundige jasjes met kleurrijke ruches voor de zomer, de bruintinten voor herfst en het stijlvolle blauw met zilver voor winter.

Ik kan me herinneren dat de guard een fanatieke groep was die zich wilde bewijzen. Er waren leden die vanuit de brass en percussion (terug) gekomen waren, leden die al jaren

De creatieve inbreng van onder andere Stephan droeg er aan bij dat we meer diversiteit in materialen zochten.

liepen en nieuwe leden. Met elkaar werd er hard gewerkt, maar was er ook veel lol en gezelligheid. De creatieve inbreng van onder andere Stephan droeg er aan bij dat we meer diversiteit in materialen zochten. Naast de standaard vlaggen, rifles en sabres werden er bijvoorbeeld ook hoepels met daarin een bal gemaakt die de zon moesten voorstellen.

Er werd dat jaar voor het eerst veel meer gerepeteerd met het corps. Iedereen was er op gebrand nu eindelijk weer eens de titel binnen te halen. En hoewel niet iedereen meteen hard stond te juichen in het begin, bleek dat het eigenlijk best wel meeviel om een hele dag met elkaar bezig te zijn. Hard werken, maar ook tijd voor ontspanning en lol.

Veel lol was er ook tijdens de optredens in Villefranche de Rouergue. Omdat we veel streetparades moesten lopen in hoge temperaturen werd er besloten dat er een alternatief uniform kwam. De brass en percussion kregen bontgekleurde zgn. housebroeken, met een rood shirt en cap. De guard een gekleurde caprilegging met wit shirt en gebloemde cap. Hierdoor waren de optredens een stuk aangenamer om te doen en het zag er super leuk uit. Ook kan ik me herinneren dat er door de guard van alles uitgeprobeerd werd tijdens de streetparades, zoals bijvoorbeeld in plaats van netjes in rijtjes lopen (en vooral ook veel stilstaan) in een lange rij heen en weer slingeren over de straat. Dit leverde veel leuke reacties op vanuit het publiek en het was een leuke afwisseling. Al werd het door de rest van het corps niet altijd in dank afgenomen, want het betekende soms nog langer stilstaan!

In die tijd was het ook een ding om een zogenaamde finalsstunt in de show te hebben. Naast dat het een verrassing was voor het publiek (en hopelijk ook voor de jury), was het ook een uitdaging om dat vlekkeloos in de show te brengen. Voor de een was dat een extra motivatie en leuk om te doen, maar voor de ander een regelrechte ramp om op het laatst nog iets anders te moeten leren. Dat jaar werd er besloten dat er aan het eind van de show enorm grote witte vlaggen gebruikt zouden worden door de guard en dat er witte ballonnen opgelaten zouden worden. Tussen prelims en finals werd er nog hard gerepeteerd om dat er goed uit te laten zien. Veel rennen met grote zware vlaggen, wat veel frustratie bij sommige leden bracht. Maar het resultaat was er: we werden kampioen!
Voor mij was dat jaar het begin van een mooie samenwerking met zowel de staff als de guard staff, die in de jaren daarna veel mooie momenten en successen gebracht heeft.

#foreverorange



Deze foto is genomen na het quarter finals=optreden van Jubal tijdens de 2002 DCI World Championships in Madison Wisconsin.

Summer

Geen USA-Tour, maar een Tour de France

De volgende contest werd georganiseerd in Zoutelande en die werd gewonnen door de Basildon Blue Eagles uit de UK. Beatrix werd die contest tweede.

Hûh? Hoe kan dat? En Jubal dan?

Jubal deed niet mee aan deze contest, want Jubal was een aantal dagen op tour in Villefranche de Rouergue in Frankrijk. Geen USA-tour, maar wel naar het zuiden van Frankrijk. Om daar wat beter om te kunnen gaan met de hitte was er gezorgd voor een alternatief uniform: rode all stars, een zwarte zgn. housebroek (het waren de *ninetees* hè...) met fel gekleurde spikkels, een rood t-shirt en een rode baseball cap. De color guard droeg een driekwart legging, een wit (oversized) t-shirt en een baseball-cap met bloemenpatroon. Geïnspireerd op een uniform van Velvet Knights. In dit uniform werden de street-parades en concerten overdag gedaan en de avond-optredens en de officiële optredens werden wel in vol ornaat gedaan.

De tour naar Zuid Frankrijk was zeer succesvol en we hebben er een nieuwe schare Franse fans, maar ook fans uit andere delen van Europa bij gekregen.

Deze Tour-de-France duurde van 26 tot 27 juni.

Na een paar weken van rust was er op 11 juli de Drechtstedentaptoe in Zijndrecht, op het grote parkeerterrein van de Hoge Devel. Helaas een parkeerterrein met de nodige lantaarnpalen en parkeerautomaten, dus daar werd het improvisatietalent van de Juballers op de proef gesteld.

Clubhuis

Van de centrale directie van het Midveld College (het huidige Johan de Witt-gymnasium) ontving Jubal een brief, waarin werd medegedeeld dat per 1 augustus Jubal geen gebruik meer kon maken van het schoolgebouw. In afwachting van een definitieve huisvesting kon Jubal gebruikmaken van een leegstaand schoolgebouw aan de Abel Tasmanstraat. Het schoolgebouw werd omgedoopt tot *'Jubal's Music Center'*. Tussen alle bedrijven door werd daar in de zomervakantie door veel vrijwilligers onder leiding van Niek van Spanje heel veel tijd en moeite aan besteed om het gebouw gebruiksklaar te maken. Elke sectie mocht zijn eigen 'hok' inrichten en aankleden. In 1996 zal Jubal verhuizen naar het huidige JMC.



Velvet Knights 1990, het uniform waar het zomeruniform van Jubal enigszins op geïnspireerd was





Stills uit het videoverslag van de reis naar Villefranche de Rouergue van Wim Opmeer.

Boete

Na de zomervakantie werd de fragiele relatie met DCH weer getest, want 5 september zou Jubal deelnemen aan contest Apeldoorn, maar die dag was er ook een door Cesar Zuiderwijk (Golden Earring) georganiseerd drummersfestijn met de titel '1000-drummers', waaraan de drumline van Jubal zou deelnemen. Hoewel ruim van te voren was aangevraagd om zo vroeg mogelijk aan de contest deel te nemen, werd dit niet gehonoreerd, waardoor Jubal besloot om dan maar helemaal niet deel te nemen aan de contest en te kiezen voor het commerciële optreden. Dit leverde Jubal dan weer een boete op van ƒ1000,— (guldens dus).



Teleurstelling in IJmuiden

De allerlaatste gelegenheid voor de DCH finals om ons te meten met Beatrix was op 19 september in Zoetermeer en in IJmuiden. Door het toevoegen van "Winter" was het programma compleet en Jubal kon tijdens de Floriadetaptoe eindelijk een compleet product laten zien en horen. Concurrent Beatrix was eveneens op deze taptoe aanwezig en zo streden de corps wel om de populariteit bij het publiek, maar niet om de punten. De Taptoe werd ook op TV uitgezonden en de cameramensen waren niet voorbereid op en drum corps show, want die stapten vrolijk het veld in om ook beelden van dicht bij te schieten, maar dit leverde uiteraard gevaarlijke situaties op bij zowel de cameramensen als de leden van Jubal en Beatrix.

Ondanks de vermoeiende Floriade taptoe leek het die avond een steengoeie contest te worden. Jubal speelde sterk, maar Beatrix blijkbaar ook. Hans Tims schrijft in het jaarboek: "Door grote fouten bij de jury werd onze inzet niet beloond deze dag. Er heerste grote ontreddering bij veel leden en sombere gedachten begonnen op te komen." Jubal werd namelijk tweede die avond. De 14 punten voorsprong van de eerste contest waren volledig verdampt. Beatrix behaalde de eerste plaats met 72,2 punten, Jubal haalde 0,1 punt minder. Veel Juballers meenden dat dit een ook een soort boete was van DCH, vanwege het afzeggen van de contest twee weken eerder. Complotdenkers waren er toen dus ook al...

De terugreis was ook nog memorabel. Halverwege kreeg een van de bussen namelijk pech en het kostte op dat tijdstip veel moeite om een vervangende bus te krijgen. Het was de tijd van voor de mobiele telefoons (die kwamen pas in 1995), dus de leden

moesten lang wachten voordat de terugreis naar Dordt definitief kon worden ingezet.

We want Moore

Na de zomervakantie kreeg de percussi-on-staff al hulp van Engelsen Mark Tarrant en Ian Dove. Na contest IJmuiden gingen we vol goede moed de laatste repetitieweek voor de finals in. Hans Tims schrijft in het jaarboek: “Tijdens de eerste repetitie op maandagavond beklom Cor Dubbeldam, (vader van Jan en Don en toenmalig voor-zitter van de Boosterclub) het podium en werden de activiteiten stilgelegd. Hij begon een verhaaltje op te hangen over kampi-oenstegeltjes en dergelijke en net toen we hem van het podium wilden gaan halen, onthulde hij een cadeautje: Jeff Moore stond opeens op ons veld!!
Nou waren we al goed bezig, maar de komst van Jeff zorgde toch voor een extra motivatie. Samen werkten we harder dan ooit tevoren aan het product waar we voor 200%achter stonden.”



Bekijk hier een opname van Jubal tijdens de Floriadetaptoe 1992

Bekijk hier een opname van Jubal tijdens Taptoe Leeuwarden 1992



Uniformen en props

Het lijkt iets van de laatste jaren, maar Jubal maakte in 1990 al voorzichtig gebruik van props. In 1991 ging Jubal qua props helemaal los: achterin het veld stonden 4 decors die op ingeneuze wijze door Niek van Spanje waren ontworpen. Ze waren in- (en dus ook uit-)klapbaar en zodoende makkelijk te vervoeren. De kunstwerken zijn gemaakt door dhr. Van Klaveren. Achter de decors was ruimte voor equipment en daar waren ook de overige guard-uniformen te vinden. Aan het einde of aan het begin van elk nummer kleedden de guardleden zich hierachter om, om vervolgens met een ander kostuum achter de decors vandaan te komen.
Het uniform van het corps was in 1987 al door Hans Kloppert ontworpen en in 1989 in gebruik genoemen. Helaas niet van lange duur, want een verregende contest in Hilversum en een trip naar de stomerij hadden de uniformjasjes ernstig beschadigd. Na wat gesteggel met verzekeringen en advocaten is uiteindelijk het ontwerp door uniformbedrijf Cattenburg opnieuw gefabriceerd. Helaas ging ook dat niet helemaal goed, want na goedkeuring van een proefjasje, zijn de jasjes op een verkeerde snit gemaakt. Ons eigen atelier heeft hier vervolgens weer wat herstelwerkzaamheden aan gepleegd, wardoor het uniform pas in 1992 weer compleet kon worden gebruikt.
De ontwerpen van de 4 guarduniformen zijn ook van de hand van Hans Kloppert.

Ooggetuigeverslag:

Johan van der Werff

Voor Edwin was 1992 zijn rookie-jaar, maar voor Johan dit het laatste jaar als spelend lid bij Jubal. Johan speelde al sinds 1976 op mellophone en heeft dus de omslag van Tambour- Pijpers en Trompetterkorps, naar Showkorps naar Drum Corps meegemaakt. Johan blikt terug op zijn laatste. memorabele jaar als spelend lid:



De foto hierboven is uit het jaarboek van 1991.

1992 was jouw laatste jaar als spelend lid bij Jubal; had je dat vooraf al besloten, of kwam dat idee gedurende het seizoen?

Het idee ontstond in de loop van het jaar. Ik was toen het oudst meespelende lid en toen de jongere leden "U" tegen mee zeiden vond ik echt dat nu moest stoppen.

Welk instrument (en partij) speelde je in je laatste jaar bij Jubal? En welke andere taken vervulde je toen in dat jaar?

Ik speelde 1ste mellophone en was secretaris.

Hoe ervaarde je het niveauverschil van Jong Jubal naar Jubal in die tijd?

Er was in die tijd een groot niveauverschil tussen Jong Jubal en Jubal. Vanwege allerlei ruzie bij de leiding van Jong Jubal liep het ook allemaal niet zo lekker bij de kinderen.

Omdat we 'clubhuisloos' waren in die tijd repeteerden we in het Midveld College (het huidige Johan de Witt-gymnasium). Hoe vond je die tijd dat we daar repeteerden en ook feesten hielden?

Toen we in het Oranjepark repeteerden waren de mogelijkheden om in groepen te oefenen geweldig met een enorm aantal lokalen, maar dat was ook het enige, want qua sfeer werd het bijna het einde van de club. In de

Johan van der Werff, werd in 1965 lid van Jong Jubal. Hij wilde graag gaan trommelen, maar daar was geen plaats. Het wed dus sopraan-trompet. In 1970 ging hij over naar Jubal. Ook daar was de sopraan in eerste instantie zijn instrument. In 1976 ging hij mellophone spelen en deed dit dus tot en met 1992... maar eigenlijk was zijn laatste officiële optreden op 20 januari 1993: een concert ter gelegenheid van de opening van de nieuwe Opel garage "Van Twist" in Dordrecht.

ongezellige kantine kon je na afloop wat drinken maar een groot aantal leden gingen naar het nabijgelegen centrum waar het veel gezelliger was.

Het was dan ook geweldig toen we naar het oude schoolgebouw in Abel Tasmanstraat konden verhuizen met een gezellige kantine en iedere groep zijn eigen lokaal, dat naar eigen inzicht ingericht kon worden.

1991 was qua prestatie niet een heel goed jaar voor Jubal geweest. Wel een ambitieus programma: 'Four Seasons in Jazz', maar de resultaten op het contestveld waren niet best en op finals 1991 kreeg Jubal flink om de oren: een flinke achterstand op de kampioen Beatrix en een minieme voorsprong op de nummer 3 Blue Wave.

1992 zou het jaar van 'revanche' worden en mede door de plannen om in 1992 een tour door de USA te gaan doen deed de ledenvergadering besluiten om in 1992 opnieuw 'Four Seasons in Jazz' te gaan spelen, maar wel met een aantal aanpassingen.

Wat kan jij je nog herinneren van de dingen die toen speelden?

Ik kan me nog herinneren dat de Amerikaanse arrangementen uit 1991 door, naar ik me kan herinneren, Ronald Venderbos, Ron Wassink en John Franken op ons niveau werden herschreven, waardoor het wel een leuk en goed te spelen programma werd. Dat werd de redding.



Om de bekoelde betrekkingen met Beatrix wat te ontdooien werd besloten om een aantal keer gezamenlijk te repeteren. Zo was er een vrijdag waarop de hornline van Beatrix naar het Johan de Witt kwam om daar samen te repeteren. De repetitie begon uiteraard wat onwennig en aftastend, maar uiteindelijk kwam het los. Toen kwam het moment dat we stuken uit het programma aan elkaar gingen laten horen en toen ging dat bij Jubal niet helemaal goed. Wat kun jij je daar nog van herinneren?

Helaas kan ik me daar weinig meer van herinneren. Wellicht dat mijn secretaristaken het spelen op de mello iets naar de achtergrond drukten.

Later dat jaar was er een clinic met de Blue Devils in Haarlem. 's Avonds was er een soort Corps Preview, maar mede door die in

... naar ik me kan herinneren, Ronald Venderbos, Ron Wassink en John Franken op ons niveau werden herschreven, waardoor het wél een leuk en goed te spelen programma werd. Dat werd de redding.



Door een peptalk van Jeff Moore wisten we dat we konden winnen en deden dat dan ook.

het water gevallen performance op de gezamenlijke repetitie werd er besloten dat Jubal die avond geen optreden zou doen.
Wat kun jij je nog herinneren van die dag (clinic) en die preview van die avond?

Inderdaad was die clinic op 7 maart in Haarlem, maar helaas heb ik daar weinig herinnering aan...

De eerste contest was in Huizen dat jaar en Jubal repeteerde voor het eerst op locatie. Kun je je nog iets herinneren van die dag en van de sfeer?

Als ik mij goed herinner hadden we eerst een optreden in Laren en daarna konden we in Huizen repeteren wat 's avond eindigde in een 1ste plaats. Van de sfeer weet ik niet zoveel meer.

Op die eerste contest maakte Jubal veel indruk, alleen al met de opmars. Er leek - ondanks dat er niets aan de uniformering was veranderd - een nieuwe uitstraling te zijn aan het corps (met een bepaalde verbetenheid). Hoe ervaarde jij die eerste contest?

In het jubileumboek las ik dat we met 85 spelende leden het veld opkwamen. Dat maakte indruk. De uniformering van het corps was niets veranderd, maar volgens mij had de guard voor ieder seizoen van de Four Seasons een ander uniform.

Jubal won die contest met grote overmacht. Concurrent Beatrix had die dag geen goed optreden en werd met bijna 14 punten achterstand op Jubal derde. Ten opzichte van de finale-uitslag van 1991 waren de rollen dus omgedraaid. Voor veel oudere leden was dit een enorme overwinning, maar hoe ervaarde jij dit?

Dit was voor ons een ommekeer. Eigenlijk waren wij altijd de eeuwige 2de. En nu hadden we eindelijk een keer gewonnen. Grandioos.

Wat waren voor jou de grootste veranderingen bij Jubal ten opzichte van het jaar/de jaren ervoor?

Brass-arrangement van eigen leden en de percussion kreeg hulp van de Amerikaanse instructeur en arrangeur Jeff Moore.

De jaren daarvoor kwamen de brass-arrangementen altijd veel te laat binnen en konden we rond Koninginnedag nog niet veel laten horen. Met eigen arrangementen veranderde dat gelukkig.

Wat was voor jou het meest memorabele optreden in dat jaar? (en waarom/waardoor was dat?)

Dat was het winnen van de Finals in Nijmegen, nadat we 's middags bij de prelims weer 2de geworden waren. Door een peptalk van Jeff Moore wisten we dat we konden winnen en deden dat dan ook.

Hoe ervaarde je de drukke septembermaand? "The road to finals" so to speak. Ook werd er voor het eerst de hele vrijdag voor finals gerepeteerd. Hoe was dat voor jou?

Voor mij was dat extra druk, want als secretaris had ik ook mijn bestuurstaken, maar die stonden in de

week voor de finals op een laag pitje. Met veel extra repeteren kregen we meer zelfvertrouwen.

Hoewel de voorsprong van Jubal op de eerste contest heel groot was, wist Beatrix die achterstand toch flink te doen slinken en de contest voor finals zelfs om te buigen in een minieme winst. Hoe ervoer jij de druk om te winnen destijds?

Die druk was enorm, want we waren eigenlijk gewend om altijd 2de te worden, hoe goed we ook onze best deden.

Hoe was jouw ervaring van je laatste finals-performance bij Jubal?

We waren super nerveus en op het laatste moment toegevoegde witte vlaggen en ballonnen droegen niet bij om ontspannen de show te kunnen brengen. Gelukkig lukte het die avond op de 26ste september wel allemaal.

Wat mis je het meest uit die tijd?

Doordat we in die tijd naast 3x per week repetities en rond de 25 optredens per jaar hadden zagen wij elkaar bijna dagelijks en was ook een grote saamhorigheid. Dat is nu volgens mij veel minder.

En wat helemaal niet?

De kilometers lange optochten in weer en wind in België en Frankrijk.

Wat zou je de huidige leden willen meegeven?

Alle leden kunnen trots zijn dat zij lid zijn van een 110-jarige vereniging, die ook echt een vereniging is met nog heel veel familieverbanden. Dat bindt en heeft er toe geleid dat Jubal nog steeds bestaat terwijl talloze verenigingen, ook drum corps, helaas inmiddels allemaal verdwenen zijn.

Wat ik tenslotte wel wil meegeven is, dat leden niet te snel hun lidmaatschap moeten opzeggen. Ik denk ik dat, met een lidmaatschap van 55 jaar, mag zeggen. Het is zo jammer dat uitstekende leden er na enkele jaren al mee stoppen omdat ze denken te oud te worden. Gewoon doorgaan!

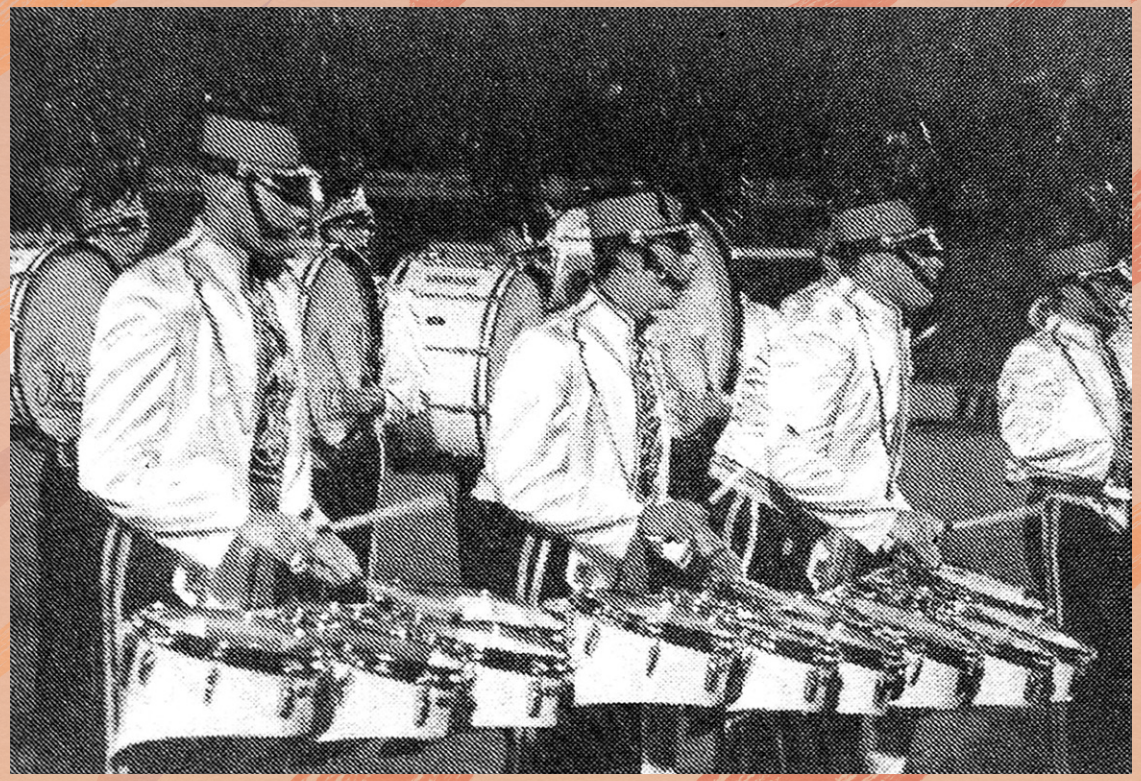


Alle leden kunnen trots zijn dat zij lid zijn van een 110-jarige vereniging, die ook echt een vereniging is met nog heel veel familieverbanden. Dat bindt en heeft er toe geleid dat Jubal nog steeds bestaat terwijl talloze verenigingen, ook drum corps, helaas inmiddels allemaal verdwenen zijn.

Autumn

Finalsweek!

Zoals gebruikelijk sinds 1982 repeteerde Jubal in de week voor de finals elke avond. Dit jaar ontstond er echter een - naar wat later bleek - nieuwe traditie, want nu werd er ook de *hele* vrijdag voor finals gerepeteerd. Leden namen een vrije dag op, scholieren kregen dankzij een brief van het bestuur van Jubal een dag vrij, of meldden zich gewoon 'ziek'. En hoewel niet compleet, was de opkomst van die ochtend al best groot. De dag werd rustig begonnen, met vooral aandacht aan visual-basics en werd uiteindelijk opgebouwd naar grotere stukken van de show en werd er veel gecleand. De sfeer was goed naar het einde van de avond toe. Deze traditie - ontstaan in het seizoen 1992 dus - hanteert Jubal nu nog steeds.



Prelims

De volgende dag trok de Jubal karavaan dus naar Nijmegen en zelfs een eigen catering ging die dag mee. De temperatuur was die dag relatief hoog voor de tijd van het jaar. Hans Tims schrijft in het jaarboek: "De Prelims werden onder hoge temperaturen In het Goffert stadion gehouden en we gaven alles wat we in huis hadden."
De show ging o.k., maar wel een beetje 'matjes'. De prelims-uitslag, Jubal werd met 1,5 punt achterstand tweede, deed de moed bij veel leden in de schoenen zakken en vreesden dat Jubal ook dit jaar weer de gebruikelijke tweede plaats zouden behalen. Brass caption head John Franken probeerde de uitlsag te nuanceren en vertelde de groep na afloop van het optreden dat 'Jubal nou eenmaal een avond korps is' en dat het die avond wel goed zou komen.

Eenmaal terug op de locatie waar werd omgekleed en gegeten, was het moment dat Jeff Moore de gelegenheid gaf om zijn peptalk te houden. Jeff gaf met zijn speech de Juballer weer moed en vertrouwen om die avond te laten zien waar al het harde werken goed voor is geweest.
Op de achtergrond werden er houten kooi-con-



structies gevuld met witte ballonnen die die avond het extra stukje effect zal gaan geven om zowel het publiek als de jury te overtuigen.

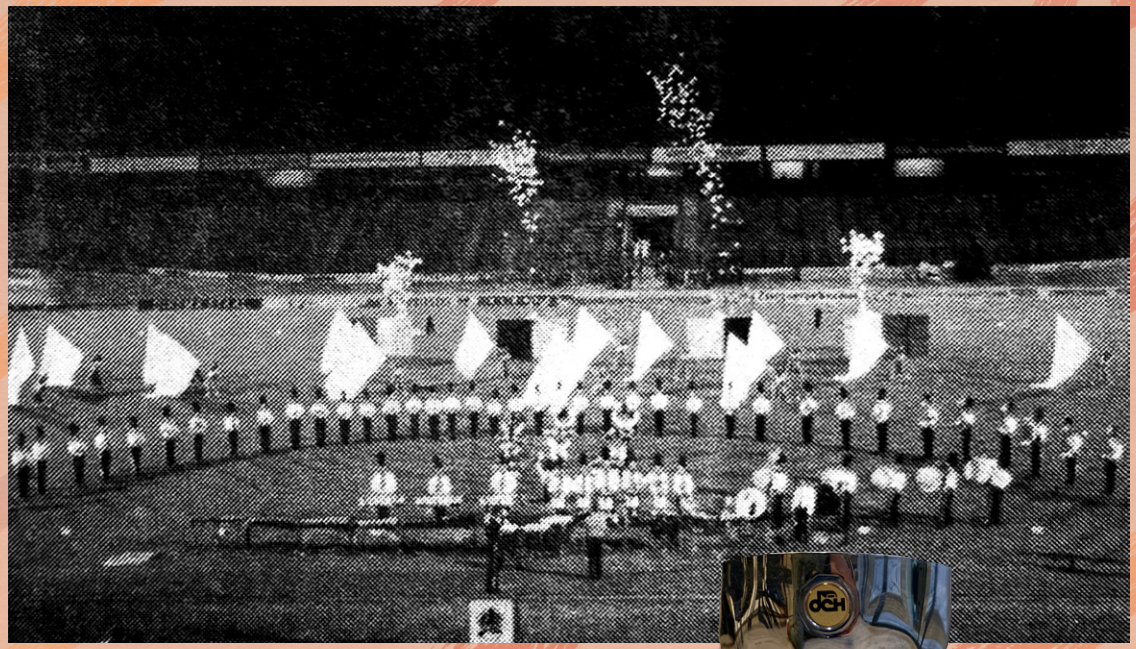
Kampioen!

Het optreden die avond was magisch en alle leden leken het zelfvertrouwen te hebben herwonnen. De show ging zoals gehoopt en het publiek reageerde zeer enthousiast op alle solo's en effecten. Tot aan *Autumn* liep alles op rolletjes en voor je er erg in had waren we al bij de closer: *Winter*. Dit nummer was pas in IJmuiden voor het eerst gebracht en had dus de minste routine, maar hier betaalde de repetitiedag van de dag ervoor zich uit. De gillende mellophone-tegenmelodie in het intro geeft me nu nog steeds kippenvel als ik ernaar luister; de bell-notes hadden een mooie echo in het stadion en bij de baritone-solo was er een mooie akkoestiek. Langzaam werkte het corps naar het hoogtepunt toe naar de line-up en vanaf toen moest je als lid heel erg goed je best doen om het ensemble te kunnen horen: het publiek ging massaal uit haar dak. De voor die avond toegevoegde grote witte vlaggen en de witte ballonnen die opstegen gaven zo'n magische lading aan wat er op het veld gebeurde, dat het publiek niet te stoppen was. Gelukkig bleven de leden 'in control', zoals we dat tegenwoordig noemen, en brachten de show tot een goed einde.

Daarna de uitslag. Dat was heel spannend. De laatste keer dat Beatrix geen kampioen was geworden was immers in 1986. Hoe zou dat dit jaar worden? Het was echt megaspannend. Toen bij de tweede plaats eenmaal het verlossende woord 'Beatrix', werd omgeroepen viel iedereen elkaar juichend in de armen en wat mooi om te zien was: niet alleen bij de eigen sectie, maar het hele corps door elkaar. Wellicht was dit nog wel de mooiste winst van dat jaar!

In het verslag in Drum Corps in Progress schrijft Karel Willem Jaarsveld: "Beatrix levert de voorsprong 's avonds weer in en Jubal word uiteindelijk toch nog kampioen. En terecht. Al is het maar met een halve punt verschil. Jubal's programma was vooral muzikaal veel consitenter dan dat van Beatrix en wist dit dan ook uit te buiten. Zonder echt te praten over uitschieters leek het muzikaal gezien ook een wat hechter gebeuren dan hij Beatrix. Het slagwerk bleef wat achter, maar dit werd weer goed gemaakt door een betere General Effect, waarvoor vooral de guard verantwoordelijk bleek. Wat me wel van het hart moet, is het ultra-compacte veldgebruik van Jubal. De 30-yardlijnen warden zelden overschreden

en zelfs dan komt men niet verder dan de 25-yard. Is dit spelen op safe, of is het een stijl die Jubal zich heeft aangemeten? Een dusdanig compacte show zorgt echter wel snel voor onoverzichtelgke chaos. Een heel gevaarlgk punt eigenlijk bij een dusdanig groot corps. Dat Jubal er dan ook niet in slaagt om de beste Marching & Manoeuvres binnen te halen mag niet echt verwonderlijk heten. Zoals al gezegd, muzikaal gezien was het allemaal best te genieten. Dan wel niet als bedoeld door Vivaldi, maar een eigen geluid mogen we het zeker
wel noemen. Weinig negatieve uitschieters in het programma, al wil ik wel even de solisten noemen. Jubal is gezegend met een aantal sopraan-spelers die uitstijgen boven het niveau van de 'gemiddelde' speler (als die al bestaat). Jammer is aleen dat deze drie mannen met hun sopraan proberen een picol-lo-trompetje te imiteren. Het begint een beetje op een wat eenzijdig kunnen te lijken, want anders dan tot c4 stijpende tonen krijgen we niet te horen. Jammer! Verder wil ik nog even de 'zon' noemen die de guard bij 'zomer' gebruikt. Een ronde hoepel met hierin een tussen gouden punten gespannen bal. Deze bal 'rammelt' (ik weet geen betere omschrijving) en dit wordt zeer vernuftig in de muziek ingepast. Heel mooi om te zien én te horen. Als afsluiter wil ik nog vermelden dat Jubal Best Brass en Best General Effect wist te behalen."



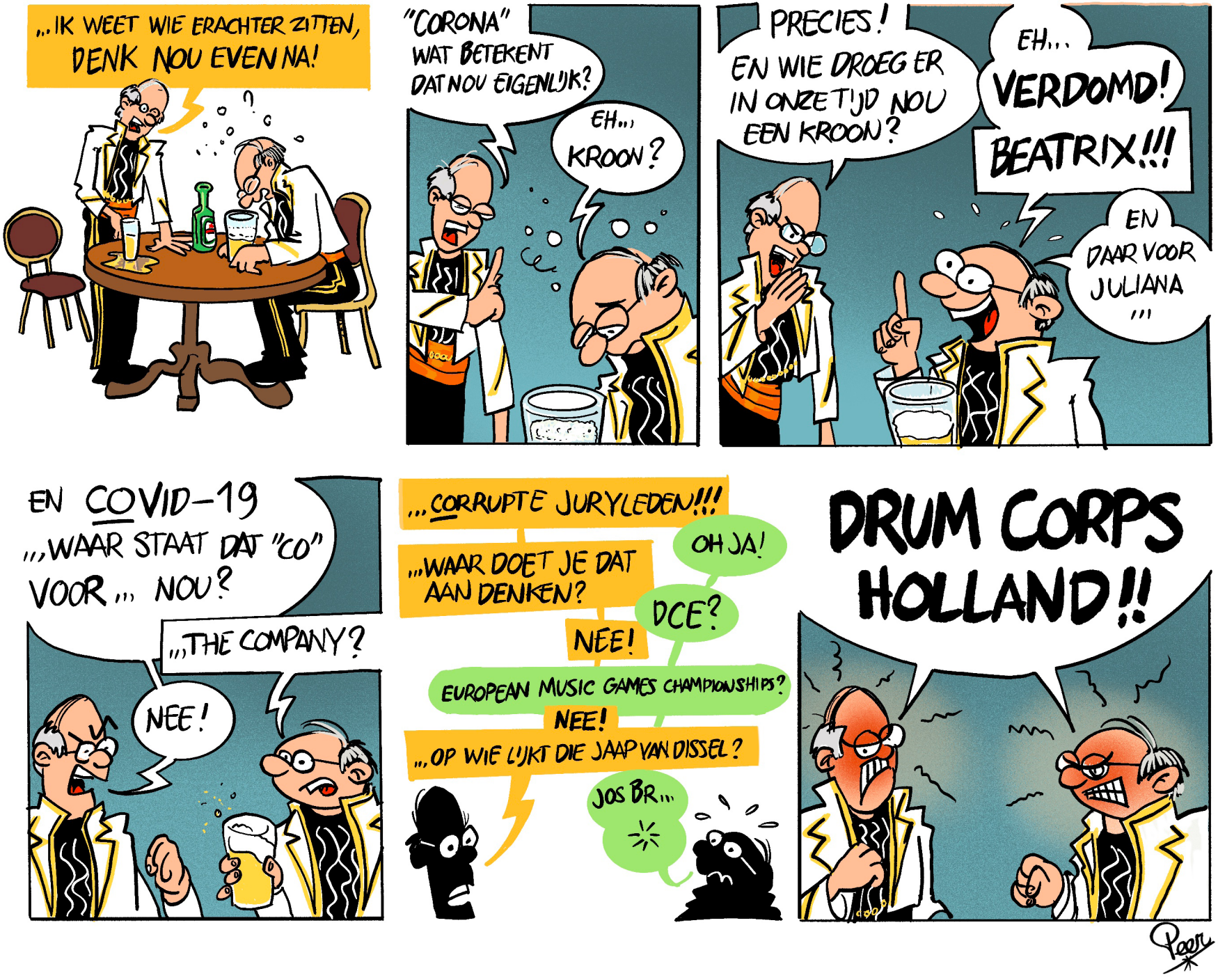
Al met al was dit een heel bijzonder jaar in allerlei opzichten. Naar huidige maatstaven is de visual performance niet zo goed, maar dit jaar was wel een keerpunt in de Jubalgeschiedenis en zijn veel 'tradities' die we nu nog hanteren in dit memorabele seizoen ontstaan.



Bekijk hier een opname van de kampioensshow van Jubal tijdens de DCH finals van 1992


THE WINDS
BENEATH
THE WINS
Superb Intonation.
Clear Projection.
Enormous Power.
ADAMS
MARCHING BRASS
Handcrafted in The Netherlands.
Jubal

JUBAL RUBBISH JUBAL ALUMNI UIT 1992 COMPLOTDENKERS?



Drum Corps in de media

#BeBandReady

Seizoen 2021
Hoe staat het met alle Drum Corps events in de wereld? DCI heeft aangekondigd dat er 'een serie Drum Corps events' zullen plaatsvinden in het welbekende Lucas Oil Stadium van 12 tot en me t14 augustus 2021. Wat voor soort 'events' dit zouden moeten zijn en of dit ook in competitie zou zijn is (nog) niet bekend. DCI schrijft dat ze de ontwikkelingen rond Covid-19 in de gaten houden en dat alles nog onder voorbehoud is. De veiligheid van de artiesten staat voorop.

Op dci.org staat te lezen: "Het komende seizoen zal, op zijn zachtst gezegd, 'anders' zijn, maar we zijn vastbesloten om veilig een podium als geen ander te creëren om in de zomer van 2021 optredens te bieden als een 'brug' naar een Tour in 2022 en de viering van het 50-jarig jubileumseizoen van DCI," aldus Drum Corps International CEO Dan Acheson . "We verwachten niet alleen dat corps hun aleden een ongelooflijke ervaring zullen bieden in 2021, maar we zijn er zeker van dat fans die onze activiteit steunen, blij zullen zijn met hun prestaties."
Acheson: "We verwachten dat als de omstandigheden verbeteren met betrekking tot het beheersen van de pandemie, we elke veilige gelegenheid zullen aangrijpen die beschikbaar is om evenementen toe te voegen naast de geplande evenementen voor Indianapolis."

Online competitie
Bij WGI en CGN zijn ze op dit moment van schrijven bezig met een online-competitie. Groepen en kleine ensembles en individuen kunnen zich aanmelden en sturen vervolgens een filmpje op (1 camerastandpunt) en dit wordt dan vervolgens beoordeeld. Oud-leden *Robert Strobos* en *Sabine Bech*t hebben succesvol deelgenomen aan deze competitie.



De WGI-competitie is te volgen op FloMarching, de CGN-competitie is op hun Video Vault te volgen en dit is gratis. Het is mooi om te zien dat hier niet alleen Nederlandse en Europese inschrijvingen zijn, maar ook een aantal uit Azië. Als host is Richard Kreisel degene die alles aan elkaar praat, maar wel wat 'intiemer' dan hoe dit 'vroeger' live in de zaal ging.

#BeBandReady
Om goed voorbereid aan deze competities te kunnen deelnemen is er op dci.org een initiatief te vinden met de titel '#BeBandReady', waarin artiesten, corps, bands, ensembles, maar ook instructeurs en designers worden aangespoord om vooral actief te blijven, zodat - zodra het weer kan - er weer opgetreden kan gaan worden.





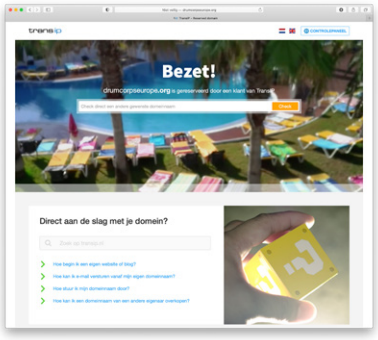




Bekijk de online comeptetitie van CGN

Aankondiging DCI seizoen 2021

De actie #BeBandReady #KeepPlaying



De campagne #BeBandReady en #KeepPlaying, gepresenteerd door Ultimate Drill Book, is met het oog op de uitroldatum van 4 maart (March4th), 'National Marching Music Day', ontworpen om deelname aan marching music en podiumkunsten te stimuleren en weer op gang te brengen, als middelbare scholen en high schools in heel de USA en daarbuiten, ijverig door te werken aan wat iedereen hoopt dat het einde zal zijn van de beperkingen die zijn opgelegd als gevolg van de COVID-19-pandemie. Een voorbereiding op de veilige terugkeer naar oefenruimtes, speelvelden en podia deze zomer en herfst.

"Het is geen geheim dat studenten het afgelopen jaar veel activiteiten hebben gemist vanwege beperkingen die zijn ingesteld om de verspreiding van het COVID-19-virus te helpen vertragen", aldus dr. Eric Wiltshire, directeur van Athletic Bands, van de stuurgroep. Universiteit van Oregon. "De muzikale atleten van bands, colour guards en percussie-ensembles vormen geen uitzondering op de miljoenen jonge mensen over de hele wereld die op zoek waren naar alternatieve me-

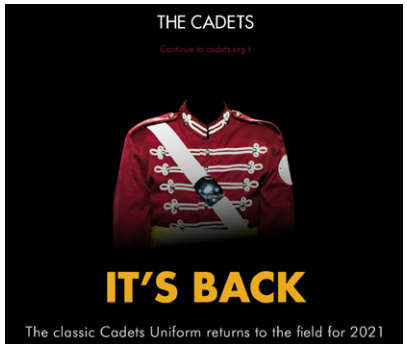


thoden om hun vak te verfijnen, hun vaardigheden te ontwikkelen en hun passies aan te wakkeren tijdens het leren en optreden."

Op de webzijdes van Nederlandse organisaties is het oorverdovend stil. Bij de Dutch Music Games prijkt nog de aankondiging dat het seizoen 2020 niet doorgaat en de webzijde van DCE (of de Drum Corps Europe European Music Games Championships) is zelfs opgeheven, althans er is niet veel meer te zien dan dat de url is gereserveerd.

Uniforms are back!

De aankondiging van DCI over het evenement in augustus heeft onder andere gezorgd voor berichten van The Cavaliers en The Cadets, dat zij zich hullen in (min of meer) traditionele uniformen dit seizoen. Deze berichten werden met luid (virtueel) gejuich ontvangen door de fans.
Ik heb echter het idee dat het eenmalig is, omdat een investering in een bij het showthema passend kostuum te groot is t.o.v. de tijd waarin het gedragen kan worden.



Virtuele Performances

Waar hebben de bekende drum corps zich mee beziggehouden in het competitieloge seizoen 2020? Voornamelijk online repeteren en online performances. Op de website van DCI is een top 21 verzameld:

Boston Crusaders 'Conquest'
DCI: 21 Virtual Performances that helped us through 2020

Bluecoats

2010 wordt door veel Blooooo-ende drum corps fans gezien als het jaar waarin Bluecoats haar aspiraties om de top te bestormen heeft waar gemaakt. Voor het eerst in de top-3 en 6 jaar later - eindelijk - het kampioenschap. Bluecoats heeft een soort documentaire gemaakt waarin de periode van 2010 tot en met 2019 in beeld wordt gebracht.

Jubal alumni in Drum Corps World

Robin Bogert staat met een leuk artikel over zijn Malaga-project met onder andere zijn broer Edwin en



Barry Oosterwaal. In het stuk worden Barry en Robin geïnterviewd over hun Drum Corps achtergrond bij zowel Jubal als Madison Scouts. Mooi artikel in een rijkgevuld (maar zeer matig vormgegeven) drum corpsblad.

Madison Scouts 18 jaar ouder

Tot slot hebben ze bij de Madison Scouts in hun archief gezocht naar de daadwerkelijke oprichtingsdatum en zodoende is die van 1938 naar 1920 verschoven. Komt nog niet in de buurt van 'onze' 110 jaar uiteraard en onze vrienden uit Kidsgrove mogen daar zelfs nog een jaartje bij optellen. Als wij gaan graven, dan kunnen we ook nog wel een datum vinden waarop de CJMV-afdeling in Dordrecht is opgericht en dan kunnen wij er weer 58 jaar bij optellen. Bestaan we dit jaar dus gewoon 168 jaar!

Nieuwe Jong Jubal materiaalwagen mede gerealiseerd door financiële steun van de Louisa Stichting

Door Maarten Walraven



Een aantal maanden geleden benaderde JD's Big Band lid Roel van Kalkeren onze voorzitter Hans Kloppert met de mededeling dat hij bij de Dordtse Vrijmetselaarsloge "De Schakel", waar hij lid van was, wel een kleine actie op poten wilde zetten. Aanleiding was onze publicaties over de verschillende financiële acties en de crowdfunding campagne voor de aanschaf van een nieuwe materiaalwagen voor Jong Jubal.

Zo gezegd, zo gedaan... Roel hield bij één van de Loge-bijeenkomsten van De Schakel een presentatie over de lang gekoesterde wens van Jong Jubal. Er werd aansluitend een inzameling gedaan, en met dit (start)bedrag meldde Roel en zijn collega-lid (tevens Louisa Stichting contact-persoon) Tom Ruitenga zich bij de Louisa Stichting, om daarmede een aanvraag bij deze stichting tot verveelvoudiging van dit bedrag te dienen en dat is tot onze vreugde onlangs aan ons uitgekeerd.

Vrijmetselaars kan voor velen een onbekend begrip zijn. Toch startte de vrijmetselaarsloges in Dordrecht al eind 18e eeuw en is "De Schakel" de vijfde Dordtse loge op rij.

Loge 'De Schakel' is een Nederlandse loge die werkt onder het Grootoosten der Nederlanden, de overkoepelende organisatie van alle Nederlandse vrijmetselaarsloges. Met name de hartelijke sfeer spreekt veel mensen tot de verbeelding en geeft hen het gevoel zich, binnen een inspirerende



ruimte, snel ‘thuis te voelen’. Loge ‘De Schakel’ typeert zich door haar nuchtere ‘no nonsense’ karakter en werkwijze.

Vrijheid, verdraagzaamheid, broederschap. Drie trefwoorden waarmee vrijmetselarij kan worden gekarakteriseerd. Vrijmetselarij gaat uit van ieders recht om zelfstandig te zoeken naar waarheid, streeft naar de algemene broederschap der mensen, kweekt verdraagzaamheid, zoekt op wat mensen en volken vereent en tracht verdeeldheid weg te nemen.

Leden van ‘De Schakel’ komen gedurende het verenigingsjaar, dat loopt van september tot en met juni, iedere maandagavond bijeen. Op één van deze avonden is dus de basis gelegd voor het mooie bedrag wat we uiteindelijk van de Louisa Stichting hebben mogen ontvangen.

De historie van de Louisa Stichting gaat terug tot 1841. Dat jaar is een fonds ingesteld waarvan Louisa Augusta Wilhelmina Amalia van Pruisen beschermvrouwe werd. De Louisa Stichting maakt onderdeel uit van de Orde der Vrijmetselaren.

We bedanken Roel van Kalkeren hartelijk voor al zijn inspanningen in deze! Met het ontvangen bedrag, samen met wat met eerdere acties bijeengebracht is, is de aanschaf van een prachtige nieuwe materiaalwagen sneller mogelijk gemaakt dan we voor ogen hadden.

LOGE DE SCHAKEL NR. 246 O.·. DORDRECHT

SINDS 1868 LOUISA STICHTING

Hoe gaat het nu bij Jong Jubal?

Door Isabell Muller

Tja een lockdown, wat heeft dat voor effect op je repetities? Hoe gaat dat er bij de guard uit zien? Hoe leer je kinderen vlaggen, trommelen of toeteren via een beeldscherm? Is dit überhaupt mogelijk? Deze vragen en meer stelde ik *Larissa Jansen* (caption head Guard), *Maarten Walraven* (caption head Percussion) en *Ronald Wassink* (caption head Brass)...







Kun je ondanks de lockdown nog door blijven repeteren?

LS: Repeteren doen we zeker nog, het gaat alleen wel anders dan we gewend zijn natuurlijk

MW: In de tweede lockdown hadden we een paar weken nodig om alles op te zetten, maar eind december konden we de draad weer oppakken. Bij de percussion probeerde ik de groep zoveel mogelijk structuur te geven. Normaal repeteren we op woensdagavond en zaterdagochtend, ook online hebben we dat erin gehouden.

RW: We zijn als Jong Jubal zijnde inmiddels al een jaar aan het repeteren in een gewijzigde vorm. Afhankelijk van de geldende COVID-19 regels van het RIVM en adviezen van de KNMO (de Nederlandse muziekbond), hebben we al een aantal keren de repetitievorm bij moeten stellen. Maar gelukkig, met de hulp en flexibiliteit van de staff, ouders, vrijwilligers en kids, hebben we elke keer weer onze repetities kunnen houden en zelfs eind september nog een Corona-proof concert kunnen geven!

Hoe ziet zo'n repetitie eruit?

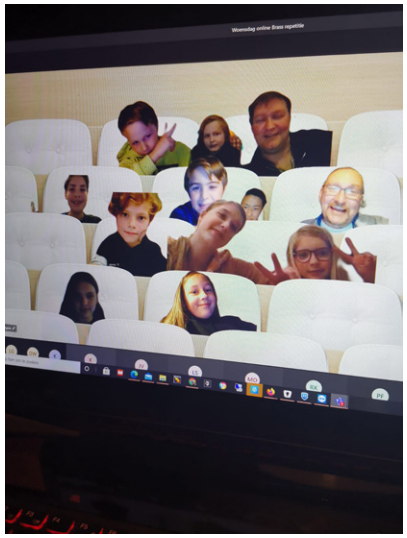
LS: We hebben geen vaste repetities De guard krijgt 1x in de week soms anderhalve week een oefening van de staff. Deze leren ze zichzelf aan en filmen dit zodat wij als staff feedback hierop kunnen geven.

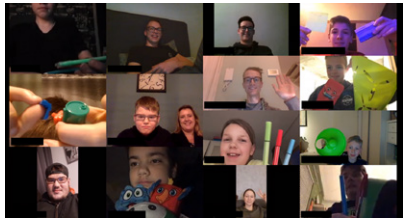
MW: Op woensdagavond zitten we met de hele percussion in een Teams 'meeting'. Dan hebben we een soort klassikale les en leren we ze meer theorie dan we vroeger deden, vooral over noten leren lezen. Geïnspireerd door het tv programma 'Even tot hier' mogen ze dan quizvragen beantwoorden door kleuren voor hun webcam te houden. Op zaterdagen mogen ze aan de slag, en hebben ze allemaal een half uur repetitie met een instructeur.

RW: We zijn in het afgelopen jaar behoorlijk zoekende geweest naar de juiste vorm van online repeteren. Net als in het onderwijs moest van het ene op het andere moment een compleet nieuwe manier van online lesgeven opgezet worden. Moet het via Teams, Zoom, Google Classroom, Hangouts, etc? Wat kunnen we wel en wat niet online? Hoe houden we contact met elkaar? Uiteindelijk hebben we de juiste format gevonden waarbij de nadruk ligt op het sociale aspect, maar daarnaast wordt het muzikale deel ook belicht.

In de wintermaanden hebben we op de woensdagavonden een online les met de hele Brass. We starten dan met een voorstelrondje. Elke instructeur stelt zich nader voor aan de leden. Hoe zijn ze bij Jubal gekomen, wat voor instrument spelen ze, hebben ze in DCI meegelopen? Want we zien elkaar natuurlijk elke week maar hoe goed ken je elkaar eigenlijk? De instructeurs hadden allemaal een PowerPoint gemaakt met leuke foto's en video's. Zeer leuk om te zien en horen! Aansluitend een theorieles over een bepaald onderwerp wat specifiek met blazen en muziek te maken heeft. Ook is er elke les een Kahoot quiz over ditzelfde onderwerp. Er wordt afgesloten met een brass gerelateerd YouTube-filmpje. Zo hebben we o.a. al naar de Blue Devils, Cavaliers, Blast! en Mnozil Brass gekeken.

De zaterdagochtenden werden gevuld met online repetitie in kleine groepjes van 2 à 3 kids. Hierin gingen we





meer in op de individuele muziek. Inmiddels zijn we begin maart weer buiten aan het repeteren op RWS.

Kunnen de kinderen nog samen repeteren? Kunnen ze online anderen zien en horen?

LS: In de 1e lockdown zagen de leden elkaar soms nog wel eens online. Hier zijn we tijdens de 2e lockdown nog niet aan toe gekomen.

MW: Woensdag is ons moment om toch even allemaal samen te zijn, en elkaar zo niet uit het oog te verliezen. Op zaterdag hebben ze repetitie, individueel of maximaal met 2-3 personen. Dan kun je elkaar wel zien en horen, maar zoals we allemaal inmiddels wel weten kun je online niet samen muziek maken... De vertraging over internet is te groot. Het zou natuurlijk fantastisch zijn als zoiets in de toekomst met *8G internet* wel kan. Maar voor nu blijft het dus bij: kleine stukjes voorspelen, proberen na te spelen, uitleggen, enzovoort.

RW: In Teams kunnen de kinderen elkaar inderdaad zien en horen. Door de vertraging in beeld en geluid is het helaas niet mogelijk om samen tegelijk te spelen dus wordt er meestal om de beurt gespeeld.

Hoe houd je de motivatie hoog bij de kinderen?

LS: Door toch steeds een andere oefening te sturen hopen we de motivatie hoog te houden.

MW: Mijn eerlijke antwoord: eigenlijk niet... We proberen de repetities zo leuk mogelijk te maken, maar we zien bij iedereen dat de motivatie nu eenmaal niet hoog is, hooguit middel. Zelf vind ik het belangrijk om dat ook een beetje te accepteren: we zullen allemaal nu eenmaal wat minder gemotiveerd zijn als we niet samen muziek mogen maken. Maar zolang we samen bezig blijven en niet bij de pakken neer gaan zitten, mogen we al heel trots op onszelf zijn!

RW: Door gevarieerde lessen aan te bieden die ook heel interactief moeten zijn. Niets is zo vervelend als een uur naar een PowerPoint te moeten kijken die iemand aan het voorlezen is.

Hoe anders is je instructie online? Zit er veel verschil tussen fysiek en online?

LS: De online uitleg verschilt wel met het fysieke. Online geven we de ene keer een naam van een bestaande oefening die dan gefilmd moet worden zonder verdere uitleg, bijvoorbeeld “laat een appeltaart zien” en de andere keer een nieuwe oefening dat dan van tevoren is gefilmd door een van de staffleden.

MW: De afstand voelt heel groot. Zeker als we met



de hele percussion samen repeteren, dan lijkt het soms alsof je tegen een muur praat. Maar als je dan een open vraag stelt en kinderen zetten hun microfoon open, dan merk je pas dat er eigenlijk heel goed wordt meegedaan.

RW: Er is een enorm verschil tussen fysiek en offline lesgeven. De instructeur kan bijvoorbeeld niet altijd goed horen of een toon mooi van klank is dus is het wat moeilijker om feedback te geven. Samenspel zit er al helemaal niet in, terwijl - zeker voor de beginnende speler - het samenspelen en luisteren naar elkaar zeer belangrijk is! Er zijn zeker ook voordelen, hebben we ontdekt. De lessen kunnen met behulp van Apps, websites, YouTube-videos, Kahoot-quizzen heel interactief worden gemaakt. Dat kost wel flink wat meer voorbereidingstijd maar is het zeker waard!

Er is overgeschakeld op de lesmethode *Essential Elements,* dat een uitgebreide online omgeving heeft. Hierin kan de leerling de oefeningen ook inspelen, welke een instructeur dan kan voorzien van feedback en zelfs een cijfer.

Heb je ook het idee dat nieuwkomers meer durven te laten zien, is dat anders nu ze niet in een volle zaal staan tussen andere leden?

LS: Dit idee heb ik eigenlijk niet. Het is voor nieuwkomers zelfs wat lastiger nu denk ik. Je kunt ze moeilijk direct te hulp schieten op het moment dat ze iets vragen of niet snappen

MW: Juist de nieuwe leden zie ik extra moeite hebben met online repeteren. We kunnen als staff minder goed uitleggen en repetities leiden tijdens online repetities, en juist de jonge leden raken dan snel achter. Dat leidt ook weer tot meer onzekerheid. We proberen hen zoveel mogelijk gerust te stellen: het gaat er nu even niet om of we wel lekker op schema liggen met onze show. Het enige wat nu telt, is dat we bezig blijven en er plezier in hebben.

RW: Ook voor de kinderen is het natuurlijk erg wennen geweest om op deze manier les te krijgen maar ik heb het idee dat iedereen zich er goed doorheen heeft geslagen.

We hebben op dit moment drie Jong Jubal Kids die enkel en alleen maar Jong Jubal in de “COVID-19 modus” kennen. De nieuwkomers doen het heel erg goed!

Wordt er ook online nog iets anders bedacht om te doen? Een spelactiviteit of iets dergelijks?

LS: Tijdens de 1e lockdown hebben we 2 keer een gezamenlijk spel gespeeld. Op woensdag 3 maart zal het de 1e keer worden van deze lockdown dat we een spel samen zullen spelen.

MW: Zoals ik al zei ,proberen we de woensdagavond al zoveel mogelijk een spel te maken, eigenlijk is iedere woensdag een muziekquiz. De eerste repetitie van het nieuwe jaar hadden we ook een leuke nieuwjaarsviering met heel Jong Jubal, waarin we ook digitaal de awards van seizoen 2020 hebben uitgereikt. En op een woensdag kwam iemand van de financiële commissie speciaal op



de repetitie, want een percussion lid had de meeste loten verkocht in de grote clubactie en kreeg daarvoor een cadeaubon.

RW: We hebben met Jong Jubal in het afgelopen jaar ook een paar gezamenlijke Teams-sessies gehad, zoals de nieuwjaarsreceptie waarbij we het glas hebben geheven op een gelukkig en gezond 2021 met hopelijk weer snel gave optredens.

Wat vind je van het online lesgeven? Verlang je erg naar weer het "normale" terug te kunnen?

LS: (Volmondig) JAAAAA enorm!!! Online lesgeven is echt niks voor mij! Ik vind het veel fijner om de leden in het echt te zien en direct te kunnen helpen waar nodig is.

MW: Ik kijk er zelf erg naar uit om weer samen muziek te maken. Zelf geniet ik daar ook van, ik speel het liefst in orkesten van 100 leden of meer. Ik moet ook wel toegeven dat sommige kanten van het online lesgeven best leuk zijn! Op zo'n woensdagavond ben je net een soort quizz-master, en op zaterdagen hebben we nu de tijd om ieder lid apart uitleg te geven over zijn/haar muziek. Leden van Jong Jubal krijgen als sinds de oprichting de opdracht om thuis ook goed te oefenen, maar nu voor het eerst kunnen we daar echt aan werken. Ieder seizoen hebben we wel een paar repetities die niet door kunnen gaan door bijvoorbeeld een weeralarm. Misschien dat we dit soort online repetities in de toekomst wel achter de hand kunnen houden voor die gevallen.

RW: Er gaat niets boven elkaar in het echt te kunnen zien natuurlijk. Gelukkig zijn we sinds begin maart dan ook op de zaterdagochtenden weer op het terrein van Rijkswaterstaat te vinden. Heerlijk om 's ochtends vroeg de geur van nat gras te ruiken en om je heen allerlei Percussion, Brass en Guard bezig te zien!

Zal het repeteren er echt als vanouds uit gaan zien of wordt het toch anders?

LS: Ik hoop echt dat het weer als vanouds wordt allemaal, maar ik denk dat dit nog wel even duurt. Ik ben wel heel blij dat we weer snel fysiek met de secties aan de slag kunnen gaan en lekker gaan beginnen aan de show.

MW: Zolang er nog maatregelen gelden, zal het niet helemaal als vanouds gaan. Maar dat weten we allemaal natuurlijk. Uiteindelijk verwacht ik dat Jong Jubal wel weer helemaal wordt zoals het was. Vóór de pandemie waren er al gedachten overal binnen JubaLS: kunnen we technologie niet verder gebruiken voor repetities? Maar niets kan samen repeteren en optreden vervangen denk ik. Je kunt al je emoties stoppen in muziek maken en dansen. Maar kinderen moeten samen kunnen zijn om zich sociaal en emotioneel te ontwikkelen.

RW: Komend seizoen zal nog niet zo zijn als dat we gewend waren. Maar het eind van de Corona-pandemie lijkt in zicht en we hopen dan ook verderop in het jaar eindelijk weer in ons uniform op te kunnen gaan treden.

NIEUWE LEDEN STELLEN ZICH VOOR:

Door Stephanie Roggekamp



Lana Fransen

De duizendpoot Lana vindt het niet alleen leuk om muziek te maken, maar ook om te klimmen in een klimpark of om te steppen en skaten in een skatepark. Daarnaast is ze ook nog actief in het theater. Deze Hendrik-Ido-Ambachtenaar wilde voor haar verjaardag graag drumlessen. Na wat zoeken op het internet kwam ze bij de Music Kids terecht. Bij de Music Kids en de Jong Jubal Kids was het zo'n succes dat ze lid wilde worden van Jong Jubal. Lana begon bij de cymbals, maar speelt ondertussen veel op de rack in de pit. *"Ik vind dat een leuk instrument."*

"Wel spannend in het clubgebouw," zo beschrijft Lana haar eerste maanden bij Jong Jubal. *"Al was ik wel snel gewend aan het repeteren in het clubgebouw met de andere kinderen."* Corona gooide voor Lana en de rest van het corps roet in het eten. Alle lessen vonden weer online plaats. *"Dat was weer nieuw, maar ook leuk. Nu kan ik ook wat langer uitslapen,"* **lacht de vrolijke percussioniste.**

Het meest kijkt Lana er naar uit om gezellig met elkaar te drummen en muziek te maken. *"Dat is wat ik nu het meeste in de coronatijd mis. Daarnaast hoop ik dat wel snel kunnen optreden, maar dat lijkt me ook wel spannend."*





Big Band News

Nou, nou, nou, dat hadden we toch eigenlijk niet verwacht, dat we begin maart 2021 nog niet één noot met elkaar hebben kunnen spelen. Inmiddels al een jaar dus niet meer met de voltallige Big Band kunnen oefenen. Vorig jaar natuurlijk wel een tijdje met een groepje vrijwilligers, maar verder niet. En dit jaar gewoon he-le-maal niet.

We zijn niet de enige, dus iedereen voelt hetzelfde. Online met elkaar spelen was voor ons geen optie, dus is het gebleven bij thuis eenzaam en alleen spelen. Niet fijn, niet leuk, gewoon niet te doen. Heb je weleens in je eentje meegespeeld met een orkestband of iets dergelijks? Om stukjes te oefenen oké, maar om alles zo te moeten doen.... Nee, dat is echt niet leuk.

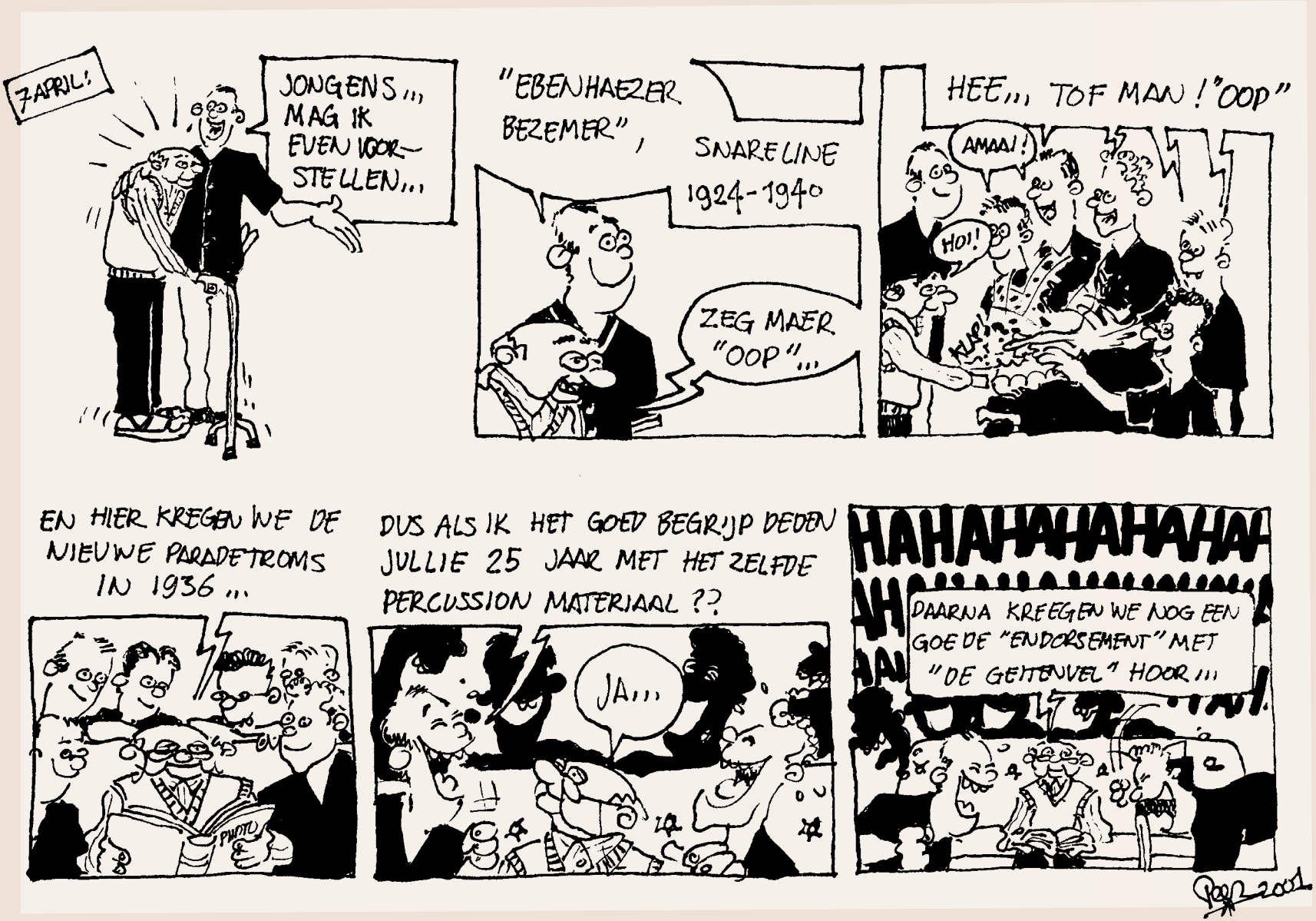
Tja, en tijdens zo'n coronapandemie, waarin weinig gebeurt op muzikaal gebied, valt er ook niet veel te vertellen. Ook de feestdagen zijn "zomaar" voorbijgegaan. Daar waar we normaal het jaar afsluiten met een hapje, drankje en gezelligheid en het nieuwe jaar starten met een toost en een oliebol, dit jaar gewoon... niets!

En dus zitten we nu allemaal thuis te wachten op wat komen gaat. Wat denken jullie? Kunnen we weer gauw met z'n allen oefenen? Ik ben wel positief: langzaamaan komen we uit de lockdown; de scholen zijn weer geopend ook al is het nog niet volledig. Steeds meer mensen worden gevaccineerd. Ook al zullen we nog wel wat met dalletjes te maken krijgen, overall gaan we weer richting dat moment dat we weer lekker, ontspannen en gezellig samen muziek kunnen maken. En ook weer naar het moment dat we andere mensen mogen trakteren op de klanken van onze Big Band! Wij kijken er (nog steeds) naar uit!

Ruud Saly
voorzitter

Uyt den Ouden Doosch:

Herinnert u zich deze nog, nog, nog? Deze Jubal Rubbish was bij de fototentoonstelling te zien ter gelegenheid van het 90-jarig jubileum en is een knipoog naar het percussionmateriaal dat in de oorlog door de Duitsers in beslag is genomen. Daarna is door Juballeden in het geheim nieuw materiaal gefabriceerd om na de bevrijding weer op te kunnen treden. In 2001 kreeg Jubal een endorsement met Dynasty Percussion, na Premier (jaren '70), Ludwig (jaren '80), Yamaha (jaren '90) en Pearl (eind jaren '90)...



WE NEED YOU!



We hopen dat je hebt genoten van deze tweede editie van de wedergeboorte van ons roemruchte clubblad, de *Jubal Flitsen*. We hebben weer spraakmakende winterseizoenen uit de Jubal geschiedenis willen laten herleven en de ontwikkeling van de winter-programma's in beeld proberen te brengen.

Om deze geschiedenis te laten herbeleven hebben wij dankbaar gebruik kunnen maken van het jubileumboek 'Eeuwig Oranje', diverse oude Jubal Flitsen, de website en onze Social Media-kanalen. Zoals gebleken is niet van elk seizoen alles even goed vastgelegd in foto's en videobeelden. Helaas hebben van de winter guard seizoenen 1985 en 1996 t/m 1998 weinig foto's en geen videobeelden. Ook van de zomerseizoenen in de jaren '80 en '90 eigenlijk maar weinig.

Daarom zijn we op zoek naar jou: *heb jij op zolder oude foto's, VHS-tapes en/of andere bijzonderheden uit jouw Jubal-tijd of uit die van een van je familieleden?* Wij treden graag in contact met jou. Met jouw hulp kunnen we de ruim 110 jaar Jubal-geschiedenis levend houden. Stuur een bericht naar: ***flitsen@jubal.org***

Zodat ook het toekomstige Oranje verleden echt Eeuwig blijft!



AP *Eeuwig Oranje*

column

"Eeuwig Oranje", ineens lag deze gevleugelde uitspraak op de bestuurstafel, ergens op weg naar het 100-jarig bestaan van Jubal in 2011. Wie 'm heeft bedacht weet ik niet meer, maar het dekte perfect de lading voor het jubileumboek en allerlei andere activiteiten die werden bedacht om het eeuwfeest te vieren. Ik ben volledig subjectief, want ik zat dik in de organisatie, maar ik denk dat we het 100-jarig bestaan niet beter hadden kunnen vieren. Met feesten groot en klein, voor onze relaties, voor onze fans en vooral voor onszelf! Want 100 jaar? Dat word je maar één keer. Het waren feesten op mooie locaties: van de herdenking in de Grote Kerk (met het fantastische 'Over the Rainbow' op orgel en trompet) tot de reünie in het voormalige Drechtwerk, de plek waar zoveel Jubal-historie ligt, of beter; lag. Ik reed er laatst weer eens langs, compleet weggevaagd. Wat een treurnis.

De heroïsche 100 kilometer run van Robby op de verjaardag zelf, 11 april 2011, was ook een gebeurtenis om nooit meer te vergeten. Kan er nog kippenvel van krijgen als ik de beelden zie op het moment dat hij zwaar uitgeput de Grote Kerk komt binnenstrompelen. En het gala! De eerste en waarschijnlijk ook laatste keer dat alle Juballers in smoking en galajurken bij elkaar kwamen in Kunstmin, opnieuw zo'n locatie die als een rode draad door de geschiedenis van Jubal loopt. De presentatie van het nieuwe uniform met vuurwerk en rook, de jubileumtaptoe met mega-videowalls en laten we de jubileumtour door Amerika niet vergeten. Ongelofelijk wat we dat jaar allemaal hebben gedaan. Zo jarig worden we nooit meer! Of misschien wel, in 2111, of 2161, maar dat maken wij niet meer mee.

Ook wel grappig om te zien is dat er nu leden bij Music Kids of Jong Jubal rondlopen die tijdens het jubileumjaar nog in de luiers zaten, of sterker: helemaal nog niet geboren waren. Voor mij voelt 2011 als de dag van gisteren, maar de oranje geschiedenis loopt gewoon door, en het gaat hard. De club blijft veranderen, past zich aan en leden komen en gaan. Wat dat betreft zou een eerste addendum bij het jubileumboek inmiddels niet misstaan. (Sorry, effe geen tijd.)

2011 was dus fantastisch, maar ook toen waren er al zorgen. In een gewichtig gesprek met mede-Juballers vroegen we ons toen al af: zou Jubal over tien jaar, in 2021, nog wel bestaan? Want in 2011 waren er al grote zorgen over het voortbestaan van drumcorps in Europa. Jullie mogen best weten; ik zag het somber in. Korpsen vielen om, er was gedoe bij organisaties, er is namelijk altijd gedoe bij organisaties. En bij Jubal zelf liep het ook niet helemaal lekker. En nu, tien jaar later? Tja, ik heb een beetje gelijk gekregen, maar ook on-

gelijk. Het goede nieuws is dat Jubal gelukkig nog altijd bestaat, het is net onkruid, grapje... Het is mooi te zien dat er nog steeds een fanatieke groep leden is die de club een warm hart toedraagt.

Jubal is 'alive and kicking', naar (corona-)omstandigheden natuurlijk, maar in tien jaar tijd is er om ons heen dus een hoop ingestort en weggevallen. En dat is diep triest. Gelukkig zie je allerlei nieuwe initiatieven ontstaan, maar pas na de coronacrisis zullen we echt weten hoe de vlag erbij hangt. Intussen is dit jaar Jubal 110 jaar oud. Een zeer respectabele leeftijd en ik hoop dat het bestuur toch de kans ziet om dit op een aardige, creatieve manier te vieren. Want er zijn maar weinig verenigingen in Nederland die deze mijlpaal hebben bereikt.

En de verre toekomst, over weer tien jaar, in 2031? Pfff, dan ben ik 56, mot er nog even niet aan denken. Maar hoe het dan met Jubal gaat? Niemand die het weet. Een zekerheidje hebben we: we blijven met z'n allen eeuwig oranje, niets of niemand pakt dat ooit van ons af.

Ongelofelijk wat we dat jaar allemaal hebben gedaan. Zo jarig worden we nooit meer! Of misschien wel, in 2111, of 2161, maar dat maken wij niet meer mee.

uitsmijter:

JUBAL ALUMNI IN RUSTHUIS TIMOTHEÜS LEZEN DE NIEUWE FLITSEN



Volgende editie: *(kopijdatum:* ***1 juni 2021****)*

De volgende Flitsen zal in juni 2021 verschijnen. Daarin kunt u onder andere weer lezen over de meest memorabele Jubal-momenten van een Jong Juballer, een Juballer en een Jubal alumnus.

Hoe verloopt het designproces van een nieuwe Jong Jubal-show eigenlijk? Hoe verlopen de carrières van Juballers als zij eenmaal hun Jubal-instrument/equipment aan de wilgen hebben gehangen? Ciska Trouw gaat zo'n bijzondere Alumnus opzoeken. En verder uiteraard genoeg grappen en grollen in columns en strips, maar ook voldoende diepgang. Wij kijken al weer uit naar het zomer-nummer. U ook?

Houd de website en de social media in de gaten!

Colofon:

Jubal Flitsen
is een magazine van
Jubal Dordrecht

Redactie:
Maarten Walraven
John Franken
Peter Franken
Isabell Muller
Stephanie Roggekamp
Ciska Trouw
Melvin van der Werf

Hoofdredacteur:
Maarten Walraven

Eindredactie:
Peter Franken

Aan deze uitgave werkten mee:
Nanda Alewijnse – Van Eijk
Pim van Bezooijen
Wim van Bezooijen
Edwin Bogert
Mark Bogert
Rayven Brok
Lana Fransen
Maarten Groenendijk
Demy van der Jagt
Larissa Jansen
Hans Kloppert
Amy Monster
Antoin Peeters
Ruud Saly
Elise Trotta
Ronald Wassink
Johan van der Werff

Met dank aan:
Dick Beekhuis
Walter van Kalkeren
Cor Koekkoek
Ramon Opmeer

Vormgeving/lay-out:
Peter Franken

Illustraties:
Peter Franken

Fotografie Jubal:
Henry van Maanen
Jan Dittmar
Theo Vink
Peter Franken

Fotografie Jong Jubal:
Ingrid van Schelt
Monique Wassink
Maarten Walraven

Videografie:
Jubal Media

Redactieadres:
flitsen@jubal.org

Disclaimer
De inhoud van de Jubal Flitsen is door de redactie met de grootste zorg samengesteld, doch, Jubal aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid ten aanzien van mogelijke onjuistheden van het getoonde. Jubal is niet verantwoordelijk voor getoonde content op aan de deze publicatie gekoppelde bestanden.
Ongeautoriseerd of oneigenlijk gebruik van de content of delen daarvan maken inbreuk op intellectuele rechten.
Toestemming tot het gebruik van de inhoud van deze uitgave of delen daarvan op andere publiekelijk toegankelijke plaatsen dient schriftelijk te worden verzocht. Zonder deze schriftelijke toestemming kunt u geen content of delen van deze publicatie gebruiken.
Dit kan via: *flitsen@jubal.org*
© Jubal Dordrecht 2021



majestic

MAPEX

ADAMS

Zildjian

EVANS
DRUMHEADS

Guard equipment

VIC FIRTH

VERNICK
XYLOSYNTH

EnVision
VISUAL PERFORMANCE DESIGN